Rebîu'l-Ahir 1434

tevhid

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | MART 2013 | YIL: 2 | SAYI: 14 | FİYATI: 5 ₺

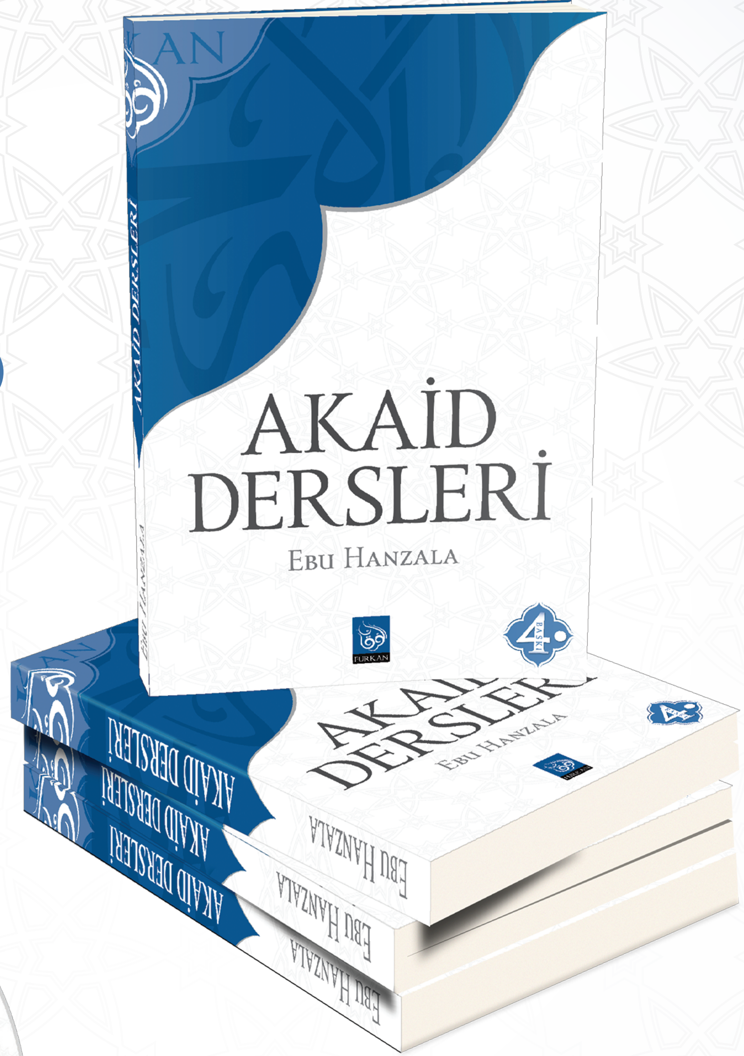
وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ

BELA ve İMTİHAN FIKHI

GÜNDEM'09

YAKINDA!..

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ *yeni* *Baskı*

CD *Hediyeli*

Bela ve İmtihan Fıkhı

Rebîu'l-Ahir 1434
Mart '13 SAYI: 14

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd *"Görmüyorlar mı ki, onlar her yıl ya bir veya iki kere deneniyorlar? Sonra tevbe de etmiyorlar, ibret de almıyorlar."* [1] diye buyuran yüce Zat'a, salat ve selam *"Allah kimin hakkında hayır dilemişse onu belaya uğratır"* [2] diyen ve sıkıntının en şiddetlisini yaşayan Rasûlü'ne olsun...

İslam insanlara iki yönüyle gelmiştir. Biri tasavvur/teori, diğeri amelî/pratik yönüdür. Tasavvursuz bir pratik insanın ayağını kaydıracağı gibi, amelsiz, salt bir tasavvurda insanın kendisini hikmet küpü gibi görmesini sağlar.

İşte imtihan/bela/musibet de böyledir. Ferdin, musibetin varlığını sağlıklı bir tasavvur ile iliklerine işlemesi gerekir ki, yüzyüze kalacağı musibetlerde sebat edebilmesine yardımcı olsun. Nasıl ki asr-ı saadette yüzyüze kalınan olaylar zihnî depremlere sebebiyet verip, birilerinin hareketten düşmesine, atıl kalmasına sebebiyet verdi ise (Miraç hadisesinde, hicrette olduğu gibi) bizlerin de bunu yaşamamasını gerekli kılmaz.

Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından gelen her bela harekettekileri sadık-yalancı diye iki sınıfa ayırır. Kişi hangi sınıftan olmayı yeğliyor ise, vakıadan doğru bir ders çıkarıp, yolun uzunluğuna karşı bunları birer kandil yapmalıdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri doğru bir tasavvur ile yoğrulan, musibetlere karşı bir zırh edinen, samimi ve sadık kullarından kılsın.

'Alemlerin Rabbi'ne Hamd Olsun' duamız ile...

Editör

1. *9/Tevbe, 126*
2. *Buhari*

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Rebîu'l-Ahir 1434
Mart 2013
Sayı: 14
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Barbaros Mh. 9/2 Sk.
No:12A-B Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul

Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46

EBU HANZALA

Allah'a Adanmış Gençlikler: -9- Nasihatleşme (2)

Ne olursa olsun Allah'a sığın. Ve Müslümanların arasından ayrılma. Küçük, büyük fark etmez. Bir toplulukla beraber hareket et. Tek kalmaya yönelik duygu ve isteklerin şeytandan olduğunu unutma.

Her daim nimetlerini üzerimizde müşahede ettiğimiz Rabbimize sonsuz hamd olsun.

Salat ve selam Rasûlü'ne, aline ve güzide ashabının üzere olsun.

Genç Kardeşim,

Silsilemizin ilk yazısından, bu yazıya kadar olan kısmını zindanlardan yazdım sana. Allah'a hamd olsun ki; bir süreci sonlandırıp yeni bir süreç başlattı. O'ndan *subhanehu ve teâlâ*, her halin af ve afiyetini talep ediyorum. Kendim için derlediğim ve sana da faydalı olacağına inandığım nasihatleri paylaşmaya devam edeceğim. Bu yazıyı yazarken Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* lutfettiği bir düşüncemi seninle paylaşmak istiyorum. Sen de biliyorsun ki; Allah Rasûlü, güzel ve olumlu durumlardan, hayırlı neticeler çıkarırdı. Bu onun *sallallahu aleyhi ve sellem*, Allah'a olan husn-ü zannından ileri gelmekteydi.

Kardeşim,

Şu yaşadığımız dünya üzerinde zorlanmayan hiçbir insan yoktur. Herkes bir şekilde zorluklar içerisinde yaşamaya çalışıyor. Yani bizler Allah'a kul olmak için zorlandığımız gibi dünyanın, dinarın ve dirhemin, kıyafet ve teknolojinin kulları da zorlanıyor. Ama tek bir farkla;

> *"...Siz acı çekiyorsanız, şüphesiz onlar da, sizin acı çektiğiniz gibi acı çekiyorlar.* ***Oysa siz, onların umud etmediklerini Allah'tan umuyorsunuz.*** *Allah, bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir."* [1]

Öyleyse diyebiliriz ki bizim çektiğimiz sıkıntılar, hamd edilesi manevî sıkıntılardır. Ve kıyamet gününde ecir, dünyada ise iman lezzeti olarak bizlere kar olacaktır.

Genç yaşlarda kulluk ve nefsin istekleri, çoğu zaman çakışır. Senin İslamî hareket içinde üstlendiğin mübarek misyon da düşünüldüğünde, ne denli zorlanacağın açıktır. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* iyi bir kul ve Müslümanlara iyi bir kardeş olabilmen için nefsin süfli isteklerine karşı sürekli direnmen gerekiyor. Anlayacağın en çok ihtiyaç duyduğun iki azık **sabır ve irade**… Dilersen bu iki kavram üzerinde duralım.

1. 4/Nisa, 104

Sabır

Evet kardeşim, seni sabrın tarifi ve ne olduğuyla meşgul etmeyeceğim. Esasen sen de, ben de sabrın ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Ben faydalı olacağına inandığım için iki nokta üzerinde duracağım. Bunlardan biri sabrı elde etmenin yolu, diğeri onu muhafaza etme, arttırma ve doğru kullanım olacak.

Sabrı elde etmenin yolu sabırlı olmak için mücadele etmek, nefsi bu güzel ve kulluğun her anında ihtiyaç duyduğumuz haslet üzere terbiye etmektir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdular:

"Kim dilenmekten çekinir, iffetli davranırsa, Allah onun iffetini arttırır. Kim tok gözlü olmak isterse, Allah onu başkalarına muhtaç olmaktan kurtarır. ***Kim de sabretmeye gayret ederse, Allah ona sabır verir. Hiç bir kimseye, sabırdan daha hayırlı ve büyük bir lütufta bulunulmamıştır."*** [2]

Sabrı elde etmenin başı, sabırlı olmak için çabalamandır. Nefsin istekleri seni zorladığında *'Hayır! Ben Rabbim'in rızası için sabredeceğim'* diyerek nefsinin de sahibi olan Allah'a hal diliyle dua edebilmektir. Olaylar karşısında sabırlı olmaya çalışmak, insanda sabır ahlakının neşvünema[3] bulmasını sağlar.

Sonra onu muhafaza etmek ve arttırmak gerekir. Çünkü şeytan, insana verilmiş en hayırlı azığın sabır olduğunu bilir. Bunun için bizlerin acelecilik yönünü kullanır. Ta ki, sabırla ilişiğimizi kessin. Bunu beceremezse onu yanlış kullanmamız için uğraşır veya artmasına engel olmaya çalışır.

"Ey iman edenler, ***sabırla ve namazla yardım dileyin.*** *Gerçekten Allah, sabredenlerle beraberdir."* [4]

Ayetten anlıyoruz ki, sabrın membaı namazdır. Namazla sabır arasında, manevî bir bağ vardır. Burada sözü sabrın yakın dönem şahitlerinden, bir şehide bırakıyorum. Bu sözlere kulak vermelisin. Hem kulluğumuz, hem de İslamî hareket içinde iyi bir hizmet adamı oluşumuz için inciler saçılıyor.

'...Sabır, Kur'an-ı Kerim'de sık sık tekrarlanır. Çünkü yüce Allah çeşitli içgüdüler ve ket vurucu psikolojik faktörler arasında doğru yolda yürüyebilmenin ve bin bir türlü çatışmalar ve engeller arasında yeryüzünde insanları Allah'a çağırma görevini yürütmenin ne kadar büyük bir gayret gerektirdiğini herkesten iyi bilir. Bu gayret insandan, sinir sağlamlığı, olağanüstü bir soğukkanlılık, güç kaynaklarının sürekli seferberliği, sızma ve kaçış noktaları karşısında kesintisiz bir uyanıklık ister. Bütün bunlar karşısında mutlaka sabırlı olmak gerekiyor. İbadetlere devam etmek için sabır... Günahlardan uzak durmak için sabır... Allah'a ulaştıran yolu kesmek isteyenlere karşı girişilecek cihadı devam ettirmek için sabır... Türlü türlü düşman tuzaklarına, komplolarına karşı sabır... Zaferin ve başarının gecikmesi karşısında sabır... Aşılması gereken mesafenin uzunluğuna sabır... Bâtılın yayılıp güçlenmesi karşısında sabır... Dostun, destekçinin azlığına sabır... Gidilecek yolun uzun ve dikenli oluşuna sabır... Vicdanların kaypaklığına sabır... Kalplerin şaşkınlığına, sapmalarına karşı sabır... İnatçılığın baskısına sabır... Dönekliğin, kalleşliğin acılığına karşı sabır...

Eğer hedefe ulaşma süresi uzar ve sıkıntıların baskısı yoğunlaşırsa, ortada azık ve yardımcı güç bulunmadığı takdirde sabır, zayıflar veya tükenebilir. ***Bundan dolayı, yüce Allah burada namaz ile sabrı yan yana getiriyor. Çünkü namaz, kurumaz bir kaynak ve bitmez bir azıktır. O, güç kaynaklarını yenileyen ve kalbe enerji yükleyen bir azıktır. Onun sayesinde sabır ipi uzar ve kopmaz bir sağlamlık kazanır. Sonra da sabra hoşnutluk, şevk, gönül huzuru, güven duygusu ve azim ekler.***

Ölümlü, zayıf ve gücü sınırlı olan insanın en büyük güç kaynağı ile, yani yüce Allah ile ilişki kurması, karşılaştığı zorluklar sınırlı gücünün

Aşılması gereken mesafenin uzunluğuna sabır... Bâtılın yayılıp güçlenmesi karşısında sabır... Dostun, destekçinin azlığına sabır... Vicdanların kaypaklığına sabır... Kalplerin şaşkınlığına, sapmalarına karşı sabır... İnatçılığın baskısına sabır...

---

2. *Buhari, Müslim*
3. *Neşvünema: Gelişme, yetişme.*
4. *2/Bakara, 153*

kapasitesini aşınca O'ndan yardım istemesi mutlaka gereklidir. Ne zaman? Gizli-açık bütün şer güçler ile karşı karşıya kalınca. İçgüdü ve ihtirasların engellemesi ile arzuların kışkırtması arasında doğru yolda ilerlemenin üzerine bindirdiği sıkıntı, ağır bir baskıya dönüşünce... Amansız azgınlıklara ve fesat girişimlerine karşı verdiği mücadelenin baskısı altında ezilmeye yüz tuttukça... Sınırlı ömrüne göre aşacağı yolun ve ulaşacağı hedefin uzakta olduğunu anladıktan sonra, akşam vaktinin eşiğinde olmasına rağmen henüz hiçbir yere varamadığını, ömür güneşinin batmaya yüz tutmasına rağmen henüz beklediği şeylerden hiçbirini elde edemediğini tespit edince... Kötülüğün yayılıp güçlendiğini, buna karşılık iyiliğin gitgide zayıfladığını, ufukta hiçbir aydınlık kırıntısı ve yolda hiçbir işaret olmadığını görünce...

İşte böylesine zor durumlarda namazın değeri ortaya çıkar.

Namaz; ölümlü insan ile sürekli ve kalıcı güç olan yüce Allah arasındaki doğrudan ilişkidir... Namaz; tek başına kalmış, garip bir damlacığın hiç kurumayan gür bir su kaynağı ile belirlenmiş bir buluşma vaktidir...

Namaz; küçük yeryüzü realitesinin sınırlarını aşarak büyük evrensel realitenin uçsuz-bucaksız alanına yükselmektir...

Namaz; yakıcı çöl sıcağında serin bir meltem, bir ilkbahar yağmuru taneciği, bir ağaç gölgesidir...

Namaz; yorgun ve kırık kalplere yönelik şefkatli bir el okşayışıdır... Böyle olduğu içindir ki, Peygamberimiz sıkıntılı anlarında müezzini Bilâl'e radıyallahu anh: "Ey Bilâl, bize onun (namaz) aracılığı ile nefes aldır." buyururdu. Nitekim Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem zor bir işle karşılaşınca yüce Allah'la daha çok buluşabilmek için her zamankinden daha çok namaz kılardı.' [5]

Geriye sabrı doğru kullanmak kalıyor. Evet, sabrı elde edebilir muhafaza edebiliriz. Ancak doğru kullanmadığımız takdirde hiçbir anlam ifade etmez. Allah *subhanehu ve teâlâ*, bizlere yüklediği her sorumluluğa yetecek sabrı da beraber vermiştir. Bu ***"...insana gücünden fazlasını***

yüklemeyiz" [6] kaidesi gereğidir.

Kişi, geçmiş ve gelecekle alakasını keser ve **anın sorumluluklarına** yoğunlaşırsa, elinden geleni yapmış olur. Şeytan, geçmişin geri gelmesi mümkün olmayan sayfalarında, sürekli insanı üzmek ve geleceğin gayb olan hadiseleri hakkında hayal kurup, umutlarını tüketmek suretiyle onun sabrını harcar.

Geçmişte yaşanan olumsuzluklar insanın umutlarını tüketir. Umut üzerinde sabır önemlidir. Gelecekte yaşanması muhtemel olayların hayalini kurmak ise, insanı yorar ve azmini tüketir. Çünkü çoğu zaman işler umulduğu gibi yürümez ve insan hayallerle girdiği beklentilerinin kurbanı olur.

Bugün çoğu genç kardeşimizin, anın sorumluluklarında gevşeklik gösterip, geçmiş hatalara üzüldüğünü veya anılarla tatmin olduğunu; geleceğe dair hayaller kurduğunu görüyoruz. Bu şeytanın sabrı tüketmek için kurduğu kuvvetli bir tuzak olmanın yanında, insanı asli sorumluluklarından geri bırakan tehlikeli de bir yoldur. İlk adımları yerine getirir ve sabrın kullanımında dikkatli davranırsak, insana verilmiş en hayırlı azıktan hakkıyla istifade etmiş oluruz.

Sabırla alakalı olduğu için bir noktaya daha dikkatini çekmek isterim! Şeytan insanı geçmişin pişmanlıkları veya anıları ya da geleceğin hayallerine çektiğinde şu şuur haliyle bunun üstesinden gelmelisin:

'Anda (şimdiki zamanda) sorumlu olduklarımı yerine getirirsem, bu geçmiş günahlara kefaret

"...Kim de sabretmeye gayret ederse, Allah ona sabır verir. Hiç bir kimseye, sabırdan daha hayırlı ve büyük bir lütufta bulunulmamıştır." (Müslim)

5. *Fi Zilali'l Kur'an'dan kısaltılarak.*

6. *23/Mü'minun, 62*

olan salih amelim ve gelecekte Allah'ın yardımını kazandıracak garantim olur.' Çünkü düşünmek, konuşmak ve eseflenmek ne günahları affettiren tevbe, ne de Allah'ın yardımını celp eden esbap arasındadır. Umduğumuz hayrın yolu, anın sorumluluklarını ihya etmekten geçer.

İrade

Bir diğer ihtiyaç duyduğumuz azık iradedir. İstek, azim ve insanı harekete geçiren bu duygu, kulluk ve sair sorumlulukların esasıdır. Bu duygu da, doğuştan var olan ve sonradan geliştirilebilen azıklardandır. İradesiz insan yoktur. İradeli olmak istemeyen, bunun için çabalamayan insan vardır.

Bu anlamda iki tür iradeye ihtiyaç duymaktayız.

1. Başlangıç iradesi; işlere başlayabilme ve adım atmak için gereklidir. Bu irade türü gelişmeden sorumluluklara başlamak mümkün değildir. Okunacak kitap, halledilecek bir iş, yapılacak salih amel buna bağlıdır. Bunun tek yolu Allah'tan yardım isteyerek, başlamaktan korktuğumuz şey ne olursa olsun, düşünmeden ilk adımı atmaktır. Başlangıç iradesi, ancak bu şekilde gelişir. Hiç düşünmeden *'bismillah'* diyerek ilk adımı atmak ve başlamak… Bunu denediğimiz takdirde çoğu korkunun ilk adımla dağıldığını ve insanda bir saniye öncesinde hayal dahi edemeyeceği bir direnç ve azmin yeşerdiğini görürüz.

2. Devam ve sebat iradesi; başladığımız işlerde sabit kalmak, işi son noktaya vardırmakla alakalıdır. Bu irade türü ciddi bir terbiye ister ve en önemli olanı küçük adımlarla bu iradeyi geliştirmektir. Şayet sorumluluklarımızda sebat edemiyor ve işleri yarım bırakıyorsak, yaptığımız işleri parçalara bölmek zorundayız. Hiç değilse belirlediğimiz bu küçük parçalarda sebat etmeliyiz. Bu durumu kitap okuma üzerinden örneklendirecek olursak; beşer dakikalık dilimler belirleyip ne olursa olsun bu anı sonuna kadar muhafaza etmeye çalışmalıyız. Beşer dakikalık kitap okuma vakitlerine sebat edebildiysek, bunu on dakikaya çıkarmalı ve o süreyi sonlandırmalıyız. Böylece sebat iradesi gelişmiş olur. Burada en önemli mesele acele etmemek ve yeni belirlenen hedefte sağlam durmaktır. Hiçbir şey yapamamaktansa küçük ve basit adımlarla az şey yapmak daha hayırlıdır. Ayrıca bir ömrün iradesiz ve şikayetle geçmesindense, zaman içinde kazanılan ve ömrün imar edileceği küçük adımlar tercihe şayandır.

Genç Kardeşim,

Allah'a kulluk ve dinine hizmet ederken karşılaşacağın en bariz afetlerden biri hata yapmak ve hakka girmektir. Bundan kaçış yoktur. Hata yapmak insan olmanın doğal neticesidir. Hassaten gençlik dönemi, bunun en yoğun yaşandığı zaman dilimidir. Hemen her duygunun en keskin halini yaşadığı ve çoğu zaman kontrol dışı gelişen davranışlar dönemidir.

Çoğu zaman kendini, Rabbinin haklarından bir hakkı çiğnemiş veya Müslüman kardeşlerinden birinin hakkına girmiş bulursun. İşte böyle zamanlarda dayanağın ve azığın tevbe ve özür dileme olmalıdır.

Çoğu zaman kendini, Rabbinin haklarından bir hakkı çiğnemiş veya Müslüman kardeşlerinden birinin hakkına girmiş bulursun. İşte böyle zamanlarda dayanağın ve azığın **tevbe ve özür dileme** olmalıdır.

Aksi halde gençlik duygularının keskinliği seni bitirir. Ne Rabbine kul ne de Müslümanlara kardeş olursun.

Hatan ne denli büyük olursa ve ne kadar sık tekrar ederse etsin, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* merhamet ve tevbeleri kabul edişinden daha büyük olamaz. Dünya kurulduğu günden bu yana, milyarlarca hatta daha fazla insana tevbe kapısının açık tutulduğunu unutma. Bu öyle geniş bir memba ki; tüm insanlık toplansa ve Allah'a iltica etse hepsine yeter. Sen bir insan olarak neden korkuyor, neden çekiniyorsun?

"...Ey müminler! Hep birden Allah'a tevbe ediniz ki, kurtuluşa eresiniz." [7]

"De ki: 'Ey çok günah işleyerek kendi nefislerine kötülük etmede ileri giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyiniz. Allah

7. 24/Nur, 31

bütün günahları affeder. Çünkü O, gafur ve rahîmdir (çok affedicidir, merhamet ve ihsanı fazladır).' " [8]

"Kulunun tevbe etmesinden dolayı Allah Teâlâ'nın duyduğu memnuniyet, sizden birinin ıssız çölde kaybettiği devesini bulduğu zamanki sevincinden çok daha fazladır." [9]

"Allah Teâlâ gündüz günah işleyenin tevbesini kabul etmek için geceleyin elini açar. Geceleyin günah işleyenin tevbesini kabul etmek için de gündüzün elini açar. Güneş battığı yerden doğuncaya kadar bu böyle devam edip gider." [10]

"...Ey kullarım! Sizler gece-gündüz hata edip, günah işliyorsunuz. Ben ise bütün günahları affediyorum. Öyleyse siz de benden günahlarınızın affını isteyin ki, sizleri affedeyim.

Ey kullarım! Sizin bana bir zarar vermeye gücünüz yetmez ki, zarar veresiniz. Aynı şekilde, bana bir fayda vermeye de gücünüz yetmez ki, fayda veresiniz.

Ey kullarım! Sizin ilk insandan son insana kadar hepiniz, insanlarınız ve cinleriniz en muttaki bir insan gibi olsanız ve o sıfat içinde bana kulluk etseniz, bu benim mülkümde hiçbir şey arttırmaz, yüceliğime bir şey katmaz.

Ey kullarım! Sizin ilk insandan son insana kadar hepiniz, insanlarınız ve cinleriniz en günahkâr bir insan gibi olsanız ve o halde bana isyan etseniz, bu benim mülkümde hiçbir şey eksiltmez, yüceliğime hiçbir zarar vermez..." [11]

Sürekli bu nasları canlı tutmalı ve günahların bize tahakküm etmesine müsaade etmemeliyiz. Gençlik döneminde tevbe azığıyla hataları silmeyen insan, günahlara alışkanlık kazanır. Ancak tevbeyle beraber, zikredilecek hata kalmaz.

Bir diğer durum insanların hakkında hata yapmaktır. Bu bazen bireysel, bazen de cemaatsel olabilir. Ne olursa olsun af dilemek suretiyle hataları kabul etmeli ve hakka tecavüzün ahlak haline gelmesine engel olmalıyız. Yanlış yapıp, tüm hayatımıza etki edecek olumsuz kararlar

alabiliriz... Gençliktir. Düşünmeden ziyade duygusal davranılan bir dönemdir. Mutlaka helallik dilemeli ve hatayı telafi etmeliyiz.

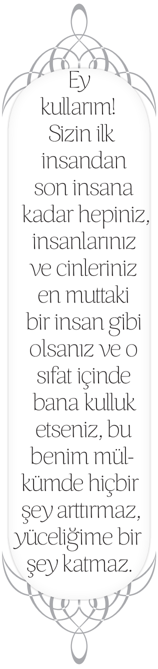
Farklı yazılarımızda değindiğimiz gibi sahabeler bu konuda çok dikkatliydi. Bazen kendilerini mescidin direğine bağlıyor, bazen de başlarını özür diledikleri arkadaşlarının kapı eşiğine koyuyorlardı. Böylece hatalarını telafi ediyor ve kardeşlerinin veya İslam cemaatinin hakkından kurtuluyorlardı.

Tevbe ve özür dilemek nefse, özellikle de gençlere ağırdır. Şeytanın aldatması, kişinin yanlış anlaşılacağı ve her durumda haksız görüleceği yönündedir. Bir önceki yazımızda değindiğimiz gibi kalpler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* elindedir. Ve Allah *subhanehu ve teâlâ*, kendine yönelmiş kalplerle beraberdir. Gerçek sevgi, kabul görme ve övgü ancak Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* müsaadesiyle olandır. Allah kullarından hatasında ısrar eden, kibirle büyüklenenleri değil, tevbeyle O'na yönelen ve mütevazi olanları sever.

Genç Kardeşim,

Sen de biliyorsun ki bedenin sıhhati için öğünlerde düzenli yemek gerekiyor. İnsanın 'Yıllardır yiyorum, bir müddet yemeden yaşayayım' deme lüksü yok. İnsanın önceden yediklerini düşünerek yemeği terk etmesi, ya ölüme ya da tedavisi zor hastalıklara neden olur.

İşte kalp hayatı da bunun gibidir. Düzenli olarak gıdasını almazsa ya ölür ya da hastalanır. Bir çoğumuz bunu biliyor ama yapmamız gerekenleri yapamıyoruz. Yapacak irade, sabır ve gayreti bulamıyoruz. Bunun nedeni kalbimizin gıdasını günlük olarak vermeyişimizdir.

8. *39/Zümer, 39*
9. *Buhari, Müslim*
10. *Müslim*
11. *Müslim*

İnsanın istikamet üzere olması iki şeye bağlıdır. Takva ve haya... Bu iki azığın oluşumu insanla alakalıdır. Ancak muhafazası ve gelişmesi salih ortamda olabilir.

Sana bir tavsiyem var. Öncelikle kalbini harekete geçiren, seni Rabbine yaklaştıran, kulluğuna olumlu etkisi olan amelleri tespit et. Bu insandan insana değişir. Kimimiz Kur'an dinleyerek, kimi dua ederek, bir başkası infak ederek, diğeri vaaz dinleyerek kalbini harekete geçirir. Bunlardan seni en çok etkileyenini bul ve gün içinde belirlediğin düzenli öğünlerde kalbinin gıdasını ver. Bu hal üzere sebat et. İnşallah kalbin ve kulluğun üzerindeki olumlu etkiyi müşahede edeceksin.

Kardeşim,

İnsanın istikamet üzere olması iki şeye bağlıdır. Takva ve haya... Bu iki azığın oluşumu insanla alakalıdır. Ancak muhafazası ve gelişmesi salih ortamda olabilir. Genç insan kendini bireysel olarak ispat etmek ister. Bu da onun topluluk dışında dilediği gibi yaşamasını gerektirir. Buna şeytanın, kişiyi sürüden ayırmak için yaptığı özel çalışmaları da ekleyebilirsin. Çünkü topluluk kuvvettir. Ve şeytanın topluluk içerisinde bir genci kandırması, istediği ortamlara çekmesi zordur. Bunun için uğraştığı gencin, tek kalması gerekmektedir.

Ne olursa olsun Allah'a sığın. Ve Müslümanların arasından ayrılma. Küçük, büyük fark etmez. Bir toplulukla beraber hareket et. Tek kalmaya yönelik duygu ve isteklerin şeytandan olduğunu unutma.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* yalnızlığın her türlüsünü yasaklamıştır ve bunun şeytandan olduğunu özellikle vurgulamıştır.

Ebu Salabe el-Huşan *radıyallahu anh* şöyle anlatıyor:

"Allah Rasûlü dinlenmek için durduğunda sahabe vadilere dağılırdı. Ayağa kalktı ve şöyle dedi: 'Sizin vadilerde bu şekilde dağılmanız şeytandandır.' " [12]

Ömer *radıyallahu anh* hutbede Allah Rasûlü'nden *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"...Cemaatle beraber olunuz. Ayrılıktan sakınınız. Çünkü şeytan tek olanla beraberdir. İki kişiden ise daha uzaktır."

"...Allah'ın eli cemaatle beraberdir. Çünkü şeytan cemaatten ayrılanla beraber koşturur/hareket eder..." [13]

Genç Kardeşim,

Aslında söyleyecek ve paylaşacak çok şey var. Ancak zaman ve satırlar kısıtlı. Allah senden razı olsun. Bu yazıyı sabırla takip ettin. Bu yazıyla beraber bu silsileyi sonlandırıyorum. Muvaffak kıldığı için Rabbime sonsuz hamd olsun.

Selam ve dua ile Ebu Hanzala.

Son yazı müstesna olmak üzere bu dizinin tamamını zindanda yazdım. Son yazıyla beraber Allah *subhanehu ve teâlâ* esaretten kurtuluş nasip etti. İnanıyorum ki bugüne kadar yazdıklarım senin de farkettiğin ve üzerinden atmak istediğin nefis esaretinden seni kurtaracaktır. Yazan olarak benim için bir esaret sonlandığı gibi okuyan olarak senin içinde bir başka esaret olan nefis esareti sonlanır. Ve dilediğin gibi Rabbine kulluk edersin.

12. *Ebu Davud*
13. *Nesai*

Bela ve İmtihan Fıkhı

Allah sevdiği kullarına olan merhametinden, sadık olanlarla yalancı olanları ayırır. İslamî bir yapıda bulunma şerefini hak etmeyenler bir şekilde dökülürler. İnsanın kendine kalsa asla beceremeyeceği temizlik; ilahi kudretin müdahalesiyle gerçekleşir. Bu kalanlara ağır gelse de netice itibarıyla mutlak hayırdır.

Bismillahirrahmanirrahim

İnsanları imtihan etmek suretiyle sadıklarla yalancıları ayıran Allah'a hamd olsun. Salat ve selam, en şiddetli belalara uğrayan Muhammed Mustafa'ya *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ona en yakın ashabı ve etabına olsun.

"İnsanlar, 'inandık' demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı zannederler? Andolsun, biz onlardan öncekileri de imtihan etmiştik. Allah doğru söyleyenleri de mutlaka bilir, yalancıları da mutlaka bilir." [1]

"O, hanginizin daha güzel amel yapacağını sınamak için ölümü ve hayatı yaratandır. O, mutlak güç sahibidir, çok bağışlayandır." [2]

"Andolsun ki sizi biraz korku ve açlıkla, bir de mallar, canlar ve ürünlerden eksilterek deneriz. Sabredenleri müjdele." [3]

"Andolsun, mallarınız ve canlarınız konusunda imtihana çekileceksiniz. Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve Allah'a ortak koşanlardan üzücü birçok söz işiteceksiniz. Eğer sabreder ve Allah'a karşı gelmekten sakınırsanız bilin ki, bunlar (yapmaya değer) azmi gerektiren işlerdendir." [4]

"Yoksa; Allah içinizden, Allah'tan, Rasûlü'nden ve müminlerden başkasını kendilerine sırdaş edinmeksizin cihad edenleri ayırt etmeden bırakılacağınızı mı sandınız? Allah, yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır." [5]

"Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak hayır ile de şer ile de deniyoruz. Ancak bize döndürüleceksiniz." [6]

"Rasûlullah Kâbe'nin gölgesinde bir bürdeye yaslanmış otururken, gelip (müşriklerin yaptıklarından) şikâyette bulunduk: 'Bize yardım etmiyor musun, bize dua etmiyor musun?' dedik. Şu cevabı verdi: 'Sizden önce öyleleri vardı ki, kişi yakalanıyor, onun için hazırlanan çukura konuyor, sonra getirilen bir testere ile başının ortasından ikiye bölünüyordu. Bazısı vardı, demir taraklarla taranıyor, vücudunda sadece et ve kemik kalıyordu. Bu yapılanlar onları dininden çeviremiyordu. Allah'a kasem olsun Allah bu dini tamamlayacaktır. Öyle ki, bir yolcu devesine bindi mi San'a'dan kalkıp Hadramût'e

1. 29/Ankebut, 2-3
2. 67/Mülk, 2
3. 2/Bakara, 155
4. 3/ Ali İmran, 186
5. 9/Tevbe, 16
6. 21/Enbiya, 35

kadar gidecek, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacak, koyunu için de sadece kurttan korkacak. Ancak siz acele ediyorsunuz.!' " [7]

Okuduğumuz ayet ve hadisler genelde insan olmanın, özelde İslam iddiası ve ispatının olmazsa olmazı olan imtihanların kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Buradan yola çıkarak diyebiliriz ki, her Müslümanın bu kaçınılmaz hal öncesinde buna dair, vahye dayalı fıkhı öğrenmesi ve bu fıkhı pratikleştirmesi kaçınılmazdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* insanları imtihana tabi tutacağını belirttiği gibi, onlara bu imtihanlarda nasıl bir yol izlemeleri gerektiğini hem teorik hem de kıssalar üzerinden pratikleştirerek öğretmiştir.

İmtihanlar İmanın İspatı için Şarttır

Bela ve imtihanlardan uzak olmak ve bu hali hikmetli İslamî hareket(!) adıyla meşrulaştırmak, akide ve menhec eşkıyalarının, Kur'an ikliminde soluklanamamasının en bariz neticelerindendir.

İman, sözde olduğu müddetçe iddiadır. Zatında ve sıfatlarında yüce (El-Aliy) olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*, iddia boyutunda kalan şeyleri kabul etmeyeceği açıktır. Kişilerin iman iddialarında samimiyetlerinin göstergesi, yaşadıkları imtihanlarda imanlarını muhafaza etmeleri ve her halde kulluk bilinciyle hareket etmeleridir. Hallerin değişmesi, farklı halet-i ruhiyeler, zaman ve mekanın baskısı, insanın imanını zedelemiyorsa bu; insanda asıl olanın iman olduğunu ve hayatın bu ilke üzere kurulu olduğunu gösterir.

"İnsanlar, 'inandık' demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı zannederler? Andolsun, biz onlardan öncekileri de imtihan etmiştik. Allah doğru söyleyenleri de mutlaka bilir, yalancıları da mutlaka bilir." [8]

"Andolsun ki sizi biraz korku ve açlıkla, bir de mallar, canlar ve ürünlerden eksilterek deneriz. Sabredenleri müjdele." [9]

Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda türlü çilelere maruz kalan Müslümanlar, Allah'a hamd etmelidir. İmtihanlar, imanın kabul sürecinin başladığının ve Allah'ın onlara iddialarını ispat için fırsat sunduğunun göstergesidir. Bir ömür, iman iddiasında bulunmakla beraber sınanmayanlar, Allah düşmanlarının ve Allah'ın buğzederek yüz çevirdiği insanların yaşantısına benzer yaşayanlar korkmalıdır.

Her insan üç merhaleyle mükelleftir.

1. İman edip, iradeyle Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kul olma
2. Şartlar ne olursa olsun iman ve kulluğu muhafaza etme
3. Bu hal üzere can verme

Birinci merhale, Alemlerin Rabbi olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* elindedir. Hidayet eden de, saptıran da şanı yüce olan Allah'tır.

"Eğer Allah dileseydi, sizi tek bir ümmet kılardı; ancak dilediğini saptırır, dilediğini hidayete erdirir. Yaptıklarınızdan muhakkak sorumlu tutulacaksınız." [10]

İkinci merhale, insanla alakalıdır. Kişinin bela ve musibetlerde, vahye dayalı bir yol izlemesi ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasını talep etmesiyle alakalıdır. Bundan dolayı yukarıda verdiğimiz ayetlerde hitap, kulun kendinedir.

Üçüncü merhale, kişinin ikinci merhaledeki tutumuna göre Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ona yardım etmesi ve ayaklarını İslam üzere sabit kılmasıyla alakalıdır.

"...Sabredenleri müjdele! Onlara bir musibet isabet ettiğinde, derler ki: 'Biz Allah'a ait (kullar)ız ve şüphesiz O'na dönücüleriz.' ***Rablerinden bağışlanma (salat) ve rahmet bunların üzerinedir ve hidayete erenler de bunlardır.****"* [11]

"Allah, iman edenleri, dünya hayatında ve ahirette sapasağlam sözle sebat ettirir. Zalimleri de şaşırtıp saptırır; Allah dilediğini yapar." [12]

7. *Buhari*
8. *29/Ankebut, 2-3*
9. *2/Bakara, 155*
10. *16/Nahl, 93*
11. *2/Bakara, 155-157*
12. *14/İbrahim, 27*

İmtihanlar İnsanın Aidiyetini Simgeler

Allah *subhanehu ve teâlâ*, örnek nesli kıssalarla terbiye etmişti. Bunun bir çok hikmeti olmasının yanında konumuzla alakalı olduğu için bunlardan birinin üzerinde duracağız. Allah *subhanehu ve teâlâ*, sahabeye ait oldukları silsileyi tanıtmıştı... Müşriklerin iddia ettiği gibi yeni ve türedi bir sözle gelmediklerini, ilk insandan bu yana her dönemde tabileri bulunan kutlu bir kervanın neferleri olduklarını onlara hissettirmişti…

Selefleriyle aynı sıkıntıları yaşayıp, benzer suçlamalara maruz kalınca; sahabe daralmış fakat her defasında onların kıssalarıyla huzur bulmuşlardı. Bu işin çok köklü olduğunu, akıbetin sabır ve yakin neticesinde muttakilere ait olduğunu öğrendikçe, imanlarını tazeliyorlardı. Aynı şeyleri yaşamaları, hem vahye hem de Rasûl'e olan güvenlerini pekiştiriyordu.

Bela ve imtihanlardan uzak olmak ve bu hali hikmetli İslamî hareket(!) adıyla meşrulaştırmak, akide ve menhec eşkıyalarının, Kur'an ikliminde soluklanamamasının en bariz neticelerindendir. Kendilerini bulamadıkları sayfa ve satır aralarında, neredeyse kendi isminin zikredeliceği heyecanıyla okumadıkları bir Kur'an'dan faydalanmaları düşünülemez. Yaşadıkları hayat zaviyesinden bakılınca bir dramdan ibaret gördükleri Kur'an kıssaları, onlara ne öğretebilir ki?

Allah ve Rasûlü'nün bu konudaki sözleri başımıza gelen belaların, ait olduğumuz silsilenin halkası olduğumuzu hatırlattığı açıktır.

"Yoksa sizden önce gelip-geçenlerin hali başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle bir yoksulluk, öyle dayanılmaz bir zorluk çattı ve öylesine sarsıldılar ki, sonunda elçi, beraberindeki müminlerle: 'Allah'ın yardımı ne zaman?' diyordu. Dikkat edin. Şüphesiz Allah'ın yardımı pek yakındır." [13]

Bu ayet sahabeye bir yandan geçmiştekilerin imtihanlarını hatırlattığı gibi, bir yandan da bunun cennetin bedeli olduğu ve cennete talip olanların buna sabretmeleri gerektiğini vurguluyordu. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu ve benzeri ayetlerden ne anladığını sahabeye şu

şekilde aktarmıştı:

"Rasûlullah Kâbe'nin gölgesinde bir bürdeye yaslanmış otururken, gelip (müşriklerin yaptıklarından) şikâyette bulunduk: 'Bize yardım etmiyor musun, bize dua etmiyor musun?' dedik. Şu cevabı verdi: 'Sizden önce öyleleri vardı ki, kişi yakalanıyor, onun için hazırlanan çukura konuyor, sonra getirilen bir testere ile başının ortasından ikiye bölünüyordu. Bazısı vardı, demir taraklarla taranıyor, vücudunda sadece et ve kemik kalıyordu. Bu yapılanlar onları dininden çeviremiyordu. Allah'a kasem olsun Allah bu dini tamamlayacaktır. Öyle ki, bir yolcu devesine bindi mi San'a'dan kalkıp Hadramût'e kadar gidecek, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacak, koyunu için de sadece kurttan korkacak. Ancak siz acele ediyorsunuz.!' " [14]

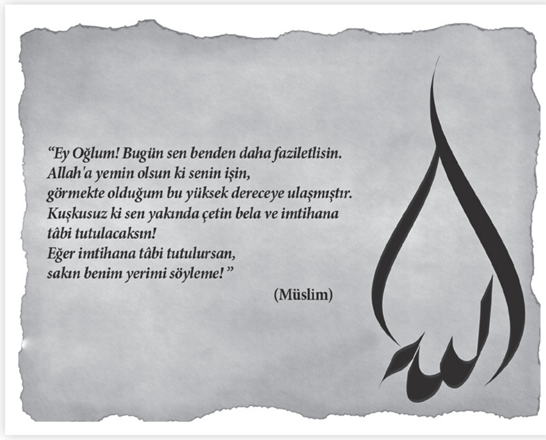
Mekke'de Müslümanların yaşadığı sıkıntılar düşünüldüğünde Allah'ın ve Rasûlü'nün muradı daha iyi anlaşılacaktır. Özellikle bu hadisi bizlere nakleden Habbab bin Eret *radıyallahu anh* kızgın demirler üzerine yatırılıyor, sırtından akan yağlar ateşin hararetini söndürünceye dek bu işkence hali devam ediyordu. Onun ve arkadaşları Allah Rasûlü'ne bu gibi durumları şikayet ediyorlardı. Buna rağmen Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* onları uyarıyor ve müntesibi oldukları İslam cemaatinin hallerini hatırlatıp, onları sabra davet ediyordu.

Bugünün İslam cemaatleri ve Müslümanları bu hitaptan vareste değildir. İçinde bulundukları ekonomik imkanlar ve rahat yaşam koşulları bazı insanların başını döndürebilir. Yahut kapısına hiç polis uğramamış olmasını birileri hikmet(!) ehli olduklarına yorumlayabilir. Ve dünya hayatına düşkün, rahat sevdalılarıyla içinde bulundukları gayyada hayat sürebilirler.

---

13. 2/Bakara, 214

14. Buhari

Bu hali bir adım ileri taşıyarak, Allah'ın onları sevdiği ve desteklediğinin alameti olarak da kabul edebilirler.

Ancak bu iddia şer'i dayanaktan yoksun olduğu gibi, aklın da kabul edebileceği bir durum değildir. Şayet bu, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevgi ve rızasının alameti olsa, Allah *subhanehu ve teâlâ* en sevdiği Rasûller ve salih insanları imtihanın en ağırına tabi tutmaz ve bunu çağlar boyu okunacak Kur'an kılmazdı.

Özellikle herkesin farklı bir yol tutturduğu ve haklılık iddiasında bulunduğu bir zamanda **tek başına yeterli delil olmasa da** hareketlerin sireti ve karşılaştıkları imtihanlar -sonuna kadar muhafaza etmek kaydıyla- hakkın ölçüsü olabilir.

İmtihanların Şiddeti İmanla Orantılıdır

Sa'd bin Ebi Vakkas *radıyallahu anh* rivayet ediyor:

"Allah Rasûlü'ne sordum. 'İnsanların bela yönünden en ağır olanları kimlerdir?' Dedi ki: 'Peygamberler, sonra onlara derece olarak en yakın olan müminlerdir. Kişi imanı oranında belalara tabi olur. Dini kuvvetli olanın bela ve imtihanı da çetin olur. Dininde zayıf olanın imtihanı da basit olur. Belalar kulu, hatalarını tamamen dökmedikçe bırakmaz.' " [15]

Uhdud ashabının kıssasını bizlere aktaran Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*, rahiple çocuk arasındaki şu diyaloğu aktarır:

"...Çocuk bu hal üzere gidip gelirken bir gün, insanlardan kalabalık bir cemaate uğradı. İnsanların yolunu kesen büyük bir aslanla karşılaştı! Çocuk kendi kendine:

— Bugün sihirbaz mı daha faziletli, yoksa rahip mi daha faziletli? öğreneceğim, dedi.

Bir taş aldı ve:

— Ey Allah'ım! Eğer rahibin işi sana sihirbazın işinden daha sevgili ise şu hayvanı öldür de insanlar yoluna devam etsin, diyerek elindeki taşı attı ve aslanı öldürdü.

İnsanlar:

— O büyük hayvanı kim öldürdü?, diye sordular.

Onlar:

— Çocuk öldürdü, dediler. İnsanlar korktular ve kuşkusuz ki bu çocuk, hiç kimsenin bilmediği bir ilim bilmektedir! dediler ve geçip gittiler. Bunun üzerine çocuk rahibe gelerek olup bitenleri haber verdi.

Rahip de çocuğa:

— Ey Oğlum! Bugün sen benden daha faziletlisin. Allah'a yemin olsun ki senin işin, görmekte olduğum bu yüksek dereceye ulaşmıştır. Kuşkusuz ki sen yakında çetin bela ve imtihana tâbi tutulacaksın! Eğer imtihana tâbi tutulursan, sakın benim yerimi söyleme! dedi... *"* [16]

Rahip çocuğun fazileti ve karşılaşacağı imtihanlar arasında bağlantı kurmuştur. Bunun bir benzerini Allah Rasûlü de yaşamıştı... İlk vahyin akabinde Varaka'yla aralarında geçen diyaloğa bakalım:

"...Hatice, elbisesini giyindi. Rasûlullah'ı yanına alarak birlikte amcazâdesi Varaka bin Nevfel'e gittiler. Bu fevkalâde hali Varaka'ya anlattılar. Varaka, çok sevindi, 'Eğer hal, anlattığın gibi ise, ona gelen; Musa'ya gelen Nâmûs-u Ekber'dir, yâni büyük melektir. Ah, ne olurdu halkı yeni dine davet edeceğin günlerde genç olsaydım! Kavmin seni, yurdundan çıkaracakları zaman sana, yardım etseydim.' dedi. ***Peygamber Efendimiz: 'Onlar beni yurdumdan da mı çıkaracaklar?' diye sordu. Varaka: 'Evet. Çünkü, senin gibi bir şeyi getirmiş, vahyi tebliğ etmiş de düşmanlığa uğramamış hiçbir***

15. Sünen Sahipleri

16. Müslim

***Peygamber yoktur.** Eğer senin dâvet günlerine erişirsem, sana bütün gücümle yardım ederim ya Muhammed...' dedi."* [17]

Varaka bin Nevfel veya rahip bu durumun yaşanacağını nereden biliyorlardı?

Evet, bu durum vahye dayalı bilgiye sahip her Müslümanın yanında açıktır ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* değişmez kanunlarındandır. Her ne kadar günümüzde imtihanlara uğramak ve belalara tabi olmak nevzuhur hikmet ehli(!) yanında acınılacak bir hal olsa da, selefimizde ve ait olduğumuz evrensel İslam cemaatinde bu durum şeref vesilesiydi.

Dini en güzel şekilde anlayan selefimiz de, bu kaideye bağlı kalmıştır. Allah yolunda çekilen sıkıntıların derecesine göre insanlara muamele etmişlerdir.

Hasan Basri'den *rahimehullah*: *'İçlerinde Süheyl bin Amr, Ebu Süfyan bin Harb ve Kureyş'in yaşlı zevatı olduğu halde Müslümanlar Ömer'in kapısına geldiler. Kendilerini Ömer'in kapıcısı karşıladı ve Süheyl, Bilal, Ammar gibi Bedir Savaşı'na katılmış olan Müslümanların öncelikle girmelerine müsaade etti. Sonra da: 'Allah'a yemin ederim ki Ömer Bedir Savaşı'na iştirak etti. Bu sebeple o savaşa katılanları çok sevmektedir' dedi. Bunun üzerine Ebu Süfyan: 'Ben bugünkü gibi bir hadiseye hiç rastlamadım. Kapıcı, bu kölelere müsaade ediyor da biz asillere bakmıyor bile' dedi. Süheyl bin Amr'da şöyle dedi: 'Arkadaşlar! Yüzlerinizde öfke alametleri görüyorum. Eğer kızıyorsanız kendinize kızın. Onlar İslam'a çağrıldılar. Siz de onlarla birlikte İslam'ı kabule çağrıldınız. Ama onlar İslam'ı derhal kabul ettiler, siz ise ağırdan aldınız, geç kaldınız. Allah'a yemin ederim din uğruna sizden önce yaptıkları ile elde ettikleri fazilet, sizin bu kapıda öğünmekte olduğunuz şeref ve faziletten çok daha üstündür. Onlar bu faziletleriyle sizlerden çok ilerdeler. Siz katiyen onların derecelerine ulaşamazsınız. Şimdi bu savaşa bakın ve ona mutlaka katılın. Belki Aziz ve Celil olan Allah, sizleri de cihad sevabı veya şehitlikle mükafatlandırır.' '*

İmtihanın Hikmetlerini Bilmek Yükü Hafifletir

İnsan zayıf olarak yaratılmıştır. İstekleri, korkuları ve beklentileri arasında endişe içerisinde yaşar. Bu çaresizlik ve zayıflık halinin ilacı muhkem bir akide ve salih amellerdir.

Akide, şeytandan ve nefisten kaynaklı endişeleri sonlandırır. İnsanın Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kul olduğunu bilmesi ve bu inançla yaşaması yüreğine ferahlık verir. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kulluk kendisinden daha üstün olmayan bir dayanağa sahip olmaktır. Her şeyin, dilemesi ve kuvvetine tabi olduğu bir İlah'a kulluk, insana tarifi mümkün olmayan bir cesaret verir.

Salih ameller ise, endişe ve korkudan kaynaklı davranışların oluşmasını engeller. Velev insanın aslında bulunan zayıflık ve endişeler açığa çıkacak olsa, alışkanlık haline gelen salih ameller, insanın yanlış davranışlarının, asıl/öz haline gelmesinden korur.

Bu ikisinin temeli de ilimdir. İmtihanlarla karşılaşmak insanı sarsar. Genelde Allah *subhanehu ve teâlâ*, bizleri sevdiğimiz ve kaybetmekten korktuğumuz şeylerle imtihan eder. Bu tip durumlarda imtihanların hikmetini bilmek, insanın akidesini sağlamlaştırır ve salih amellere yönlendirir.

- İmtihanlar Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* değişmez yasaları gereğidir. İnsan ne yaparsa yapsın Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* iradesine karşı koyamayacağına göre ona teslim olmalı, sabır ve yardımın geleceğine yakinen inanarak, O'nun *subhanehu ve teâlâ* rızasını elde etmelidir. Söylenerek, hayıflanarak, keşkelerle inancı zedelemenin hiçbir anlamı yoktur.
- İmtihana tabi olmak şereftir. Bu insanın imanının Allah katında kabul gördüğünü, faziletini ve ait olduğu kutlu kervanı gösterir. Üzülmek yerine Rabbine hamd etmeli ve O'nun yardımına muhtaçlığını dillendirmelidir.
- İmtihanlar temizleyicidir. Her İslamî oluşum temizi ve pisi; sadık olanlarla, iddia ehli olanları bir araya toplar. Yolun başında bunu anlamak çok da mümkün değildir. Özellikle İslam gibi, insanların zahiri halleriyle onlara muamele eden bir dini esas kabul eden hareketlerde, bu ayrım daha da zorlaşmaktadır. Allah sevdiği kullarına olan merhametinden, sadık olanlarla yalancı olanları ayırır. İslamî bir yapıda bulunma şerefini hak etmeyenler bir şekilde dökülürler. İnsanın kendine kalsa asla beceremeyeceği temizlik; ilahi kudretin müdahalesiyle gerçekleşir. Bu kalanlara ağır gelse de netice itibarıyla mutlak hayırdır.

"Allah Rasûlü'ne sordum. 'İnsanların bela yönünden en ağır olanları kimlerdir?' Dedi ki: 'Peygamberler, sonra onlara derece olarak en yakın olan müminlerdir. Kişi imanı oranında belalara tabi olur. Dini kuvvetli olanın bela ve imtihanı da çetin olur. Dininde zayıf olanın imtihanı da basit olur. Belalar kulu, hatalarını tamamen dökmedikçe bırakmaz.' "

17. Buhari

"Eğer bir yara aldıysanız, o kavme de benzeri bir yara değmiştir. İşte o günleri biz onları insanlar arasında devrettirip dururuz. Bu, Allah'ın iman edenleri belirtip ayırması ve sizden şahitler (veya şehitler) edinmesi içindir. Allah, zulmedenleri sevmez.. (Yine bu) Allah'ın, iman edenleri arındırması ve inkâr edenleri yok etmesi içindir. Yoksa siz, Allah, içinizden cihad edenleri belirtip ayırt etmeden ve sabredenleri de belirtip ayırt etmeden cennete gireceğinizi mi sandınız." [18]

"İki topluluğun karşı karşıya geldiği gün, size isabet eden ancak Allah'ın izniyle idi. (Bu, Allah'ın) müminleri ayırt etmesi; münafıklık yapanları da belirtmesi içindi." [19]

- İmtihan hali kul için en hayırlı olan haldir. Zahiren sıkıntı olan bir durum, her zaman öyle değildir. Kişi kendine ağır gelen ve kurtulmak istediği, zıddını talep ettiği halin, kendi için tehlikelerini bilemiyor olabilir. Allah *subhanehu ve teâlâ* kişiyi istemediği halde tutarak, umduğu ve kendi için şer olan halden koruyordur.

Fakirlikle imtihan olan bir kardeşimiz, zenginliğin onu azdırıp Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* uzaklaştırmayacağından emin değildir. Fakirlikle çekilen bir ömrün sıkıntısı zenginliğin kibir, azma ve Allah'ı unutma şerrinden daha basittir.

Zindanla imtihan olan bir kardeşimiz, afiyetin bu olduğunu bilmeli ve Rabbi'nden her daim O'nun indireceği hayra muhtaç olduğunu niyaz etmelidir. Dışardaki hayatın dinî ve dünyevî fitnelerinden emin değildir. Umulur ki; Rabbi onu dört duvarla ebedî hayatına mal olacak fitnelerden koruyordur.

Elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen hayra muvaffak olamayan ve bu imtihanın altında ezilen kardeşimiz üzülmemelidir. Şayet elinden gelen her şeyi yapmış ve usulünce davranmış, buna rağmen elde etmek istediği ilmi, salih ameli, güzel hasletleri elde edememişse, çaba halini muhafaza etmek zorunluluğuyla beraber üzülmemelidir... Belki de elde etmek istediği ilim onu kibre sevk edecek, salih ameller insanlara üstten bakmasına sebebiyet verecek, cesaret, cömertlik vb. erdemler onun İslam dışı yollara sapmasına neden olacaktır. Bunu bilecek olan tek varlık alemlerin Rabbi olan Allah'tır ve O *subhanehu ve teâlâ*, tüm çabalara rağmen istediğimizi takdir etmiyorsa bizim için hayır oradadır.

Evlilikte veya işinde sorun yaşayan kardeşlerimiz de böyle düşünmelidir. İslamî olarak izlenmesi gereken tüm yolları denediği halde, sorun devam ediyor ve çözülmüyorsa, iş istemediği halde ayrılıkla neticelendiyse üzülmemeli ve ecrini Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* beklemelidir. Umulur ki Rabbi onun için hayrı başka noktada kılmıştır.

Bu duruma hayat içinden çok örnekler verebiliriz. İşin özü Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hakkımızda takdir ettiği her durumun bizim için hayır olmasıdır.

- İmtihanlar günahları döker. Alemlerin Rabbi olan Allah'la *subhanehu ve teâlâ* tertemiz karşılaşmamızı sağlar. Bu basit bir hikmet değildir. Dünya ve ahiret sıkıntılarının temelinin günahlar olduğu unutulmamalıdır. Öyle ki günahlar, duaların Allah'ın huzurunda yer etmesine engeldir. Dua ki Allah'ın tüm sıfatlarını celp eder ve O'nun kulda en çok razı olduğu amellerdendir.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah, hayrını dilediği kişiyi sıkıntıya sokar." [20]

"Allah, iyiliğini dilediği kulunun cezasını dünyada verir. Fenalığını dilediği kulunun cezasını da, kıyamet günü günahını yüklenip gelsin diye, dünyada vermez."

"Mükâfatın büyüklüğü, belânın şiddetine göredir. Allah, sevdiği topluluğu belaya uğratır. Kim başına gelene rıza gösterirse Allah ondan hoşnut olur. Kim de rıza göstermezse, Allah'ın gazabına uğrar." [21]

"Erkek olsun, kadın olsun mümin, Allah'a günahsız olarak kavuşuncaya kadar kendisinden, çoluk çocuğundan, malından belâ eksik olmaz." [22]

İmtihan içinde geçen her gün, mümini Rabbi'ne biraz daha yakınlaştırır ve O'nun nimetleriyle kul arasında perde olan günahların

---

18. *3/Ali İmran, 140-142*
19. *3/Ali İmran, 166-167*
20. *Buhari*
21. *Tirmizi*
22. *Ayrıca Rivayetler ve daha fazlası için Bkz.: Riyazu's Salihin, Sabır Babı.*

> ***İmtihan içinde geçen her gün, mümini Rabbi'ne biraz daha yakınlaştırır ve onun nimetleriyle kul arasında perde olan günahların affına vesile olur. Bu bakış açısı imtihanın ağır yükünü hafifletir. Mümini 'Her halde Allah'a hamd olsun' mertebesine ulaştırır.***

affına vesile olur. Bu bakış açısı imtihanın ağır yükünü hafifletir. Mümini *'Her halde Allah'a hamd olsun'* mertebesine ulaştırır.

- İmtihanlar yeryüzünde müminlere vadedilen imamet ve temkinin habercisidir.

"Ve onların içinden, sabrettikleri zaman emrimizle doğru yola iletip yönelten önderler kıldık; onlar bizim ayetlerimize kesin bilgiyle inanıyorlardı." [23]

Allah *subhanehu ve teâlâ* yeryüzüne vâris ve imam kıldığı kullarını belalarla imtihan edip sabır ve yakinlerini sınadıktan sonra bu mertebeye eriştirmiştir.

İmam Şafi'ye *rahimehullah* soruldu: *'Kişinin belalara uğraması mı, kendine temkin[24] verilmesi mi daha efdaldir?', 'Belaya uğramadan kişiye temkin verilmez.' '* diye cevap verdi.

"Musa kavmine: 'Allah'tan yardım dileyin ve sabredin. Gerçek şu ki, arz Allah'ındır; ona kullarından dilediğini mirasçı kılar. En güzel sonuç muttakiler içindir.' dedi." [25]

Allahın *subhanehu ve teâlâ* ahkamını tatbik etmek isteyen ve bunun için mücadele eden Müslümanlar; bela ve imtihanların süzgecinden geçmeden bunun oluşmayacağını bilmelidirler.

Ben-i İsrail'e firavun ve yakınlarının mülkü verilmeden mustazaflık hali yaşatılmıştı.

Yusuf'a *aleyhisselam*, yeryüzünde dilediği gibi hareket eden bir melik olmadan kuyuların, zindanların ve insanların vicdanlarında iftiraya uğramanın ağır bedeli tattırılmıştı.

İbrahim *aleyhisselam* imamet görevini almadan, ateşte yanmak da dahil, belanın her şeklini yaşamıştı.

Allah Rasûlü ve güzide ashabı, Medine'nin rahatından önce, Mekke'nin çilesini iliklerine kadar hissetmişlerdi.

Belanın uzaması yardım ve temkinin yakınlığını gösterir. Belanın çetinliği vârisliğin genişlik ve büyüklüğüyle orantılıdır.

Son olarak,

İnsanlığın ve İslam iddiasının kaçınılmaz neticesi olan bela ve imtihanlarda vahye dayalı fıkıh geliştirmeyenler, birey ve toplum olarak saf dışı kalırlar. Zafere ve temkine beş kala, akide ve menheclerini sorgulamaya başlar, bulundukları hattı değiştirirler. Oysa sıkıntıların bitmesine ramak kalmış, Allah'ın vaadi neredeyse tecelli edecektir.

Yahut içinde bulundukları rahat ve imkanları hayra alamet kabul edenler ve ait oldukları evrensel İslam cemaatiyle benzemeyen siretlerini türlü tevillerle uyuşturmaya çalışanlar, kendi etbaları tarafından suçlanmaya mahkumdurlar. İnsanlıklarının gereği olarak başlarına gelecek musibetlerde yenilgi ve başarısızlıkla suçlanacaklardır. Oysa İslam'ın zafer ve başarı anlayışı, bela ve imtihanla orantılıdır.

Allah'ım! Bizler senin hayrına ve yardımına muhtaç kullarınız. Ve bizler senin mülkünüz. Senden gelen her hale razıyız. Bizler senin dilediğin gibi tasarruf edeceğin ve buna gönülden razı olan kullarınız. Her halde senden af ve afiyet istiyoruz.

---

23. *32/Secde, 24*
24. *Temkin: Kişiye dilediği gibi hareket imkanı tanınması yani yeryüzünde yönetim ve otorite verilmesidir.*
25. *7/Araf, 128*

Ebu Nuseybe | ebunuseybe@tevhiddergisi.com

Allah Duana İcabet Etmediğinde...

Sakın duanı terk etme! Gözyaşların ve duyguların senin yakıtın olsun. Senin isteklerin bitse dahi duaya sürekli devam et. İçinde bulunduğun İslamî hareketin senin üzerindeki hakkını unutma ve bu nimetin şükrünü bil ve daima Allah'tan sebat iste.

Bu dergide seninle, kendisi ile nasıl muamele etmemiz gerektiğini öğrenmemizi sağlayan Allah'a hamd olsun. Salat ve selam, Allah ile en güzel şekilde muamele edip de bizlere örnek olan Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* üzerine olsun…

Kardeşim, belki de oturumlarımızda dikkatini çeken konulardan birisi de bu olacaktır. Allah senin duana icabet etmezse, senin ne yapacak oluşundur.

Üzülme kardeşim! Sakın Rabbin senin duana icabet etmedi diye kaygılanma! Bizim öyle bir Rabbimiz var ki, senin duanı kabul etmemesi de dahil hiçbir fiili boşa değildir. Allah *subhanehu ve teâlâ* hiç boşu boşuna icabeti geciktirir mi? Bilakis O, bunu dahi kendisinin bildiği bir hikmete mebni yapmaktadır. Lakin biz bunu asla bilemeyiz. O halde bu hikmetin sana açılmasını bekle! Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* senden ve benden hayırlı olan kimselere de bunu yaptı ki bunlardan biri Yakup'tur *aleyhisselam*.

Yakup *aleyhisselam*, Allah'a sevgili oğlu Yusuf'u kendisine getirmesi için ağlaya ağlaya dua etti. Hatta ağlamasından ötürü gözlerini kaybetti. Ve Allah seneler sonra onun duasına icabet etti.

Ya biz? Yıllarca bekleyen, sürekli devam eden muayyen bir duamız var mı? Veya biz Yakup'tan *aleyhisselam* faziletli miyiz?

O halde duamıza icabet edilmediğinde neden üzülüyoruz?

Allah Duana İcabet Etmediğinde O'nunla Nasıl Muamele Etmelisin?

İnsan bazen Allah'ın duasına icabet etmediğini bildiği zaman üzülür. Lakin bu durum Allah'ın katında çok farklıdır. Kul tam Allah'ın icabetine yetişmişken kendisini bir anda ümitsizlik içerisinde bulur. Halbuki Rabbi onun bu durumuna gülmektedir.

"Nebi sallallahu aleyhi ve sellem bir keresinde, 'Allah, hallerinin değişmesi yakın olduğu halde kulların ümitsizliğe kapılmasına güler' deyince, sahabeden birisi: 'Rabbimiz güler mi?' diye sorunca, Rasûlullah: 'Evet' diye karşılık verdi. Bunun üzerine o sahabe: 'Gülen bir Rabb, bizden asla hayrını kesmez' dedi." [1]

Bu hadise bakarsan kardeşim, acele etmemen, üzülmemen, ümitsizlik dehlizine girmeye teşebbüs dahi etmemeni gerektiğini anlamış

1. *Ahmed, Beyhaki, İbni Mace*

olursun. Çünkü sen acele ettiğin, ümitsizliğe kapıldığın zaman, duaya icabet kapılarını da kilitlemiş olacaksın. Ne talep etti isen artık bunu O'nun katından silmiş olacaksın.

" 'Dua ettim, kabul olmadı' diyerek acele etmediğiniz müddetçe her birinizin duası kabul olur." [2]

Bazen kurtuluş, kulun icabetin zirvesine en yakın olduğu zaman gerçekleşir. Kul o icabete en yakın olduğu anda ümitsizliğe kapılır ve duadan geri durur. Halbuki duaya icabete ramak kalmıştır.

Kardeşim, Allah sana merhamet etsin. Neden ümitsizliğe kapılıp da duadan geri duracaksın? Sen, tam zirvede iken ve hedefine az kalmışken bir anda gerisin geriye gitmeyi tercih ediyorsun.

Diyelim ki duan kabul olmadı… Duaya devam etmekle bir şey kaybeder misin?

Daha farklı bir şey sorayım sana… Acaba dua demek illa ki icabet mi demektir? Yani kabul makamının olmaması, duayı bırakmayı gerektirir mi?

Asla! Bilakis duamız kabul olmasa da, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* son nefesimize kadar dua etmeliyiz.

Kardeşim, Rabbimiz bize duanın kabulünden başka bir şey verecektir. İnsanların bir çoğu duanın kabulünü hedef olarak addedip, ondan başkasına üzülmektedirler. Halbuki başka bir durum daha var. Sen Halık olandan istiyorsun, mahlûktan değil. Örneğin, herhangi bir şahıstan bir şey istediğin zaman, o bunun karşılığında senden bir şey isteyebilmektedir. Bu, mahlukatın yanında böyledir.

Peki Halık olan, seni yaratıp, sana şekil veren Allah *subhanehu ve teâlâ* katında bu durum nasıl, hiç düşündün mü? Sen O'na bu isteğini söylediğin zaman, sana istediğini verir. Tüm bunların daha üstünde olan şey ise, bizleri iyiliklerle mükâfatlandırmasıdır. Çünkü biz O'ndan talep etmekteyiz. O ister bu talebe cevap verir, ister vermez.

Peki, Allah'ın senin duanı kabul etmemesinin sebebi nedir?

Allah *subhanehu ve teâlâ* senin O'ndan bir şey istemeni ister. Sen O'ndan her isteyip, ısrar ettiğinde bu, Allah'ın hoşuna gidecektir. Sen ya istemiş olduğunu alacaksın, ya da yaptığın duanın karşılığında kıyamet gününde muhtaç olduğun hasenat/iyilik defterini biraz daha kabartmış olacaksın.

Benim için de senin için de en değerli olan bu değil mi? Şöyle bir düşünelim… Sen borçlarından kurtulmak istiyorsun, bir evinin, eşinin olmasını istiyorsun vs… Allah bu isteklerini yerine getirdiğinde talep ettiğinin karşılığını almış olacaksın. Fakat senin duanı kabul etmeyip, sen duada ısrar etmeye devam edince de Allah, her dua edişinde sana hasenat/iyilik yazacak. Hasenat ise, kıyamet gününde insanlar için en değerli hazinedir.

Kıyamet günü… Sağına bakacak ve sadece ateşi göreceksin… Soluna bakacak yine ateşten başka bir şey görmeyeceksin… Seni kurtaracak tek şey hasenatın olacaktır!

Adiyy bin Hatîm'den *radıyallahu anh* rivayet etti ki; Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"Biriniz, arada kendisini örten bir perde ve bir tercüman olmaksızın Allah'ın huzurunda duracak, Allah ona şöyle soracaktır:

— Sana mal vermedim mi?

— Evet, verdin.

— Sana Peygamber göndermedim mi?

— Evet gönderdin.

2. Buhari

O adam sağına bakar, ateşten başka bir şey görmez... Soluna bakar, ateşten başka bir şey görmez... Bir hurma tanesinin yarısını vererek de olsa, bunu bulamadığı takdirde güzel bir söz söyleyerek de olsa, biriniz (sadaka vererek-iyilik yaparak) ateşten sakınsın." [3]

Bu iki ihtimalin dışında üçüncü bir ihtimal daha var. Bu da Allah *subhanehu ve teâlâ* senin duanı kabul etmeyip, hasenat da yazmaz. Fakat senin içine düştüğün sıkıntı, eza ve cefayı senden giderir. Çünkü sen Allah'a *subhanehu ve teâlâ* dua ediyorsun. O da senden, bu dua ölçüsünce sıkıntıları giderecektir. Hatta sen belki de başka bir şey istesen ve o konu ile alakalı olmasa da senden sıkıntıyı giderecektir.

" 'Her hangi bir kul Allah'tan bir şey dilerse, günah bir şeyi istemediği veya akrabası ile ilgisini kesmeyi arzu etmediği sürece Allah onun duasını şu üç halde kabul eder: Ya onun duasına hemen cevap verir (yani dünyada onun duasını kabul eder), ya onun yerine misli hayır verir (kıyamet gününde hasenat verir) veya ondan bir kötülüğü giderir.' Sahabe: 'Ey Allah'ın Rasûlü o halde Allah'tan çok isteriz' deyince, Rasûlullah: 'Allah'ın lütfu istediğinizden daha fazladır' buyurdu." [4]

Subhanallah! Bu üç şeyin verilmesine bak kardeşim. Hepsinden dolayı yine kul hiçbir zarar etmiyor! Dua öyle garip bir duygudur ki insanı rahatlatan, onu kulluğun merkezine çeken bir ibadettir. Kardeşim tüm kalbim ile sana şunu diyebilirim ki, birimiz Allah'a dua ettiğinde kendisinde inanılmaz bir rahatlık hisseder, kalbinin tamamen ferahladığını hisseder. İster duası kabul olsun, ister olmasın…

Evet kardeşim, duası kabul olmadan önce bile kul bu rahatlığı hissetmektedir. Allah *subhanehu ve teâlâ* senin dua ettiğinde bütün bu lezzet ve rahatlığını hissettiğini bildiği zaman, bazen o duanı kabul etmeyi erteleyebiliyor ki senin hissettiğin bu tat sende yok olmasın diye. **Çünkü hakiki anlamda duanın tadı, duanın kabul olmasından daha güzeldir.**

Aslına baktığımız zaman duanın tadı ile duanın kabulünün tadının arasında bir benzerlik yoktur. Neden dua, duanın kabulünden daha güzel olabilir?

Çünkü duada iki yön vardır. Birinci yön, Allah'ın sevmiş olduğu; ikinci yön ise bizim sevmiş olduğumuzdur. Allah bizim ona dua etmemizi sever. Biz ise, Allah'ın bizim duamıza icabet etmesini severiz. Şüphe yok ki, Allah'ın sevdiği, razı olduğu şey bizim sevdiğimizden, istediğimizden, hoşumuza gittiğinden daha çok, daha güzel ve bizim için en hayırlı olandır.

Ayrıca, Allah'ın kulu hayatındaki bazı özel şeylerden mahrum bırakıp, bundan daha büyük bir lezzet verdiğini biliyor muydun? Bu lezzetin adı da duadır. Kendi nefsin için isteyip de kaybettiğin şeyden çok daha lezzetli olan şeydir dua… Bu Allah'ın, kulun aklını erdiremeyeceği yüce hikmetidir.

Allah'ın kulun duasına icabet etmesi ona bir lütuf da olabilir, onu rezil eden, aşağılıklardan kılan bir durum da olabilir. Peki bunu nasıl anlayacağız?

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* duaya icabeti ertelemekle takdir ettiği bu yüce manaları şimdi anladın mı?

Birçok insan Allah'ın kulun duasına icabet etmesini, Allah'tan gelen bir lütuf olarak addeder. Allah'a ellerini açıp dua eder de, Allah da bunun duasını kabul edince kerametin kendisinden olduğunu zanneder. Sonra iyi bir kul olduğu zannına kapılır… Belki Allah onu bununla saptıracak ve helakın eşiğine getirecektir ama o, bunu hiçbir zaman düşünmez.

Kulun duasına icabet edilmesi, ona ya lütuftur veya onu rezil eden bir durumdur. **İcabet ya bir *'İtâ'* (armağan) olur veya bir *'Bela'*!**

Dua'nın Kabulü Kula Verilen Bir Lütuf mudur?

Allah'ın kulun duasına icabet etmesi ona bir lütuf da olabilir, onu rezil eden, aşağılıklardan kılan bir durum da olabilir. Peki bunu nasıl anlayacağız? Bunun hediye veya bela olacağının göstergesi nedir?

3. *Buharî, Zekat.*
4. *Ahmed, Müsned.*

Allah istemiş olduğun şeyi sana verir ve bu seni O'na daha çok yaklaştırır, imanını arttırırsa, Allah'ın sana bu icabeti senin için en büyük armağan ve lütuftur.

Fakat bu istediğin ve Allah'ın da sana vermiş olduğu şey, seni Allah'tan uzaklaştırıyor ve imanında eksilmeye sebebiyet veriyorsa, bu duanın kabulü senin için bela olmaktan öteye geçmez.

Örneğin, birisi Allah'tan İslamî Hareket'te güzel bir alanda görev yapmayı istedi. Yani, Allah'a ve Allah'ın yanındaki nimetlere götüren bir araç olan cemaat ile beraber olmayı istedi. Ardından bu fazlından ötürü Allah'a fiilen şükretti. İşlerinde sadık ve samimi olarak dine, bu birimde hizmet etti. Sürekli Rabbine olan imanını, yakinini arttırdı ve işlerini büyük bir haz ve canlı şekilde yaptı. Kendisi ile beraber olanlarla omuz omuza, bu dinin sancağını ağırlığına, zorluğuna bakmadan yüklendi… Bu hal, kişiye Allah tarafından verilen en büyük armağandan başka bir şey olamaz. Yapılan duaya en güzel şekilde icabet eden Allah, bu durumu ile kişinin hayır yollarını sonuna kadar genişletmiştir.

Fakat kişi Allah'ın bu nimetine hıyanet ile nankörlük ederse, her yaptığı ameli birilerini aldatmak için yapıyorsa… Gözlerin görmediği yerlerde cemaatinden habersiz, Müslümanların kuyularını kazıyor, hainlerin bile Müslümanlara yapmadığı işleri Müslümanlara reva görüyorsa… Müslümanların kendisine emanet ettiği her şeyde hıyanet elbisesini giyiyor ve en itaatkar, en sadık görünüyorsa…

İşte Allah'ın ona bir cemaat ile beraber olması yönündeki duasına icabeti, onun için beladan öteye geçmemiştir. Aslında en güzel armağan olan bu durumu, kendi elleriyle kazandığı bu hainlikleri sebebiyle bir belaya çevirmiştir.

Kardeşim, sen Allah'a ne zaman gidersen, O da sana gelecektir! Bilakis sen O'na yaklaştıkça, senin yaklaştığından daha fazla sana yaklaşacaktır. O'ndan istediğini sana elbette verecek, dilediğini sana fazlından çoğaltacaktır. Allah'tan gelen her şeyi, kabul et ve O'ndan daima iste. Göreceksin ki senin düşündüğünden kat kat fazlasını sana verecektir. Sakın duanı terk etme! Gözyaşların ve duyguların senin yakıtın olsun.

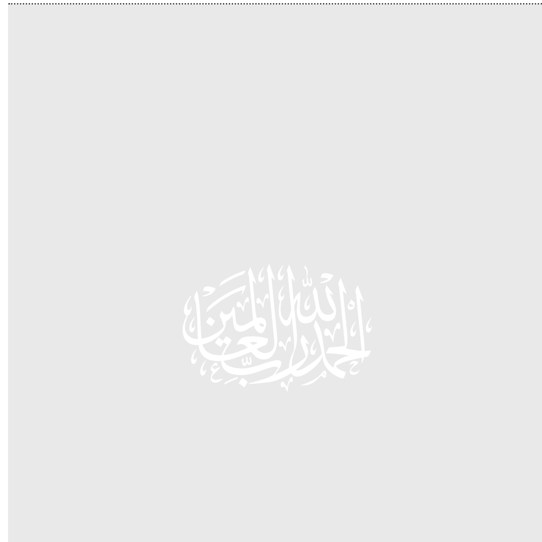
Senin isteklerin bitse dahi duaya sürekli devam et. İçinde bulunduğun İslamî hareketin senin üzerindeki hakkını unutma ve bu nimetin şükrünü bil ve daima Allah'tan sebat iste.

Allah bizleri ve seni muhafaza etsin. Dualarımızı makbul, katında bizleri razı olduğu, kabul ettiği, duasına icabet ettiği kullarından eylesin.

Allah'ım senin rahmetine sığınarak bu yazımı da noktalarım. Sen ki merhamet edenlerin en merhametlisisin.

'Alemlerin Rabbi Olan Allah'a Hamd Olsun' duası ile…

Enes Yelgün | enesyelgun@tevhiddergisi.com

Vahyi ve Kainatı, Rabbin Rızasına Uygun Okuyabilme Sanatı: **Tefekkür**

Tefekkür eden mümin de taklitçinin elde ettiklerinden kendisi hakkında ne kadar takdir edilmişse nasiplenir. Ama bununla yetinmez, rüzgarla başlayıp eline aldığı nimetle sonuçlanan bu muhteşem zincirin her halkasında eşsiz kudreti tefekkür eder.

Siyer kitaplarında 'Nuh kavminin putları' diye bilinen birtakım putlar mevcuttur. Allah subhanehu ve teâlâ Nuh Suresi 25. ayette bunların isimlerini zikretmektedir.

Bir rivayette ise şöyle geçer: 'Nuh'un aleyhisselam kavminin putlarının gömülü olduğu yeri, cinler Amr Bin Luhayy'a haber vermiş; o da onları oradan çıkartmıştır. Daha sonra da hac mevsiminde Mekke'ye gelen Arap kabilelerine bu putları dağıtmıştır.'

Ortaya çıkış şekli nasıl olursa olsun, sonuç itibari ile Araplar, İbrahim'in aleyhisselam davetinden yüz çevirmişler ve her geçen gün sapıklıklarına sapıklık ekleyip tevhitten uzaklaşmışlardı.

Allah'ın subhanehu ve teâlâ dini ile aralarına mesafe girdikçe de, taptıkları şeylere niye taptıklarını bilmez bir halde hayatlarını sürdürmeye devam etmişlerdir.

Kur'an'ın bir çok yerinde *"Akletmez misiniz?", "Düşünmez misiniz?", "İdrak etmez misiniz?"* gibi ifadelerle karşılaşırsınız. Kimi yerde bunlar emir sigasıyla, kimi yerde ise tavsiye babından gelen cümlelerdir. Bazen Peygamberlerin bazen de salih insanların ağızlarından dökülen kelimelerdir.

Akletmek, düşünmek, tefekkür etmek gibi kavramlar arasında bazı nüans farklılıkları olsa da, ortak payda olarak *'tefekkür'* kelimesinin bunlar arasında daha çok öne çıktığını söyleyebiliriz.

Allah'ın subhanehu ve teâlâ her emri, nehyi ve tavsiyesi muhakkak insanların lehinedir. Ona dünya ve ahirette fayda sağlayacak şeylerdendir. Çünkü insanı yaratan ve onun için neyin hayır veya şer olduğunu en iyi bilen O'dur.

"Yaratan bilmez mi hiç? O Latif'dir, her şeyden haberdardır." [1]

1. 67/Mülk, 14

Bir emir, nehiy veya tavsiye bile müminin zihninde böyle karşılık buluyorken, tefekkür ile ilgili defalarca tekrarlanan nasların ne kadar önemli olduğunu söylemek bile garip olur herhâlde.

Gerçekleştirildiğinde, en basitinden Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bir emrine uymuş olacağımız tefekkür, yokluğunda ise insanı esfel-i safiline sürükleyebilir. Çünkü her nimetin bir şükrü vardır. Allah'ın bize lutfettiği düşünme melekesine dilimizle hamd ettikten sonra ikinci adımı da atmalıyız. O da aklı O'nun rızasına uygun olarak kullanmaktır.

Böyle yapılmadığında insan 'aklı yokmuş' gibi muamele görecek, o hali ile hayvanlardan da aşağı bir seviyeye yuvarlanacaktır.

İşte taklitçi cahili toplumun fertleri de, akıllarını Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasına uygun olarak kullanmadıkları için köreltmişlerdir. Allah'ın ayetleri ne kadar okunursa okunsun anlamazlar.

"Dediler ki: 'Ey Şuayb! Biz senin söylediklerinden çoğunu anlayamıyoruz.' " [2]

Fakat üzerine düşünülecek mesele dünyevi bir çıkar olduğunda işler değişir. Ya da kafa yorulması gereken konu Allah'ın dinine muhalefet olduğunda gerekirse aklın sınırları bile zorlanır.

"Ben onu sarp bir yokuşa sardıracağım. Çünkü o düşündü, ölçtü, biçti. Kahrolası! Ne biçim ölçtü biçti? Tekrar tekrar kahrolası! Ne biçim ölçtü biçti? Sonra baktı. Sonra büyüklük tasladı. Ve hemen dedi ki: 'Bu nakledilile gelen bir sihirden ibarettir. Bu insan sözünden başka bir değildir.' " [3]

Ayetler vahye karşı nasıl olsa propaganda yapılması gerektiğini *'düşünen'* Mekke'nin ulularından Velid bin Muğire'nin halini vasfediyor. Buna karşılık Allah'ın tehdidi ise kalpleri yerinden oynatacak şiddette:

"Beni onunla baş başa bırak." [4]

2. 11/Hud, 91
3. 74/Müddesir, 18-25
4. 74/Müddessir, 11

Neyi Tefekkür Etmeli?

Cahili toplumun fertlerine benzememek için akıl nimetinin şükrünü muhakkak eda etmeliyiz. Bunun bir çok yolu vardır. Bunlardan bir tanesi de tefekkür ile akla canlılık vermek, kalbi titretmek, öğüt almaktır.

'Neyi tefekkür edebiliriz?' sorusunun cevabını Kur'an'dan aradığımızda karşımıza onlarca ayet çıkar. Kitapta tefekkürün sınırı o kadar geniş tutulmuştur ki, kainatta ona dahil edemeyeceğimiz hemen hemen hiçbir şey yok gibi. Ama hem bir fikir vermesi hem de tefekkürle ilgili birkaç küçük adım atabilmek için ayetler ışığında bir takım örnekler vermeye çalışacağız.

- **Vahyi ve davetçinin kişiliğini düşünmek**

"Onlar Kur'an'ı iyiden iyiye düşünmeyecekler mi? Yoksa kalpleri üzerinde kilitler mi var?" [5]

"İnsanlara kendilerine ne indirildiğini açıklayasın ve onlar da iyice düşünsünler diye sana da bu zikri indirdik." [6]

Tefekkür vahyin iniş gayelerinden bir tanesi olacak kadar önemlidir. İnsanlar düşünsünler diye kitap vahyolunmuştur; yoksa mezarlıklarda, kutsal günlerde tilavet olunsun, kim güzel kıraat edecek diye...

Tefekkür vahyin iniş gayelerinden bir tanesi olacak kadar önemlidir. İnsanlar düşünsünler diye kitap vahyolunmuştur; yoksa mezarlıklarda, kutsal günlerde tilavet olunsun, kim güzel kıraat edecek diye harfler patlatılacak şekle sokulsun diye değil!

Bu ayetler olmasaydı bile sağlıklı bir şekilde kâr-zarar hesabı yapan birisinin şunu düşünmesi gerekirdi: *'Dünya ve ahiret saadetimi sağlayacak her şey bu iki kapak arasında. Öyleyse başka yerlerde çıkış aramaya ne gerek var? Hayatımın geçmiş döneminde vahyin aydınlığından mahrum olarak geçirdiğim zamandan ne hayır gördüm? Öyleyse Kur'an üzerine düşünmeli, onu hayata tatbik etmeli...'*

Bir de İslam davasını omuzlamaya çalışanlar açısından bakmalı olaya. Davetin en mükemmelini gerçekleştiren o kutlu Nebi, geceleri neden ağır ağır okuyordu o satırları? Elbette düşünmek, öğüt almak, azık yüklenmek için... Allah'ın *sub-*

5. 47/Muhammed, 24
6. 16/Nahl, 44

hanehu ve teâlâ Habibi bile buna ihtiyaç duyuyorsa Rabbimizin kelamına yoğunlaşmaya biz ne kadar muhtacız?

'Hizmet için koşuşturmaktan tefekküre zaman bulamıyorum' cümleleri ne kadar da acı! Herhalde bu cümlenin doğrusu şöyle olmalı: ***'Tefekkür etmediğim için azık yüklenemiyorum zamanım bereketlenmiyor. O yüzden hiçbir iş yetişmiyor.'***

Silkinip kendine gelenler, geceleyin Rabbinin kelamı ile haşır-neşir olanlar, ilk gecenin sabahında bambaşka bir insan olarak uyanacaklarını hayal etmesinler. Allah *subhanehu ve teâlâ* katında erişilmeyi hedeflenen her şerefli mertebeye az bile olsa sürekli çalışma ile ulaşabilir. Tefekkürde de aynı kural geçerlidir.

Kur'an, vahiyle beraber davetçinin kişiliğini düşünmesini de ister. Çünkü herhangi bir sözün, davetin değeri kimden geldiğine ve aracının kim olduğuna göre değişir.

"De ki: 'Ben size ancak bir öğüt vereceğim: Allah için ikişer ikişer veya teker teker ayağa kalkın. Sonra da bu arkadaşınızda bir delilik olmadığını düşünün. O, ancak şiddetli bir azabın öncesinde sizin için bir korkutucudur.' De ki: 'Sizden istediğim herhangi bir ücret varsa o, sizin olsun. Benim mükâfatımı vermek, ancak Allah'a aittir. O, her şeye tanıktır.' "[7]

Evet! Yeryüzünde her kim neye çağrıyorsa, muhakkak o da kendisi için dünyevî bazı faydalar gözetiyordur. Bunun tek istisnası ise Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine davet eden Nebiler ve ihsan ilkesi ile elçilerin yoluna bağlı davetçilerdir. Onlar ayetin ifadesi ile Rabblerinin yanındakilere vurgundurlar.

Davetçinin kişiliğini tefekküre yönelten bu ayetlerin şirk toplumuna ve davetçilere bakan iki yönü vardır.

Davetçiyi ilgilendiren kısmı kendisini ve fiillerini sürekli sorgulaması ve gözden geçirmelidir.

'Ben Allah'ın dinini insanlara neden anlatıyorum? Beni buna iten gerçek sebep ne? İşin ucunda maddi bir kazanç var mı? Acaba insanların çoğundan farklı şeyler söyleyip kendimi tatmin mi etmek istiyorum? Yoksa normal yaşantımda elde edemeyeceğim bazı ayrıcalıklara bu şekilde yaklaşabileceğimi mi düşünüyorum?

Muhataplarım arasında ayrım yapıyor muyum? İnsanlara 'Ben anlatırım. Sonra da ne yaparsa yapsınlar' gözüyle mi bakıyorum yoksa onları daha bir süre önce benim de debelendiğim çukurlardan çekip çıkartmak için sürekli bir çaba içinde miyim?'

Muhataplarım arasında ayrım yapıyor muyum? İnsanlara 'Ben anlatırım. Sonra da ne yaparsa yapsınlar' gözüyle mi bakıyorum yoksa onları daha bir süre önce benim de debelendiğim çukurlardan...

Bu ve benzeri sorulara verilecek cevaplar, amellerimize hayat veren ihlasımızın resmini çekip önümüze koyacak, davet yolundaki eksiklerimizi ortaya çıkaracaktır.

Ayetin topluma bakan yönü ise açıktır:

'Ey Allah'ın dini ile duyduğu her şeyi toptan reddeden, davetçilere olmadık yakıştırmalarda bulunan kalabalıklar! Size bu dini anlatan Peygamberlerin, onların yollarını izleyen davetçilerin ne tür bir dünyalık çıkarı var? Yaşantıları Allah'ın kelamını anlatmaya başladıktan sonra kolaylaşmış mı yoksa dertler üstüne dertler mi yüklenmişlerdir?

Nuh'un aleyhisselam 950 sene davetine toplumun en alt tabakasından 10-15 kişi icabet etti. Sizin alaylarınızı, hakaretlerinizi, dayaklarınızı, sürgünlerinizi üzerine daha çok çekmesi dışında bir değişiklik oldu mu hayatında? O, 10-15 kişinin imanı ne tür bir menfaat sağladı Nuh'a aleyhisselam?

Kısmen rahat ve sakin bir hayat sürdürürken Muhammed'i sallallahu aleyhi ve sellem "Ey Hatice! Artık uyku devri bitti!" diye ayağa kaldıran ve bir daha da oturtmayan o 23 yıllık hayatta ne zorluklar yaşandı, görmüyor musunuz?

Sadece topraklarında Allah'ın şeriatının uygulanmasını istedikleri için, dünyanın her bir tarafından küfür ordularının gelip on yıllardır mallarını, canlarını gasp ettikleri insanların ha-

7. 34/Sebe, 46-47

yatları size bir şeyler anlatmıyor mu?'

Evet! Onların hiç birisinin hedefinde dünya ve içindekiler yoktu. Rabblerinin rızası onlar için her şeyden daha güzel!

Öyleyse senin bile inanmadığın söylemlerle davetçileri karalamayı bırak. Ve dini ekmek kapısı olarak gören, üç kuruşluk dünya metası için Allah'ın ayetlerini şekilden şekle sokan din tüccarları ile hak yolun sebatkar davetçilerini birbirine karıştırma!

Düşün ve tek amacı seni ateş çukurundan kurtarmak olanlara elini uzat. Tâ ki felaha eresin.

▪ Kainatı ve İçindekileri Tefekkür

Tefekkürle ile ilgili ayetlerin en yoğun şekilde geçtiği yerler elbette ki kainat ve içindekilerden bahsedilen bölümlerdir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bir çok surede, yerde ve gökte bulunanlara insanın dikkatini çeker ve bunların üzerine düşünmesini ister.

"Muhakkak göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün değişmesinde, insanlar için faydalı şeylerle denizlerde akıp giden gemilerde, Allah'ın gökten indirip ölümünden sonra onunla yeryüzünü dirilttiği suda ve orada her çeşit canlıyı yaratıp yaymasında, rüzgarları göndermesinde ve gök ve yer arasında boyun eğdirilmiş olan bulutlarda, aklını kullanan bir topluluk için nice ayetler vardır." [8]

Kur'an okurken bu tip ayetler karşımıza bir çok kez çıkmasına rağmen, maalesef en az üzerinde durduğumuz kısım olmaktadır. Halbuki Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ayetlerinden istisnasız her birisinin muhakkak bir faydası vardır.

Peki bu ayetleri, anlattığı harikuladelikleri hiç tefekkür etme ihtiyacı hissetmeden hemencecik okuyup geçmemizin sebebi ne? Eğer kitabı *'muhalifleri susturacak reddiyeler bütünü'* olarak görüyorsak, sadece bu ayetlere değil daha başka yüzlerce ayete de aynı muameleyi yapıyoruz demektir.

Yine de biz hüsnü zan besleyelim. Ve artık Müslümanların Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kelamını, kendi eksiklerini görmek, daha iyi bir kul olmak için okuduğunu varsayalım. Bu durumda yukarıda sorduğumuz sorunun cevabı şu olur:

Göz, ne kadar harika olursa olsun bu sahneleri, defalarca gördüğü için alışmıştır. O kadar ki güneşin doğuşu-batışı, gece-gündüzün oluşumu ve buradaki düzen, sokağımızdaki trafik kazası kadar dikkatimizi çekmemektedir. Çünkü bu harikuladeliklere yaşadığımız gün sayısınca şahit olmuşken, belki o korkunç kazayı hayatımızda ilk defa görüyoruzdur.

İşte burada tefekkürle yoğrulmuş akıl ve kalp devreye girer. O bu sahneleri her gördüğünde *'bugün hava çok sıcak ya da soğuk. Rüzgar fena esecek...'* vb. değerlendirmeler ve olayların bedenine etkisinin ne olacağını düşünmekle yetinmez. Aynı zamanda bunların manevi halinde de değişimlere yol açması için çabalar.

Mesela, güneşin harareti cehennemin yakıcılığını, kışın soğuğunu cennetin ne sıcak ne soğuk oluşunu hatırlatır. Doğal olarak Rabbinin azabından çekinir, rızasını kazanmayı ümit eder.

Madeni bir paranın denize bırakıldığında, anında denizin dibini boyladığını, tonlarca ağırlıktaki gemilerin ise suyun üzerinde güvenli bir şekilde yol aldıklarını görünce, aklına sadece teknolojinin ne kadar geliştiği gelmez. Bilakis Rabbinin azameti gelir. O'nun kainatta geçerli olan tabiat kanunlarının eksiksiz bir şekilde uygulandığına şahitlik eder. Yerde ve gökteki herşeyin ister-istemez O'nun kudretine nasıl da boyun eğdiklerini fark eder. Tüm bunlara rağmen, değersiz bir maddeden yaratılan 'kendisinin', defalarca büyük arşın Rabbine isyan ettiğini hatırlar. Ürperir. Günahlarına ah-vah eder. Bir daha yapmamak için samimi olarak söz verir. Şahit olduğu bu sahnelerin ta ilk insandan beri devam edegeldiğini düşünmesi imanını ve sözündeki sebatı daha da artırır.

"Rahmetinin önünden rüzgarları müjde olmak üzere gönderen O'dur. Nihayet bunlar yüklü bulutları kaldırınca biz onları ölmüş (kurak) bir yere süreriz. Ve ondan su indiririz. Ve derken o su ile ürünün her türlüsünü çıkartırız. İşte biz ölüleri de böyle çıkaracağız. Bunları iyi düşünüp ibret alasınız diye açıklıyoruz." [9]

Ayette zikredilen aşamaların hepsinde bariz

"Biz Peygamber ile birlikte iken yağmura tutulduk. Rasûlullah elbisesini çıkarttı. Öyle ki yağmurdan ıslandı, biz: 'Ey Allah'ın Rasûlü! Niçin böyle yaptınız?' diye sorduk, o da: 'Bu yağmur, yüce Allah tarafından daha yeni geldiği için yaptım.' buyurdu."
(Muttefekun Aleyh)

8. 2/Bakara, 164

9. 7/Araf, 57

şekilde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* iznini görüyoruz. Rüzgarlar Allah'ın emri ile bulutları hareket ettiriyor. Bulutlar da aynı emire boyun eğerek rahmeti bırakacakları topraklara yöneliyor. Bir gecikme, yanlış istikamet, sapma diye bir şey asla yok. Her bir yağmur tanesi yine O'nun izni ile hayat verilecek toprağa kavuşuyor, o tanelerin düştüğü topraklardan tatları, renkleri, kokuları şekilleri, faydaları birbirinden farklı binlerce şey Rabbi'nin izni ile çıkıyor.

Aynı şekilde bu sahnelere yaklaşımda da taklitçi, cahili toplumun fertleri ile kalbini ve zihnini tefekkürle dinç tutmuş mümin arasındaki fark belirginleşecektir.

Taklitçi, ayette zikredilen olayların *'ürün'* kısmı ile ilgilenir. Midesine girecek şeyin nasıl oluştuğunun onun için bir kıymeti yoktur. Asıl mesele zevklerini nasıl tatmin edeceği, dünyadan nasıl daha fazla faydalanacağıdır.

Görüntü aynıdır ama bakan göz farklı olunca, manzara da değişir. Tefekkür eden mümin de taklitçinin elde ettiklerinden kendisi hakkında ne kadar takdir edilmişse nasiplenir. Ama bununla yetinmez, rüzgarla başlayıp eline aldığı nimetle sonuçlanan bu muhteşem zincirin her halkasında eşsiz kudreti tefekkür eder. Bir mümin olarak inandığı ilahın azameti ona güç katar. Yeryüzünde *'asla yıkılmaz'* gözüyle bakılan tağutların saltanatlarının, yağmurun bir süre yağmamasıyla ne hale geleceklerini düşünür.

"De ki: 'Bana haber verin. Eğer suyunuz yerin dibine geçirilirse size kim kaynar su getirebilir?' " [10]

Böylece insanı Rabbi'nin korkusu dışında hiçbir korku, istikametten alıkoyamaz. Aynı zamanda kimseye minnet etmez, sadece nimetin tek sahibine kulluk yapar. Yerden biten her şey ona hesap gününü ve ne hazırlık yaptığını hatırlatır.

Şimdiye kadar iki ayet ışığında tefekkür eden bir müminin farkını ve kainat üzerine düşünmekle zihninde neler canlanabileceğini anlatmaya çalıştık. *'Çalıştık'* diyoruz çünkü kainatı tefekkür ederken akla gelen şeylerin hepsini yazabilmek imkansızdır. Çünkü kainat her tefekkür edene o an ki ruh haline göre farklı şeyler hatırlatır. Olağanüstü manzaralar gösterir.

Mesela, Rabbine dönmeyi arzulayan ama affedilmeyeceğinden korkan bir günahkara kainattaki her şey şunu anlatır: *'Rabbin o kadar merhametlidir ki kendisine oğul isnat edenleri bile yeryüzündeki düzenden nasiplendirir. Belki dönerler diye azap etmez, nimetini kesmez. Onlara 'Rahman' ismi ile rahmet eder. Nasıl olur da hatasını fark edip de kendisine dönmeyi düşünen birisini geri çevireceğini düşünebilirsin?'*

Aynı sahnelere şahit olan, ama kulluk görevini yerine getirmek için çabalayan kişi için ise tefekkür şöyle sonuçlanabilir: *'Aman ha! Dikkat et! Sakın amellerini beğenip yeterli göreyim deme! Şu ana kadar yaptığın ve ölünceye kadar yapacağın hayırlı amellerin hepsi toplansa, aldığın bir nefese, şahit olduğun bir renge, toprağa düşen bir damlaya bile karşılık olmaz. Ancak Allah merhamet eder de amellerini kabul ederse durum değişir. Senin Allah katında böyle bir garantin var mı? Öyleyse yakın geleceğe kadar kulluğa devam....'*

Özet olarak, kainatta gerçekleşen hadiseler insana Rabbini ve O'nun yanındakileri hatırlatıyorsa tefekkür meyvelerini vermeye başlamış demektir. Tefekkürsüz geçirdiğimiz her gün ise taklitçi cahili toplumun fertlerine benzediğimiz ve kayıpta olduğumuz günler olarak hanemize yazılacaktır.

Yazımızı tefekkürde en üst mertebede olan Peygamber'den *sallallahu aleyhi ve sellem* bir örnekle noktalayalım:

Enes *radıyallahu anh* şöyle buyuruyor:

"Biz Peygamber ile birlikte iken yağmura tutulduk. Rasûlullah elbisesini çıkarttı. Öyle ki yağmurdan ıslandı, biz: 'Ey Allah'ın Rasûlü! Niçin böyle yaptınız?' diye sorduk, o da: 'Bu yağmur, yüce Allah tarafından daha yeni geldiği için yaptım.' buyurdu." [11]

Salat ve selam onun üzerine olsun.

Duamızın sonu Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

10. 67/Mülk, 30

11. Muttefekun Aleyh

ferhatcura@tevhiddergisi.com | Ferhat Cura

Kafirlere İtaat

Allah kafirlere, mü'minlerin üzerine yönetici veya söz sahibi olma hakkını vermemiştir. Bir Müslüman, berasının gereği olarak onlara bu hakkı vermemeli ve onlara itaat etmemelidir.

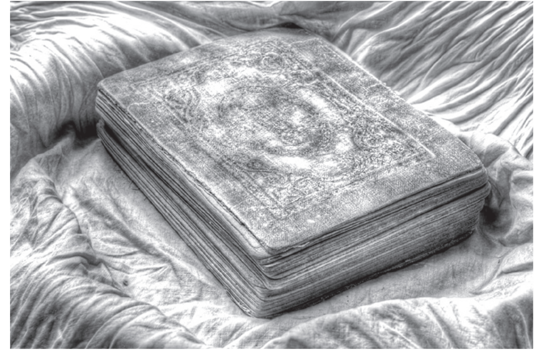
İtaat, kulun Yaratanı karşısında olması gereken durumunu açıklayan önemli bir kavramdır. İnsan, kul olarak yaratıcısının karşısında ne yapacak? Onun rolü nedir? Rabbi ondan ne gibi bir tavır beklemektedir? İşte itaat bu gibi soruların mukabilidir.

İtaat, sözlükte inkıyat etmek, yani boyun eğmek demektir. Emre uyma, sözü dinleme, alınan emri yerine getirme, verilen emre göre hareket etmek gibi manalara da gelir. Türkçede kullanılan itaat kelimesi de aynı anlamdadır. Yine itaat kelimesinin karşıtı isyandır. Ayrıca serkeşlik ve muhalefet de onun zıddıdır.

Allah Kur'an'da kendi emrine itaati şöyle belirtiyor:

"Yoksa onlar Allah'ın dininden başka bir din mi arıyorlar? Oysa göklerde ve yerde bulunanların tümü ister-istemez O'na teslim olmuşlardır ve O'nun huzuruna döndürüleceklerdir." [1]

Buradaki isteyerek kelimesi 'itaat' kelimesiyle ifade edilmektedir. Bunun anlamı yerde ve gökte olan şeyler, ister Allah'a itaat edici olsunlar, isterse de bundan hoşlanmasınlar; her şey O'na teslim olmak zorundadır.

İnsan Kime İtaat Etmelidir?

Allah *subhanehu ve teâlâ* yarattığı ve kendilerine nimet verdiği kullarının kendisine isyan değil itaat etmelerini istiyor. Eğer insan ilah diye alemlerin Rabbine itaat etmezse; sahte ilah ve rablere veya tağutlara itaat edecektir. Bu da o insanın şirke ve sapıklığa düşmesidir. Bugün bu durum göz önüne alındığında, insanların büyük çoğunluğunun bu hal üzere olduğu görülecektir. İnsanlar dilleriyle Rabb olarak Allah'ı kabul ederken, fiilleriyle Rabb olarak Allah'ın dışında rabler ve ilahlar edinmekteler. Ya onların hayatlarına yön veren rableri laik anayasaları, ya örf ve adetleri ya da kendi hevalarıdır.

Allah, kendisine itaat etmeyi emrettiği gibi, kendi adına olan şeylere de itaat etmeyi bizlere

1. *3/Ali İmran, 83*

emrediyor. Yani kullarının üzerine velayet hakkı verdiklerine de itaat edilmelidir. Nitekim Allah şöyle emrediyor:

"Ey iman edenler, Allah'a itaat edin, Rasûl'e itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de. Eğer bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, artık onu Allah'a ve Rasûlü'ne döndürün. Şayet Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız. Bu, hayırlı ve sonuç bakımından daha güzeldir." [2]

Burada Allah ve Rasûlü dışında emir sahiplerine de itaat edilmesi emredilmiştir. Çünkü Allah emir sahiplerine, Müslümanların üzerinde velayet yetkisi vermiştir. Emir sahipleri Allah'a ve Rasûl'e bağlı kaldıkları müddetçe onlara itaat edilir. Yine kadın, kocasına itaat eder. Çünkü kocasının onun üzerinde velayeti vardır. Yani kimin, kimin üzerinde velayet hakkı varsa, ona itaat etme hakkı doğar.

Kafir ve müşriklere, Allah velayet hakkı vermediğinden dolayı, itaat edilmez. Çünkü Allah ayette:

"Allah, kafirlere mü'minlerin üzerine bir yol vermeyecektir." [3] buyurur.

Burada Allah kafirlere, mü'minlerin üzerine yönetici veya söz sahibi olma hakkını vermemiştir. Bir Müslüman, berasının gereği olarak onlara bu hakkı vermemeli ve onlara itaat etmemelidir. Kafirlere itaat etmek; onları takip etmek, onların izleri üzerinden gitmek, din ve dünya görüşü olarak onların fikirlerini benimsemek ve **onların emrettiklerini Allah'ın rızasına uymasa bile yerine getirmektir.**

Kafirlere İtaat Etmek

İslam, masiyet (şirk, küfür ve haram) olan herhangi bir şeyde, insanlara itaat etmeyi yasaklamıştır. Nitekim Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle der:

"Allah'a isyanda yaratılanlara itaat yoktur." [4]

Dikkat edilirse Allah Rasûlü önümüze genel bir kaide koymuştur. O da kim olursa olsun şayet masiyeti emrediyorsa, ona hiçbir şekilde itaat edilmeyeceğidir.

Nitekim Allah, anne-babaya kafir olsalar dahi iyilik yapılmasını ve itaat edilmesini, ancak bu itaatin mutlak değil mukayyed olmasını emrediyor. Kayıt ise, insana masiyeti emretmedikleri müddetçe onlara itaat edilmesidir. Allah bunun için şöyle der:

"Biz insana anne ve babasını (onlara iyilikle davranmayı) tavsiye ettik. Annesi onu, zorluk üstüne zorlukla (karnında) taşımıştır. Onun (sütten) ayrılması, iki yıl içindedir. Hem bana, hem anne ve babana şükret, dönüş yalnız banadır. ***Eğer kendisine hiçbir bilgin olmayan bir şeyi bana şirk koşasın diye sana zorlarlarsa o vakit onlara itaat etme*** *ve kendileriyle dünyada iyi geçin. Bana yönelenlerin yoluna tâbi ol! Sonra dönüşünüz banadır. Ben de size yapmakta olduğunuz şeyleri haber vereceğim."* [5]

Bu ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* ebeveyne itaatin sınırını belirlemektedir. Şöyle ki eğer onlar evlatlarını şirke ve küfre zorlarlarsa, burada onlara itaat edilmez.

Yine masiyet konusunda itaatin yasaklandığını belirten ayetlerden biri Enam Suresi 121. ayettir. Nitekim ayette:

"Üzerinde Allah'ın isminin anılmadığı şeyleri yemeyin; çünkü bu fısktır (yoldan çıkıştır). Gerçekten şeytanlar, sizinle mücadele etmeleri için kendi dostlarına telkinlerde bulunurlar. Onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de müşrik olursunuz." [6]

Allah ölmüş olan hayvanların etini yemeyi yasaklayınca Mekkeli müşrikler Müslümanlara: *'Ölmüş hayvanı siz öldürünce (kesince) helal oluyor da (tabii bir ölümle ölen) niye helal olmasın!'* diye itirazda bulundular. Bu itiraz karşısında bazı Müslümanların kalplerinde bir şüphe hali belirdi. Bunun üzerine Allah bu ayeti indirdi.[7] Burada Allah, müşriklere olacak olan itaatin şirk olduğunu beyan ediyor. Çünkü Mekkeli müşrikler ölü hayvan etini helal görüyorlardı. Yani: *'Onların ölü hayvanı helal kabul ettikleri gibi siz de helal kabul ederseniz, o zaman siz de müşrik olursunuz.'* denilmektedir.

---

2. *4/Nisa, 59*
3. *4/Nisa, 141*
4. *Buhari, Müslim*
5. *31/Lokman, 14-15*
6. *6/En'am, 121*
7. *Bkz.: İbni Kesir ilgili ayet tefsiri.*

Kafire yapılan her itaat insanı küfre sokmaz. Bilakis itaat edilen konunun türüne göre hüküm değişir. Şayet kafire, küfürde itaat edilirse bu insanı küfre sokar ve kafirler zümresine dahil eder. Haram olan bir meselede itaat edilirse...

O zaman masiyet cinsinden olan herhangi bir şeyde insanlara itaat yasaklanmıştır. İtaat edilen masiyetin (şirk, küfür ve haram) cinsine göre insanlar hüküm alırlar.

Kafirlere İtaat Etmenin Hükmü Nedir?

Bu konu genellikle karıştırılan ve insanların tekfirde aşırıya gittiği bir bahistir. Sebebi ise insanların, bahsin aslını İslam'dan almakla beraber, içini doldururken ve sınırını çizerken Allah ve Rasûlü'nün kastettikleri ile değil akılla ve hevayla hükmü belirlemeleridir. Böyle olunca da kafire haram noktasında yapılan itaatin, küfür olduğuna hüküm vermişlerdir. Oysa İslam'a baktığımızda kâfire yapılan itaatte ayrıma gitmiş ve itaatin cinsine göre hüküm vermiştir.

İslam'ın yaptığı bu ayrımı şöyle belirtebiliriz; **Bir Müslüman, şayet küfür olan bir meselede kafire itaat ederse bu itaati Müslümanı küfre götürür.** Nitekim yukarıdaki ayette Allah kafire bu konuda itaatin şirk olduğunu söylemiştir. Bunun sebebi onların Allah'ın haram kıldığı ölü etini helal görerek yemeleridir. Ki icma ile Allah'ın haramlarını helal, helallarını haram görmek küfürdür. Burada Müslümanlar şirk olan bir meselede müşriklere itaat edeceklerinden dolayı bu onları şirke götürecekti.

Şayet Müslüman, kafire küfür olmayan ama haram olan bir meselede itaat ederse, bu itaati fıska ve harama götürür. Nitekim Âdem'in *aleyhisselam* şeytana itaat etmesi meselesinde; Adem'e *aleyhisselam*şeytan yaklaşarak *'bu ağaçtan ye'* diyor. Adem *aleyhisselam* burada şeytana itaat ediyor. Ama bu Adem'i *aleyhisselam* küfre sokmadı (haşa ve kella). Çünkü ağaçtan yememe emri bir günahtı. Bundan dolayı Adem *aleyhisselam* Allah'a *subhanehu ve teâlâ* tevbe ediyor ve Allah da onu bağışlıyor.

Bu kaidenin daha iyi anlaşılması için bir takım örnekler verecek olursak:

Bir kafir, Müslüman'a boynuna haç takmasını emrettiğinde. Müslüman da ikrah olmaksızın haçı boynuna takarsa, bu fiil Müslümanı küfre götürür. Çünkü kafire, küfür olan bir amelde itaat etmiştir.

Yine bir kafir bize: *'Siz bazı konularda aşırıya gidiyorsunuz. İslam'da 'cihad' diye bir şey yoktur. Cihad sadece belli bir dönemde, Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem belli yöresel durumlarda yaptığı bir ameliyedir'* dedi. Şayet biz de: *'Doğrudur, olabilir'* diyerek onun bu konudaki fikrine itaat edersek bu bizi küfre götürür. Çünkü cihad farzdır bu şekilde dediğimizde bir farzı inkar etmiş oluruz.

Yine bir Müslüman işyerine girecek ve patronu ona 'sakalını kesmezsen seni işe almam' dedi. Sakal kesmek haram olduğundan dolayı buna itaat edip sakalını keserse bu itaati Müslümanı şirke değil sadece harama ve fıska sokar.

O zaman kafire yapılan her itaat insanı küfre sokmaz. Bilakis itaat edilen konunun türüne göre hüküm değişir. Şayet kafire, küfürde itaat edilirse bu insanı küfre sokar ve kafirler zümresine dahil eder. Haram olan bir meselede itaat edilirse bu insani günahkar yapar.

Selam ve dua ile…

ekrembulca@tevhiddergisi.com

EKREM BULCA

Affetmek/Affedici Olmak

Affetmek büyük bir mertebedir. Herkes elde edemez. Ancak nefsiyle mücadele eden ve nefsini yenen kişi elde edebilir. Affedebilmek için nefsimizin isteklerini kontrol altına almamız gerekir. Çünkü nefis affetmeyi, bağışlamayı sevmez.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun…

İnsanoğlu intikam alma duygusuyla yaratılmıştır. Biri kendisine haksızlık yaptığı zaman aynısını veya daha kötüsünü ona yapmak ister. Affetmek ahlakı ise bunun tam zıddıdır. Bu nedenle elde edilmesi zordur. Çünkü affetmek, kişinin kendi hakkını görmemezlikten gelmesidir… Affetmek, kişinin kendisine haksızlık yapanı Allah'a *subhanehu ve teâlâ* havale edip karşılığını da O'ndan beklemesidir. Bu ahlakı ancak nefsinin isteklerine sabredebilen elde edebilir. Nefsinin her isteğine boyun eğen kişinin affedici olması mümkün değildir.

Affetmek, Peygamber ahlakıdır…

"Sen af yolunu tut. İyiliği emret, cahillerden yüz çevir." [1]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* davete başladığı ilk günden itibaren eziyet ve sıkıntı çekti. Bu, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* iman edenler hakkında değişmeyen ve değişmeyecek olan bir Sünneti'dir. Her iman eden, imanına göre imtihan edilecektir. Bazen Peygamberimize *sallallahu aleyhi ve sellem* deli, şair, sihirbaz dendi… Bazen yoluna dikenler kondu… Bazen namaz kılarken hayvanların pislikleri üstüne atıldı… Bazen deliler ve çocuklar tarafından taşlandı… Bazen ashabı gözünün önünde şehit edildi… Kendisine bunlar yapıldığında Allah *subhanehu ve teâlâ* Peygambere melek gönderip onlardan intikam alma imkânını verdi. Fakat Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* onlardan intikam almadı ve şöyle dedi:

"Bilakis ben Allah'ın bunların sülbünden sadece Allah'a ibadet edip, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayan kimseleri yaratacağını ümit ediyorum." [2]

Sonra Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Medine'ye hicret etti. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yar-

1. 7/Araf, 199

2. Buhari

dımıyla kendisine eziyet edenlerden daha güçlü hale geldi. Mekke'yi, Taifi ve civar bölgeleri fethetti. İnsanlar Peygamberimizin kendisine eziyet edenlerden intikam alacağını zannetti. Fakat düşündükleri gibi olmadı. Peygamberimiz onlardan intikam almadı ve affetti. İşte kardeşim... Affetmek budur. İntikam almaya gücün yettiği halde sana yapılan haksızlığı affetmendir. Güç yetmediğinden dolayı alınamayan intikam, affetmek değildir.

Enes'ten *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Rasûlullah ile birlikte yürüyordum. Üzerinde Necran kumaşından dikilmiş kenarları kalın bir hırka vardı. Bir bedevi yanına geldi ve sert bir şekilde hırkasından çekti. Peygamber'in boynuna baktım bedevinin şiddetli çekişinden dolayı hırkanın kenarı orada iz bırakmıştı. Bedevi sonra: 'Ey Muhammed aleyhisselam, Allah'a ait yanındaki mallardan bana da verilmesini emret' dedi. Rasûlullah ona döndü güldü. Sonra da ona bir şeyler verilmesini emretti." [3]

Bugün aynısı bize yapılsa acaba aynı tavrı gösterebilir miyiz? Yoksa aynısını veya daha kötüsünü ona yapmaya mı çalışırız? Bugün biz yanlış yaptığımızda düzelmemiz için bize nasihat eden kardeşlerimize kızıyoruz. Nefsimizi yenip hatamızı kabullenemiyoruz. Haksız olduğu halde kendi nefsini yenemeyen kişinin kendisine haksızlık yapıldığında af yolunu seçmesi mümkün değildir.

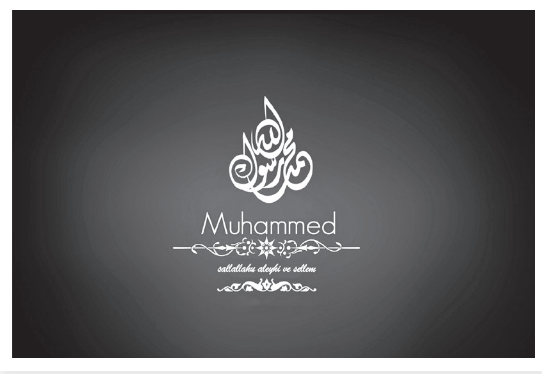
Aişe'den *radıyallahu anha* rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Rasûlullah Allah yolunda yaptığı cihad dışında hiçbir şeye eliyle vurmadı. Kadına da, hizmetçiye de vurmadı. Kendisine haksızlık yapıldığında da haksızlık yapandan intikam almadı. Ancak Allah'ın yasakladığı şeylerden biri çiğnendiğinde Allah için intikam alırdı." [4]

Bu hadisten iki şey öğreniyoruz:

1. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* kendi hakkına taalluk eden konularda af yolunu tercih ediyor.

2. Allah hakkına taalluk eden konularda ise af yolunu tercih etmiyor.

"Bilakis ben Allah'ın bunların sülbünden sadece Allah'a ibadet edip, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayan kimseleri yaratacağını ümit ediyorum." *(Buhari)*

İnsan kendisine yapılan haksızlığı, zulmü affedebilir. Fakat Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yasaklarını çiğneyenleri affetme hakkına sahip değildir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bize böyle bir hak vermemiştir.

Bugün ise tam zıddı yapılıyor. Allah'ın hakları affediliyor, görmemezlikten geliniyor. Örneğin biri şirk veya günah işliyor. Onun bu yaptığına mazeretler bulunup affedilebiliniyor. Ve sanki hiçbir sıkıntısı yokmuş gibi, dört dörtlük bir Müslümanmış gibi onunla muamelede bulunulabiliyor. Ama biri bundan daha basit olan ama kişiye taalluk eden bir hata yaptığında en ağır cezalarla cezalandırılması isteniyor. Örneğin, çocuğuna haksız yere biri vurduğunda veya kızdığında vaveyla koparıp herkesi ayağa kaldırıyor, çocuğuna vuran kişiye küsüp surat asabiliyor.

Kardeşim... Bu sünnete uymayan yanlış bir ölçüdür. Sevgimiz de öfkemizde Allah için olmalıdır. Kızacaksak Allah için kızmalı, seveceksek Allah için sevmeliyiz.

Ebubekir *radıyallahu anh* bu konuda bizim için güzel bir örnektir. Ebubekir *radıyallahu anh* halim selim bir fıtrata sahipti. Fakat insanların dinden döndüğü riddet gününde en sert, en katı kişi idi. Çünkü insanlar Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* en çok nefret ettiği şirki işlemeye başladılar. Burada Ebubekir'in *radıyallahu anh* halim selim olması veya onları affetme gibi bir lüksü yoktur. Çünkü bu Allah'ın hakkına taalluk eden bir meseledir. Ama aynı Ebubekir *radıyallahu anh* kızına zina iftirasını atanlardan biri olan Mistah'ı *radıyallahu anh* affetmiştir.

---

3. *Buhari, Müslim*
4. *Müslim*

Eğer gerçekten kendisiyle Allah'a asi olduğun günahlarının affedilmesini istiyorsan kardeşlerinin sana karşı olan haksızlıklarını affet. Affet ki Allah da seni affetsin.

Affet ki, Allah da seni affetsin…

Her birimizin Allah'a karşı işlediği ve affedilmesini istediği bir takım günahları vardır. Eğer gerçekten kendisiyle Allah'a asi olduğun günahlarının affedilmesini istiyorsan kardeşlerinin sana karşı olan haksızlıklarını affet. Affet ki Allah da seni affetsin. Biri senin hakkına geçtiğinde Allah'a karşı işlediğin günahlarını düşün. Düşün ki kardeşlerini affedebilesin.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Sizden fazilet ve imkân sahipleri yakınlara, fakirlere ve Allah yolunda hicret edenlere infak etmemeye yemin etmesinler, affetsinler ve hoş görsünler. Allah'ın size mağfiret etmesini sevmez misiniz? Allah çok bağışlayandır, bol bol rahmet edendir." [5]

Peygamberimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* eşi Aişe'ye *radıyallahu anha* zina iftirasında bulunulmuştu. Bu iftiraya katılanlardan bir tanesi de Ebubekir'in *radıyallahu anh* kendisine sürekli yardım ettiği Mistah bin Usase'ydi. Allah *subhanehu ve teâlâ* Aişe'yi *radıyallahu anha* temize çıkarınca Ebubekir *radıyallahu anh* bir daha Mistah'a *radıyallahu anh* yardım etmeyeceğine dair yemin etti. Bunun üzerine Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayeti indirdi. Ebubekir *radıyallahu anh* bunu duyunca: 'Vallahi, biz Allah'ın bizi bağışlamasını arzu ederiz' dedi ardından Mistah'a önceki gibi yardımda bulundu.

5. *24/Nur, 22*

Affetmek, takva ehlinin özelliklerindendir…

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yanında insanların değeri, takva ile artar günahlar ile azalır. Kim ne kadar muttaki ise Allah nezdindeki değeri de o kadardır.

"Allah'ın katında sizin en şerefliniz en takvalı olanınızdır." [6]

Kişi Kur'an'da zikredilen muttakilerin özelliklerini bilir ve onları yaşantısına tatbik ederse takvası artar. Takvası artınca Allah katındaki değeri de artar. Muttakilerin özelliklerinden bir tanesi de insanların kusurlarını affetmektir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Rabbinizin bağışına ve takva sahipleri için hazırlanmış olup genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşun. Onlar ki, bollukta ve darlıkta Allah için karşılıksız bağışta bulunurlar, kızdıklarında öfkelerini kontrol ederler, insanların kusurlarını affederler. Allah ihsan edenleri sever." [7]

Başka bir ayette ise *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Affetmeniz takvaya daha yakındır." [8]

Affetmek büyük bir mertebedir. Herkes elde edemez. Ancak nefsiyle mücadele eden ve nefsini yenen kişi elde edebilir. Affedebilmek için nefsimizin isteklerini kontrol altına almamız gerekir. Çünkü nefis affetmeyi, bağışlamayı sevmez.

Rabbim hepimizi nefsini yenen kişilerden eylesin...

Davamızın sonu Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

6. *49/Hucurat, 13*
7. *3/Ali İmran, 133-134*
8. *2/Bakara, 237*

abdulmetinaksoy@tevhiddergisi.com

ABDULMETİN AKSOY

Ebeveynlere Karşı Nebevî Muamele

-2-

Ey cehennemden uzak durmaya çalışan kardeşim! Kendimize yazık etmeden, son pişmanlığı yaşamadan halimizi muhasebe edip anne-babaya karşı tahammülsüzlüğümüze, onları incitecek kaba ve hakir gören sözlerimize son vermeliyiz.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selef ehline selam olsun.

Kavim olarak şu anda en şerli dönemi yaşıyoruz. Sizde şahitsiniz ki, Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* dediği gibi her dönem bir önceki dönemden daha şerli olacak. İslam'ın hangi açısından bakarsanız bakın sözün vakıaya uygunluğu görülecektir. İtikatta, amelde, ahlakta, siyasette ve birçok meselede, toplum olarak kötü bir gidişat içerisindeyiz. Anne ve babaya Nebevî muamele konusunda da görülen o ki; önceki dönemlerden daha kötü bir durumu yaşıyoruz.

Evlatların ebeveynlere karşı davranışlarının bozukluğu, anne ve babaların çocuklardan memnun olmamaları ***'Ebeveynlere Karşı Nebevî Muamele'*** başlığını gündeme getiriyor. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûlü bu konuyu gündem etmiş, bizlere bu meselede bilmediklerimizi öğretmişlerdir. Burada bu öğretilere geçmeden önce, şu noktayı ebeveynlere hatırlatmak istiyorum:

Öncelikle anne ve babaya karşı Nebevî muamelede problem yaşanmasının nedenleri bilinmelidir. Aksi halde bu konudaki cehaletimiz, aile içi davranışlarımıza çözüm bulmamayı ve aynı sorunların tekrar etmesini sağlar. Sorunun kaynağını bulmak, meselelerin çözümünde en etkili yardımcılardandır. Ebeveynlere karşı bozuk davranışların nedenlerine bakacak olursak, bunun birçok sebebi olabilir. Ben sadece iki noktayı zikredeceğim. Şöyle ki:

Allah *subhanehu ve teâlâ* kitabında: *"Sizin başınıza gelen bela ve musibetler sizin kendi ellerinizle yaptıklarınızdan başka bir şey değildir"* [1] buyurur. Bu ayette, şu anda yaşadığımız sorunların birçok nedeninin, kendimizden kaynaklandığı vurgulanmaktadır. Kimse bu suçu başkasında arayarak kendi hatasını kapatmamalı. Bugün bizim evlatlarımız, ebeveynlere karşı Nebevî muamele konusunda problem yaşıyorsa, bu tamamen biz anne-babaların hatasıdır.

Bugün çocuklar, kimi zaman anne-babaya kızıyor, vuruyor kimi zaman hakaret içerikli ko-

1. 42/Şura, 30

nuşuyor, anne-babaların isteklerini yerine getirmiyor, eve rest çekip günlerce gelmiyor. Bunlar genel olarak evlatlarda görülen kötü davranışlar. Bu tabloyu gören ebeveyn ister istemez üzülüyor, *'Neden benim evladım böyle davranıyor?'* sorusunu kendi kendine soruyor.

İşte burada anne-babaların, kendi ebeveynlerine karşı nasıl muamele ettiklerini düşünmeleri gerekir. O davranışlarımızı hatırladığımızda *"Sizin başınıza gelen bela ve musibetler sizin kendi ellerinizle yaptıklarınızdan başka bir şey değildir"* [2] ayetin bağlamıyla, *'Benim evladımın bu davranışının temel nedeni, zamanında benim kendi aileme karşı davranışlarımdan başka bir şey değildir'* demekten başka bir söz bulamayacağızdır. Çünkü ceza, yapılan amelin cinsine göredir. Görülen o ki çocuk bu davranışı, ufakken emici bir sünger gibi sizden emmiş veya kendi kamerasına kaydetmiş ve şu anda da onu uyguluyor. Bu nedenle atamızın bizden gördüğü muameleyi, biz de bugün evlatlarımızdan görüyoruz.

Çocukların ebeveynlere karşı kötü davranmalarının nedenlerinden bir tanesi de; anne ve babaların, çocukların haklarına riayet etmemeleri, onlara haklarını vermemeleridir. Anne ve babalar çocuklarından kendi haklarını talep ederken, çocukların haklarını unutuyorlar veya göz ardı ediyorlar. Bu da çocukta *'Ailede bana karşı bir adaletsizlik var, haklarıma zulmediliyor'* düşüncesine sebep olmakta, ebeveynine karşı davranış bozukluğu meydana getirmektedir.

2. 42/Şura, 30

Şunu unutmamalıyız ki, karşı taraftan kendi hakkımızı almanın en güzel yöntemi, onlara haklarını vermektir. Örneğin, cennete girmek her Müslümanın hakkıdır. Ancak bu hakkı alabilmek için bizler önce Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hakkı olan can ve malımızı O'nun yolunda vermeliyiz ki bu hakkımızı alabilelim. Bu çocuklar için de böyledir. Eğer ebeveynler çocuklarından kendilerine iyi muamele etmelerini istiyorlarsa, önce onların haklarına riayet etmeleri gerekir.

Yukarıdaki noktaları dikkate alıp anne-babalara ufak da olsa nasihatimizi yaptıktan sonra evlatlara şu noktayı hatırlatmak isterim: Ne olursa olsun anne-babamız bizlere hakkımızı versinler veya vermesinler, onlar kendi ebeveynlerine kötü davransınlar veya davranmasınlar, bizi ilgilendiren onların yaptığı eylemler değil, kendi yaptığımız eylemlerdir. Çünkü mahşer gününde biz kendi yaptığımız amellerden sorguya çekileceğiz. Bu sebeple her birimiz anne-babamıza Nebevî muamelede bulunmalı, bu hakkı onlara vermeliyiz.

Aziz kardeşim! İslam cahiliyenin her çeşit muamelesini siler, yerine Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* istediği bir nizam getirir. Herkes bu kanunu kabul etmek ve uygulamak zorundadır. Cahiliye yaşantısı Müslüman olduktan sonra devam ederse, imanımızın güzelliği yıkılır. Bu nedenle hayatımızın her alanında, özel olarak da anne-babaya karşı davranışlarımızdaki cahiliyeyi ortadan kaldırmalıyız. Bu da ancak İslam'da ebeveyne Nebevî muamelenin nasıl olduğunu bilmek ve bununla bilinçlenmek ile olur.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Evlat, anne-babasının hakkını hiçbir zaman ödeyemez. Ancak onları köle pazarında köle olarak bulur, sonra da satıp hürriyetlerine kavuşturursa ödeyebilir." [3]

Anne-babanın hakkını ödemek Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hakkından sonra ödenmesi gereken en önemli haktır. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* da hadiste belirttiği üzere kölelikten alıp hürriyete kavuşturmak, ebeveynin hakkını yerine getirme konusunda yapılması gereken ilk adımdır.

Yukarıda zikredilen köle kelimesi üzerine

3. Müslim

düşünmek gerekir. Köle denilince efendisinin olduğu, kendi başına hareket edemeyen, her meselede sahibine danışan, sahibinin memnuniyeti için sürekli çalışır halde olan kişi anlaşılmaktadır. Bir Müslüman evlat, ebeveyninin hakkını ödemek istiyorsa, anne-babasını köle durumundan kurtarması gerekir. Bu da ancak evladın kendisini köle yerine koyup anne-babayı da efendisi yapması ile olur.

Tabi bunlar söylendiği zaman *"benim annembabam köle değil ki"* diye ilginç karşılanıyor. Zaten bu gün kimse anne-babasını ne köle yerine ne de efendi yerine koyuyor. Fakat ortada bir gerçek var, ebeveynlere karşı gereğince muamele edilmiyor. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'ın haber verdiği anne-babaya karşı kötü davranışları, vakıamızda görmekteyiz. İnna lillahi ve inna ileyhi raciun. Anne-babaya karşı yapılan kötü ahlaklardan kurtulabilmek için aşağıdaki ayetleri dikkate almalıyız.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Biz insana, anne-babasına iyi davranmasını tavsiye ettik." [4]

"Rabbin sadece kendisine kulluk etmenizi, anne-babanıza iyi davranmanızı kesin bir şekilde emretti." [5]

Ey nasihate kulak veren kardeşim! Rabbim senin yolunu bereketli, hidayetini daim eylesin. Rabbinin ayetteki emrini ve tavsiyesini okudun. Bundan sonra ya Rabbimize itaat edip anne-babamıza iyi davranacağız -ki başka bir alternatifimiz yok- ya da bu ayetleri hiç duymayıp yaşantımıza o şekilde devam edeceğiz.

Biz Müslümanlar ebeveynlerimize karşı iyi davranmalıyız. Ne olursa olsun, onlar bizim inanç ve fikirlerimizi benimsemeseler de, birçok konuda haksız da olsalar, onlara karşı iyi davranma ahlakını elimizden bırakmamalıyız. *'Onlar bana kötülük yaptı, bana adaletli davranmadı'* deyip onlara kötü davranamayız. *'Onlar bana iyi davransaydı ben de onlara iyi davranırdım'* diyemeyiz. Önderimiz Muhammed Mustafa *sallallahu aleyhi ve sellem* bunu yasaklamıştır.

" 'Herkes iyilik yaparsa biz de iyilik yaparız, herkes kötülük yaparsa biz de kötülük yaparız' diyen şahsiyetsiz kimseler gibi olmayın. Fakat kendinizi iyilik yapanlara karşı iyilik yapmaya, kötülük yapanlara karşı ise haksızlık yapmamaya hazırlayın." [6]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* anne-babasına iyi davranana şöyle dua eder:

"Anne-babasına iyi davranan kimseye ne mutlu! Aziz ve Celil olan Allah, onun ömrünü artırsın." [7]

Niye bugün bizler sahabeler gibi Rasûlullah'ın duasına nail olanlardan olmayalım? Hem gelecek nesillere örnek olmak hem de duanın şerefine ulaşmak için ebeveynimize en güzel muameleyi yapmalıyız.

'Onlar bana kötülük yaptı, bana adaletli davranmadı' deyip onlara kötü davranamayız. 'Onlar bana iyi davransaydı ben de onlara iyi davranırdım' diyemeyiz. Önderimiz Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem bunu yasaklamıştır.

Evlat olarak: *'Ben anne-babama karşı nasıl iyi davranabilirim? Peygamber'in bana bu konudaki tavsiyesi nedir?'* soruları üzerinde düşünmeliyiz. İslam'a uygun olarak aldığımız her cevabı da, aile yaşantımıza serpiştirmeye başladığımız zaman ailemizde Allah'ın Ahkâmlarının ve Rasûl'ün Sünneti'nin ihya edildiğini, böylece hayatımızın sekinete dönüştüğünü fark edeceğiz. Yeter ki biz cahiliye ahlakını kaldırıp, yerine İslam'ın getirdiği ahlakı koyabilelim. Birazcık azim ve sabır bizim işimizi kolaylaştıracaktır.

Anne-Babaya Karşı Nebevî Muamelenin Şekilleri

1. Anne-babaya öf gibi kızmayı ifade eden cümleler kullanmamak

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Onlardan biri veya her ikisi senin yanında yaşlanırsa, kendilerine öf bile deme. Onları azarlama…" [8]

"Evlat, anne-babasının hakkını hiçbir zaman ödeyemez. Ancak onları köle pazarında köle olarak bulur, sonra da satıp hürriyetlerine kavuşturursa ödeyebilir." (Müslim)

4. *29/Ankebut, 8*
5. *17/İsra, 23*
6. *Tirmizi*
7. *Buhari, Edebi'l Müfred.*
8. *17/İsra, 23*

Herkesin karşılaşacağı hallerden biri yaşlılık halidir. Rabbim bizleri yaşlandırmadan kendi yolunda ölmeyi nasip etsin. Yaşlılık gerçekten çok zor bir dönemdir. Allah da subhanehu ve teâlâ ayette buna dikkat çekmiştir. Yaşlılarda unutma, ısrarcı olma ve kendi bildiğinden başkasını kabul etmeme hastalıkları yaygındır. Durum böyle olunca onlara karşı güzel muamele etme biraz daha zorlaşıyor. Lakin bu, biz evlatların imtihanıdır. İmtihandan başarıyla çıkabilmek için yaşlı olsalar da, olmasalar da güzel muamele etmeliyiz.

Ayette önemli olan nokta ise ebeveynlere *'öf'* bile dememek. Allah subhanehu ve teâlâ bunu yasaklamıştır. Eğer *'öf'* yasaklanmışsa kovma, azarlama veya hatalarını yüzüne vurma gibi buna benzer davranışlar hayli hayli yasaklanmıştır. Bugün ise bizler *'öf'* kelimesinden daha kötü kelimeler kullanabiliyorsak bu cahiliye içerisinde olduğumuzun alametidir. Çünkü Müslüman hem kendine hem de anne-babasına zulmetmeyendir. Müslüman dilinden ve elinden emin olunan kimsedir. Bu vasıflarımızı hatırlayıp anne-babamıza iyi davranmalıyız.

İnsanlara iyi davranmanın temelinde sabır yatar. Sabır, öf demeyi ve kızmayı tutar. Sabrı iyi olan insan, Allah'ın subhanehu ve teâlâ ayetteki emirlerini güzel bir şekilde yerine getirecek, anne-babasına kötü söz bir yana öf bile demeyecektir. Anne-baba hata yapıp moral bozsalar da onlara karşı kızmayı ifade eden hiçbir cümle kullanmayacaktır. Tabi bu selameti ancak, sabırlı kişiler elde eder.

Bir de sabırlı olmayıp anne-babasına öf bir yana; azarlayan, döven, hakaret içerikli konuşan veya kalp kıracak kötü lafızlar kullanan insanlar da mevcuttur. Bu insanlar ahirette cehennem ehlindendirler. Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem bu kişilere beddua etmiş ve yaptığı eylemin büyük günah olduğunu söylemiştir.

" 'Yazıklar olsun ona! Yazıklar olsun ona! Yazıklar olsun ona!' Sahabeler: 'Ey Allah'ın Rasûlü! Kime yazıklar olsun?' diye sordular. Peygamber de: 'Anne-babasına veya bunlardan birine yaşlılık zamanında ulaşıp da cehenneme giren kimseye yazıklar olsun!' " [9]

Ey cehennemden uzak durmaya çalışan kardeşim! Kendimize yazık etmeden, son pişmanlığı yaşamadan halimizi muhasebe edip anne-babaya karşı tahammülsüzlüğümüze, onları incitecek kaba ve hakir gören sözlerimize son vermeliyiz.

Anne ve babanın senin üzerindeki haklarından biri *'öf'* bile diyerek de olsa onlara kızmamandır. İnsan kendisini büyüten, kundaktan mezara kadar her şeyiyle ilgilenen, geceleyin başında bekleyip hastalandığında sanki kendisinden bir uzuv koparılmış gibi rahatsızlık duyan anne-babaya kızabilir mi ki? Hata yapıp kızmışsa da bir daha bu yanlış eylemi yapmamak için Allah'a subhanehu ve teâlâ tevbe etmelidir. Aksi halde ebeveyninin hakkına müdahale etmiş ve büyük bir günah yüklenmiş oluruz.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem bir gün yanındakilere:

" 'Size büyük günahların en büyüğünü haber vereyim mi?' buyurmuş ve bunu üç kere tekrar etmişti. Onlar: 'Evet' deyince, 'Allah'a ortak koşmak, anne-babanın haklarını gözetmemek, haksız yere cana kıymaktır' buyurdu." [10]

Allah subhanehu ve teâlâ İsra Suresinde kendisine ibadet etmeyi emrettikten sonra anne-babaya iyi davranmayı emretmiş, yukarıdaki hadiste de Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem anne-babaya iyi davranmamayı büyük günah olarak isimlendirmiş ve Allah'a subhanehu ve teâlâ şirk koşmayla aynı noktada zikretmiştir. Böyle bir metot bize İslam'da ebeveyne iyi davranmanın çok önemli olduğunu gösterir.

"Ey Rabbimiz! 'Rabbine inanın' diyen davetçiyi işittik, hemen iman ettik. Artık bizim günahlarımızı bağışla, kötülüklerimizi ört, ruhumuzu iyilerle beraber al. Ey Rabbimiz! Bize, Peygamberin vasıtasıyla vadettiklerini de ikram et ve kıyamette bizi rezil-rüsva etme. Şüphesiz sen vaadinden caymazsın." [11]

Allahumme âmin. Bir sonraki sayıda konunun devamını yazma dileğiyle. Davamızın sonu Alemlerin Rabbine hamd etmektir.

9. Müslim

10. Buhari, Müslim

11. 3/Ali İmran, 193-194

-2- İkinci Sabite: Cihad Şahıslara Bağlı Değildir!

Cihadı, bir takım simgelere bağlamamak üzere terbiye edilen Müslümanların komutanının öldürülmesi, esaslarında ve yollarında ısrarlarından başka bir şeyi arttırmayacaktır. Zira onlar, cihadın komutanına değil, cihadın Rabbi'ne ibadet etmektedirler.

Müfessirlerin bu ayetin iniş sebebi ve tefsiri hakkındaki sözleri çok uzundur. Fakat biz onların geçen bu sözlerinden şunu özet olarak diyebiliriz ki; Uhud'da Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile beraber olup, onun öldürüldüğünü duyanlar, *'zemmedilen/yerilen menhec sahipleri' ve 'övülen menhec sahipleri'* olmak üzere iki farklı menhece sahiptiler.

Zemmedilen menhec sahipleri, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ayette uyarıp batıl menheclerinden sakındırdığı kimselerdir. Bu batıl menhec de, ameli -Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* dahi olsa- şahıslara bağlamanın ta kendisidir. Bu menhece sahip kimseler iki gruptur. Bir grup, başlarına gelen musibetle ameli bırakıp zafiyete ve yenilgiye uğrayanlardır. Bunlar öldürülmekten kurtulup, kâfirlerden eman dilemeyi dahi düşünmüşlerdir. Batıl menhecin bir diğer grubunun sapkınlıkları ilkinden daha fazladır. Bu taife küfre itikat etmekle beraber, bunu haykırmışlardır. Onlar, *"Şayet o Peygamber olsa idi, öldürülmezdi", "Sizler öldürülmeden, önceki dininize geri dönün!"* demişlerdir.

Bu sözler, batıl menhec sahiplerinden çıkmaktadır. Bu da bugün kendisini İslam'a nispet eden birçok kimsenin sözüdür. Bu kimseler, gazete, dergi ve televizyonlarda *'Eğer Taliban ve yanındaki Arapların cihadı hak olsaydı, yurtlarından çıkarılmazlar ve hezimete uğramazlardı!'* diye zırvalamaktadırlar. Bir diğer grup da, *'Afgan Arapları'nın*[1] *krizden kurtulabilmeleri için hükümete teslim olmaları en hayırlısıdır!'* der.

Bu gece, düne ne kadar da benziyor! Bir topluluk askeri yenilgi ile Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* dininin batıl olduğunu delil olarak saydı. Ölüm haberi kendilerine ulaşınca da risaletini/Peygamberliğini inkâr ettiler. Bunlar aynı zamanda Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ile birlikte savaş meydanlarında çarpışıyorlardı. Bugün ise söz konusu bu menhec, açık bir şekilde sapkın kimseler tarafından desteklenmektedir. Bunlar Taliban ve mücahidlerin askeri olarak yenilmelerini, onların menheclerinin yanlış olduğuna delil saydılar. Tarih tekerrür etmekte… Sapkın kimselerin her şerde/kötülükte, önünde olan bir selefi mutlaka vardır.

Hidayet ve hak dinin mensupları ise, ikinci

1. *Bu tabir, Afganistan'da cihad eden Araplar için kullanılır. -Çeviren-*

menhecin sahipleridir. Övülen bu menhec de müfessirlerin savaş sırasında nakletmiş olduklarıdır. Bu menhece sahip kimseler, Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* öldürüldüğü haberi kendilerine ulaştığında Enes bin Nadr'ın sözü ile karşılık verdiler. Enes bin Nadr *radıyallahu anh*, silahlarını ellerinden bırakan Muhacir ve Ensar'dan olan bir grubun yanından geçerken *"Neden oturuyorsunuz?"* diye sormuş, onlar da: *"Allah'ın Rasûlü öldürüldü"* deyince, *"Ondan sonra olan hayatı ne yapacaksınız? Kalkın siz de onun öldüğü şey üzere ölün!"* sonra insanlar öldürülene kadar savaştı.

Bu menheci temsil eden Ebu Bekir de *radıyallahu anh* Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* vefatından sonra: *"Kim Muhammed'e* aleyhisselam *ibadet ediyorsa, muhakkak ki Muhammed* aleyhisselam *ölmüştür. Kim de Allah'a ibadet ediyorsa, muhakkak ki Allah diridir, ölmez"* demiştir. Bu menheci temsil edenlerden Ali bin Ebi Talib de *radıyallahu anh*: *"Muhammed ancak bir Rasûldür"* [2] ayetini okuduktan sonra şöyle demiştir:

"Allah'a and olsun ki, Allah bize hidayet ettikten sonra asla geri dönmeyeceğiz. Allah'a and olsun ki, eğer o (Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem*) ölür veya öldürülürse, ölene kadar onun öldüğü yolda savaşacağım."* [3]

İşte bu bütün sahabelerin *radıyallahu anhum* menhecidir! Onlar Allah'a gerçek manasıyla ibadet ediyorlardı. Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* vefatından sonra da yollarına devam edip, cihaddan, davetten ve ibadetten asla geri durmadılar. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* kendilerini terbiye ettiği yol üzere yürümeye devam ettiler. Hezimete uğradıklarında Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu sözlerini temsil edenler oldular:

"Üzülmeyin, gevşemeyin. Eğer inanıyorsanız muhakkak ki üstün olanlar sizlersiniz." [4]

"(Bedir'de) iki katını (düşmanınızın) başına getirdiğiniz bir musibet, (Uhud'da) kendi başınıza geldiği için mi 'Bu nasıl oluyor!' dediniz? De ki: 'O, kendi kusurunuzdandır. Şüphesiz Allah'ın her şeye gücü yeter.' " [5]

Zafer kazandıklarında ise Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu sözünü temsil ettiler:

"Şunu da hatırlayın ki, bir zamanlar yeryüzünde azınlıktınız ve zayıf görülüyordunuz. İnsanların sizi tutup kapmasından korkuyordunuz da O, sizi barındırdı, sizi yardımıyla kuvvetlendirdi. Size en temiz ve en hoş şeylerden rızık verdi. Tâ ki şükredesiniz." [6]

İşte bu Allah'ın bizden razı olacağı hak menhectir! Ameller, şer'i olan delillere bağlı olmalıdır. Meselelere hak veya batıl diyerek hüküm vermek, ortaya çıkan sonuçların üzerine bina edilmez. Hangi mesele olursa olsun hüküm, Kitap ve Sünnet'ten olan şeri deliller üzerine bina edilir.

Savaşların sonuçlarına göre hüküm vermek isteyen kimseler, bu ölçülerine göre şöyle demeleri gerekir -ki biz bundan Allah'a sığınırız-: *'Uhud savaşı, batıl olan bir savaştır! Rasûlullah* sallallahu aleyhi ve sellem *bu savaşa girmekle hata etmiştir. Çünkü hezimete uğramıştır ve hezimet ise, iftiracılara ve cahillere göre menhecin batıl/yanlış olduğuna dair bir delildir.'*

Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* Peygamberliğini ve bu dinin doğruluğunu kabul etmeyen batıl menhec sahipleri, dini bir takım şahıslara, cihadı da belirli işaretlere/rumuzlara bağlamışlardır. Sahip oldukları menhecleri de onları büyük bir fesada götürmüştür. Hatta savaştan sonuçsuz veya başarısız olması sebebiyle kendi prensiplerini dahi inkâr etmişlerdir. Kişi, bu menhece her ulaştığında ya küfre ya da ümitsizliğe/karamsarlığa düşecektir.

Bu menhec, bugün bir çok Ruveybida'ların[7]

2. *3/Ali İmran, 144*
3. *Taberani*
4. *3/Ali İmran, 139*
5. *3/Ali İmran, 165*
6. *8/Enfal, 26*
7. *Hadiste geçen bir ifadedir. İnsanların işleri hakkında konuşan akılsız kimse manasına gelmektedir. -Çeviren-*

Cihadı ve savaşı şahıslara bağlamak, ancak gerçek bir hezimete götürür. Bu alanda psikolojik bir yenilgi olmasa dahi bu manevi bir yenilgi olacaktır. Bu da, Müslümanların sadece ondan ötürü zafer kazanacakları düşüncesine kapıldıkları liderlerini kaybettikleri zaman...

menhecidir. Bunlar Allah'tan da, kullarından da utanmazlar. Her olayda, daha önce söyledikleri sözlerin tam aksini söylerler. Zaferi gördüklerinde bunu kutlayıp, yüceltirler ve övgüleri sürekli tekrarlarlar. Bir yenilgi/hezimet ve Allah'ın kullarını imtihan ettiğini gördüklerinde ise, bunların sapıklık ve bidat olduğunu söyleyerek sövgü ve yergide bulunurlar.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* mücahidleri başarısızlığa uğratmasının en yüce hikmetlerinden bir tanesi de; mücahidlerin saflarını temizleyip, daha sonra da kendilerini onlara nispet edip, onlara dalkavukluk yapanları arındırmak olsa gerek.

Allah *subhanehu ve teâlâ* onların üsluplarını ortaya çıkarmış ve çok hassas bir şekilde vasıflandırmıştır.

"Şüphesiz içinizden ağır davrananlar vardır. Şayet, size bir musibet isabet edecek olsa: 'Doğrusu Allah, bana nimet verdi, çünkü onlarla birlikte olmadım' der. Eğer size Allah'tan bir fazl (zafer) isabet ederse, o zaman da, sanki onunla aranızda hiç bir yakınlık yokmuş gibi kuşkusuz şöyle der; 'Keşke onlarla birlikte olsaydım, böylece ben de büyük 'kurtuluş ve mutluluğa' erseydim.' " [8]

Onların çirkin üsluplarını açıklarken de şöyle buyuruyor:

"Onlar sizi gözetleyip duruyorlar. Size Allah'tan bir fetih (zafer ve ganimet) gelirse: 'Sizinle birlikte değil miydik?' derler. Ama kâfirlere bir pay düşerse: 'Size üstünlük sağlamadık mı, müminlerden size (gelecek tehlikeleri) önlemedik mi?' derler. Allah, kıyamet günü aranızda hükmedecektir. Allah, kâfirlere müminlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez." [9]

Evet, cihad ibadetini ancak ona ehil olan kimseler gerçekleştirebilir. Zafer ve yeryüzündeki hakimiyet ile cihad ehli kimseler arasında, develerin boyunlarının dayanamayıp kopacağı çöller vardır.[10] Aynı zamanda bugün bu şiara, kendisini imtihan ve belaya hazırlayanlar yardım edebilir. Menheci istikrarsız ve gevşek olanlar ve cihadı destek verip vermediğini, ona karşı olup olmadığını bilmeyenleri de Allah'ın onların bu tuzaklarını ayetlerinde açığa çıkarması onlara yetecektir. Onların şeytanî tuzakları ve batıl/sapkın menhecleri de Tevbe Suresi'nde ortaya konmuştur.

Cihadı ve savaşı şahıslara bağlamak, ancak gerçek bir hezimete götürür. Bu alanda psikolojik bir yenilgi olmasa dahi bu manevi bir yenilgi olacaktır. Bu da, Müslümanların sadece ondan ötürü zafer kazanacakları düşüncesine kapıldıkları liderlerini kaybettikleri zaman, cihadın duraksaması ile ortaya çıkacaktır. İşte bu yüzden insanların şahıslara veya liderlere/komutanlara bağlanması yanlış olup, cihad şiarının belirli rumuzlara/simgelere bağlı kalmasından kurtarılması gerekir.

Mücahidlerin bağlanması, plan ve düzen oluşturulması için komutanlığa elbette ihtiyacımız vardır. Fakat bu komutanlığın/liderliğin kaybedilmesi Müslümanlar ile cihad şiarı arasındaki bağların kopması şeklinde anlaşılmamalıdır. Cihad sahaları bu denli komutanlar çıkarmışsa, çıkarmaya da devam edecektir. Tarih de bunun şahididir ki, Nebi'den *sallallahu aleyhi ve sellem* sonra hiçbir asır, bu dini savunan aslanlardan yoksun kalmamıştır.

Hatta onları duyanlar, bu ümmette benzer-

"Şunu da hatırlayın ki, bir zamanlar yeryüzünde azınlıktınız ve zayıf görülüyordunuz. İnsanların sizi tutup kapmasından korkuyordunuz da O, sizi barındırdı, sizi yardımıyla kuvvetlendirdi. Size en temiz ve en hoş şeylerden rızık verdi. Tâ ki şükredesiniz." (8/Enfal, 26)

8. 4/Nisa, 72-73

9. 4/Nisa, 141

10. Şeyh, burada menhec sahibi kimselere çok güzel bir örnek vermiştir. Deve, susuz çölde en dayanıklı hayvan olmasına karşın onun dahi susuzluktan, bu yolun uzunluğundan dolayı buna dayanamayacağı gibi; cihatta da mücahidlerle zafer arasında bu denli uzun bir yol olduğunu, Müslümanların buna tüm takatleri ile zor dayanacakları ve bu yolda düşenlerin olacağını belirtmektedir. -Çeviren-

lerinin geçmediğini düşünürler. Müslüman kadınlar, Ömer, Ali, Halid, Mikdad, İkrime, Selahaddin ve Kutuz gibilerini doğurmaktan da aciz değildir. Bu ümmet hayrının başında mı, sonunda mı yağdığı bilinmeyen bir yağmur misalidir.

Cihadı, bir takım simgelere bağlamamak üzere terbiye edilen Müslümanların komutanının öldürülmesi, esaslarında ve yollarında ısrarlarından başka bir şeyi arttırmayacaktır. Zira onlar, cihadın komutanına değil, cihadın Rabbi'ne ibadet etmektedirler.

Komutanlar da savaşta hazır bulunmakla beraber, savaştaki her asker gibi ölüm ile karşı karşıyadır. Bunun yanında komutanlar bile şehadeti arar, iri gözlü hurilerle olacakları ve Rabb'lerini görmekle şeref duyacakları günü beklemektedirler. Onların tümü o günü istemekte, çabalamakta ve temenni etmektedirler.

Komutanlar da savaşta hazır bulunmakla beraber, savaştaki her asker gibi ölüm ile karşı karşıyadır. Bunun yanında komutanlar bile şehadeti arar, iri gözlü hurilerle olacakları ve Rabb'lerini görmekle şeref duyacakları günü beklemektedirler.

Molla Ömer, Şeyh Usame, Komutan Şamil Basayev, Komutan Hattab ve diğer yerlerde olan cihad komutanları (Allah hepsini korusun) öldürülse, temenni ettikleri ve Allah'a dua edip istedikleri durumun gerçekleşmesi, kendileri için ancak bir zafer sayılır. Cihad ise asla yok olmaz. Cihad, Allah'ın kıyamet gününe kadar devam edeceğine kefil olduğu bir şiardır.

Allah da *subhanehu ve teâlâ* ister bu liderler/komutanlar var olsun, ister Allah yolunda öldürülsünler, kullarına zaferin şartları gerçekleştiğinde, zaferi vadetmiştir. İşte bu nedenle bizlerin de cihadı şahıslarla, savaşı belirli simgeler ile sınırlandırmamamız kaçınılmazdır.

Tıpkı Şeyh Süleyman Ebu Ğays'ın birkaç gün önce söylediği gibi, *'Usame öldürüldüğü zaman, bin tane Usame ondan sonra bu sancağı taşıyacaktır!'*

Yine Şeyh Usame'nin *rahimehullah* bizzat kendisi bir video röportajında, kendisi öldürüldüğü zaman El-Kaide'nin ve Afgan Arapları'nın dağılacağı yönünde kendisine soru yöneltilmesine karşılık şöyle demiştir:

'Şüphesiz ki öldürülmemi Allah yolunda bir şehadet olarak addederim. Zaten bu da benim temenni ettiğimdir ki, Allah subhanehu ve teâlâ beni şehadet ile rızıklandırsın. Usame ancak ümmetin evlatlarından sadece bir ferttir. Bu ümmette de, canlarını ve sahip oldukları her şeyi bu dine feda etmeye hazır yiğitler vardır. Usame bir fert değildir. Bilakis, ümmetin tüm evlatlarının inandığı bir menheci temsil etmektedir.'

Cihadın, şahısların ve komutanların kaybedilmesi ile değişmez ve sarsılmaz yüce bir şiar olduğu bizim sabitelerimizden birisidir. Allah'tan bizi dosdoğru yola iletmesini, ümmetin şanını yüceltip, küfür milletlerinin hepsine karşı izzetli kılmasını dileriz. O, bunun velisi ve buna gücü yetendir.

Yusuf El-Uyeyri *rahimehullah*

Tevhid Dergisi için Çevrilmiştir.

yigitinan@tevhiddergisi.com | YİĞİT İNAN

İslam'ın Gücü, Müminlerin Birbirlerini Veli Edinmeleriyle Oluşur

Müminlerin birbirlerini dost edinmesinin dünyevi faydası Allah'ın müminleri dünyada dini yaşama ve hakim kılma noktasında üstün kılmasıdır.

Sevgi ve yardım İslam'da dostluk ve kardeşliğin en belirgin manalarındandır. Sevgi; içsel bir durum olduğu için, şeriat sevginin belirtisi ve alameti olarak sevmenin yanına yardım etmeyi getirmiştir. Yardım etmek, sevgi iddiasının bir ispatıdır. İslam'da her iddianın bir ispatı vardır. Mücerred iddia İslam'da kişiye hiçbir şey kazandırmaz. Meselenin daha iyi anlaşılması için birkaç tane örnek verelim;

Dine girişin anahtarı olan La ilahe illallah kelimesi dilde mücerred bir sözdür. Bu kelimenin sadece dil ile söylenmesi kişiyi Müslümanlardan yapmaz. Kişinin İslam dairesine girebilmesi için bu iddiasının ispatını ortaya koyması gerekir. Bu iddianın ispatını şeriat Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında ibadet edilenleri reddedip, ibadeti sadece Allah'a yönlendirmek olarak belirlemiştir. Nitekim Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Kim La ilahe illallah der ve Allah dışında ibadet edilenleri reddederse kanı ve malı haramdır (Müslümandır)." [1]

Hiçbir şey yapmaksızın mücerred olarak Allah'a *subhanehu ve teâlâ* muhtaç olduğunu iddia eden kimsenin bu iddiası, bu halde kaldığı müddetçe zandan öteye geçmeyecektir. Şeriat, Allah'a duyulan ihtiyacın alametini dua olarak belirlemiştir. Dua, Allah'a duyulan ihtiyacın en güzel belirtisidir.

Allah sevgisi İslam'ın asıllarındandır. Kişi *'Ben Allah'ı seviyorum'* diyerek Allah'a olan sevgisini göstermiş olmaz. Şeriat, Allah sevgisi iddiasının ispatını Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* tabi olmak olarak belirlemiştir. Rasûlullah'a tabi olmadan mücerred olarak dilde dolanan Allah sevgisi, yalandan başka birşey değildir. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette şöyle buyuruyor:

"(Rasûlüm) de ki: 'Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tabi olun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah Gafur'dur, Rahim'dir.' " [2]

Müminler birbirlerine karşı olması gereken sevgi de bu şekildedir. Sevgi tamamen kalbî bir olgudur. Dilde bir iddiadır. Bunun mutlaka

1. *Müslim*

2. *3/Ali İmran, 31*

ameli bir tezahürünün olması gerekmektedir. Bu tezahür de şüphesiz ki müminlere yardım etmektir.

Müminleri veli edinmenin yolları konusunda şeriat gerekli bilgiyi vermiştir. Kişiye düşen tabiri caizse bu ağacın meyvelerini toplamaktır. Şeriat, bu meseleyi hem genel olarak, hem de tafsili olarak aydınlatmıştır.

Genel olarak şeriat, Müslümanları bir vücudun azalarına veya bir yapıya benzetmiştir.

Ebu Musa *radıyallahu anh* diyor ki:

"Rasûlullah parmaklarını birbirine geçirdi ve şöyle buyurdu: 'Müminler birbirlerini destekleyen bir yapı gibidir.' " [3]

Numan bin Beşir'den *radıyallahu anh* rivayetle Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"Birbirlerine merhamet, şefkat ve sevgi konusunda müminler bir vücut gibidir. Vücudun bir organı rahatsız olursa, diğer organlar uyumadan, hararetle birbirlerini ona çağırırlar." [4]

Genel olarak şeriat dostluk konusunda Müslümanın tasavvuruna/düşüncesine hitap etmiştir. Şüphesiz ki birşeye bakış açımız ona karşı muamelemizi belirler. Kardeşlerine bakış açısı bir vücudun azaları gibi olan bir Müslümanın muamelesi de bu bakış açısına uygun bir biçimde şekillenecektir. Nasıl ki başımız ağrıdığında buna kayıtsız kalıp kitap okumaya devam edemiyor ve istirahat etme, ilaç alma ihtiyacı duyuyorsak aynı şekilde Müslümanların sorunlarına karşı da kayıtsız kalıp, yaşantımıza rutin şekilde devam edemeyiz.

Şeriat bu konuda genel olarak Müslümanların tasavvuruna hitap ettiği gibi, tafsili olarak da bir takım ameller belirlemiştir. Bu amellerin bazılarından bahsedelim;

- Kardeşimize güler yüzlü olmak.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Kardeşini güler bir yüzle karşılamak şeklinde de olsa, iyiliğin hiçbir şeklini küçümseme." [5]

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"...Mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı onurlu ve şiddetli..." [6]

- Kardeşimizin bir sıkıntısını gidermek.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Kim bir mümini dünya sıkıntılarının birinden kurtarırsa, Allah onu kıyamet günü sıkıntılarının birinden kurtarır. Kim dünyada darda kalanın darlığını giderirse, Allah da ahirette onun darlığını giderir." [7]

- Kardeşlerimiz arasında selamı yaymak.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"İman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olmazsınız. Yaptığınız zaman birbirinizi seveceğiniz birşeyi size haber vereyim mi? Aranızda selamı yayın." [8]

Müslümanın üzerine düşen bunları öğrenip, gerekenleri yapıp, yapmaması gereken şeylerden de kaçınmasıdır.

Müslümanların birbirlerini hem tasavvur olarak hem de amelî olarak veli edinmelerinin bir takım faydaları vardır. Bu faydaları dünyevî ve uhrevî olarak sınıflandırabiliriz.

---

3. *Buhari*
4. *Buhari*
5. *Müslim*
6. *5/Maide, 54*
7. *Müslim*
8. *Müslim*

Bu naslardan şeriatın Müslümanları ayrılıktan sakındırıp, onları cemaatleşmeye çağırdıklarını anlamaktayız. Nebevî menhecin ilk merhalesi müminlerin hak üzere olan bir cemaatin altında bulunmalarıdır.

Müslümanları Veli Edinmenin Uhrevî Faydası

Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette şöyle buyurmaktadır:

"Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin velileridir. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyarlar. Namaz kılar, zekat verir, Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ederler. İşte Allah bunlara rahmet edecektir. Şüphesiz Allah güçlüdür, hakimdir." [9]

Bu ayetten velayetin Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rahmetini celbeden bir amel olduğunu anlamaktayız. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bile ahiret saadetine nail olabilmek için Allah'ın rahmetine ihtiyaç duyduğunu beyan etmektedir;

" 'Orta yolu tutunuz ve doğru olunuz. Biliniz ki hiçbiriniz ameli sayesinde kurtuluşa eremez.' Sahabe: 'Sende mi ya Rasûlullah?' diye sorunca, Rasûlullah şöyle buyuruyor: 'Ben de kurtulamam. Ancak Allah'ın beni rahmeti ve fazlı ile kuşatması müstesna.' " [10]

Müslümanların birbirlerini veli edinmesinin uhrevî faydası, Müslümanların ahirette Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rahmetine mazhar olmalarıdır.

Müslümanları Veli Edinmenin Dünyevî Faydası

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Kim Allah'ı, Rasûlü'nü ve iman edenleri dost edinirse (bilsin ki) üstün gelecek olanlar Allah'ın tarafını tutanlardır." [11]

Müminlerin birbirlerini dost edinmesinin dünyevi faydası Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* müminleri dünyada dini yaşama ve hakim kılma noktasında üstün kılmasıdır.

Müslümanların birbirlerini dost edinmemeleri, birbirleriyle çekişmeleri sonucunu doğurur. Çekişme ve ihtilaf ise müminlerin kuvvetine ve birliğine olumsuz yönde etki edecektir. Nitekim Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Allah'a ve Rasûlü'ne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin; sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir." [12]

Allah ve Rasûlü sürekli olarak Müslümanların birlik olmaları ve beraber hareket etmeleri gerektiğini söylemişlerdir.

"Allah'ın ipine hepiniz sımsıkı sarılın ve bölünmeyin..." [13]

"Kendilerine açık ayetler geldikten sonra bölünen ve ihtilafa düşenler gibi olmayın." [14]

"Allah'ın bana emrettiği beş şeyi ben de size emrediyorum; cemaat, dinlemek, itaat etmek, hicret ve cihad." [15]

"Size cemaati tavsiye ederim. Ayrılıktan sakının. Şüphesiz şeytan tek kalanla birlikte olur, iki kişiden uzak durur. Kim cennetin ortasını dilerse, cemaatten ayrılmasın." [16]

Bu naslardan şeriatın Müslümanları ayrılıktan sakındırıp, onları cemaatleşmeye çağırdıklarını anlamaktayız. Nebevî menhecin ilk merhalesi müminlerin hak üzere olan bir cemaatin altında bulunmalarıdır.

Cemaat, Müslümanları hedefe götüren basamaklardan bir tanesidir. Bu basamağın sağlam olması gerekir ki hedefe ulaşılabilsin. Cemaatin sağlam olabilmesi için fertlerinin Kur'an'a,

"Birbirlerine merhamet, şefkat ve sevgi konusunda müminler bir vücut gibidir. Vücudun bir organı rahatsız olursa, diğer organlar uyumadan, hararetle birbirlerini ona çağırırlar."

(Buhari)

9. 9/Tevbe, 71
10. Müslim
11. 5/Maide, 56
12. 8/Enfal, 46
13. 3/Ali İmran, 103
14. 3/Ali İmran, 105
15. İmam Ahmed
16. Tirmizi

Sünnet'e ve bu dinin pratiği olan selefin yaşantısına muvafık olan bir menhec üzere toplanmaları gerekir.

Allah'ın dünyada müminlere vaadettiği zafer ve üstünlük salt olarak cemaatin varlığı ile gerçekleşebilecek birşey değildir. Cemaatin varlığı ile beraber iç dinamiklerinin de kuvvetli olması gerekir ki Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* vaadettiği bu zaferin gerçekleşebilmesi için ortam hazır hale gelebilsin. Bu iç dinamik şüphesiz ki müminlerin birbirlerini hakiki anlamda dost edinmeleridir.

Müslümanların birbirlerini bir vücudun azaları veya bir duvarın tuğlaları gibi görmeleri cemaatin iç dinamiğidir. Cemaati, cemaat haline getiren asıl meselelerden birisi de budur.

Sahabe neslini buna örnek verebiliriz. Sahabe Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* deyimiyle bir uçurumun kenarında iken Allah'ın lütfu olarak iman ettiler. Daha sonra Allah iman eden bu zümrenin kalplerini birbirlerine yakınlaştırdı.

"Allah onların kalplerini birleştirdi. Sen yeryüzünde olan herşeyi toptan harcasaydın yine de onların kalplerini birleştiremezdin. Fakat Allah aralarını bulup kalplerini kaynaştırdı." [17]

Bunun neticesinde hakiki manada bir yapı çıktı ortaya. Öyle bir yapı ki dünyada bütün küfür ve zulüm önderlerine kafa tutup, kınayanın kınamasından korkmuyordu. Sebebi ise sadece bir araya gelmeleri değildi. Asıl sebep bir araya geldikten sonra birbirlerini dost edinip bir vücudun azaları gibi görmeleriydi. Bu Allah'ın nimeti idi. Ne zaman ki Müslümanlar birbirlerine kılıç çekecek seviyeye gelince, Allah *subhanehu ve teâlâ* nimetini Müslümanlardan çekip aldı ve onları dostluğun tam zıddı düşmanlık ile cezalandırdı.

Düşmanlık ise hep ayrılık ve ihtilaf getirdi. Bunun sonucunda ise şeriatın emrettiği cemaat, emir gibi mefhumlar arka plana atıldı. Kafirler hep beraber tam bir birliktelik içinde Müslümanlara saldırırken, Müslümanlar lâl oldu. Yahudi ve Hristiyanların, İslam ümmeti içine serpiştirdiği fitnelere hemen tav oldular. Kimi ırkını üstün tutmaya başladı, kimi dilini üstün tutmaya başladı. İslam'ın sancağı yerlere düşmüş, kimsenin umrunda olmadı. Müslümanların kanları heder edildi, kimse oraya bakmadı. Müslüman kadınların ırzlarına, namuslarına saldırıldı, kimse oralı olmadı. Ümmetin şerefini ve izzetini savunan mücahidlere *'terörist'* yaftası yapıştırıldı. Ümmet tam anlamıyla bir parçalanma içerisine girdi.

Gücün ve kuvvetin tekrardan toplanmasının, ümmetin bu parçalanmışlıktan kurtulmasının formulü ise cemaatleşmektir. Cemaatleşmek ise sadece aynı inanç esasları etrafında toplanan insanların bir araya gelip oluşturduğu topluluk değildir. Aynı dinden olmamız bizi kardeş yapar ancak hem aynı din hem de aynı menhece sahip olmamız bizi bir cemaat altında toplamaya yeterlidir. Aynı itikad ve aynı menhec doğrultusunda bir araya gelen Müslümanların birbirlerini hakkıyla dost edinmeleri cemaatin iç dinamiklerinin kuvvet bulması anlamına gelmektedir.

Buraya kadar anlattıklarımız aslında bir bütünü oluşturan parçalardır. İslam ümmetinin eski gücüne kavuşabilmesi aynı itikad ve menhec üzere toplanan ve kendilerini bir vücudun azaları gibi gören insanlardan müteşekkil bir cemaatleşme ile mümkündür. Bu bütünün herhangi bir parçası zedelenirse bunun getirisi ayrılık, parçalanma ve kuvvetin kaybolması olacaktır.

"Rabbimiz, bizi ve bizden önce iman etmiş kardeşlerimizi mağfiret eyle. Kalplerimizde iman edenlere karşı hiçbir kin bırakma! Rabbimiz, şüphesiz ki sen çok esirgeyicisin, çok merhametlisin!" [18]

Dualarımızın sonu Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

17. 8/Enfal, 63

18. 59/Haşr, 10

keremcaglar@tevhiddergisi.com | Kerem Çağlar

Garip İslam'ın Gurabası: Muvahhidler

Garip: Rasûlullah'ın: *"Ne mutlu o gariplere!"* diye müjdelediği, onuru ve özgürlüğü Allah'a kullukta bulan, yürekten haykırdığı tevhidi, değil dünyaya güneş sistemindeki gezegenlere bile değişmeyen kor yürekli muvahhidlerdir.

Bir çok kavram, kastedilen hakiki manaları dışında farklı alanlarda ve anlamalarda kullanıldığından zamanla içi boşaltılmış oluyor. Sadece içi boşaltılmakla kalmıyor, boşaltılan alan, kastedilen mana dışında yapay ve göreceli anlamlarda anlaşılmaya ve konuşulmaya başlıyor. İnsan hayatına istikamet veren, dünya ve ahiret hayatının temellerinin kendileri üzerine bina edilebildiği temel kavramlarda dahi bu tevili ve tahrifi müşahede ediyoruz.

Bununla beraber Nebevî müjde içeren bazı kavram veya tanımların da benzer bir akıbete uğramaları bizim için hiç de şaşırtıcı değildir.

Misal, yaşadığımız şu çağda değişik isim ve sıfatlarla kurulan *'Deccal sofralarında'* yer kapmak için özenle ve maharetle her türlü taklayı atabilen insanların, bahsettiğimiz kavramları dillerine nem, kalemlerine de mürekkep kıldıklarını görüyoruz.

Rasûlullah'ın Dilinden 'Garip'

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

" 'İslam garip başladı, başladığı gibi tekrar garip olacaktır. Gariplere ne mutlu!', 'Kimler gariptir ya Rasûlullah?' diye sorulunca şöyle cevap verdi: 'İnsanlar bozulduğu zaman düzeltmeye çalışanlardır.' " [1]

Başka bir rivayette Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurduğu kaydedilir:

"İslam garip başladı, başladığı gibi garip oluncaya kadar da kıyamet kopmayacaktır. Allah'ın kitabı terk edildiğinde ona yapışan ve sünnet kaybolduğu zaman onunla amel eden gariplere ne mutlu!" [2]

Tevhid davetinin başlangıcında açıkça or-

1. *Müslim*
2. *Müslim, İman, Bab-u Bedil İslam; Tirmizi, İman, 13.*

taya çıkan ve günümüzde de ayan beyan tanık oluna şeyler bu hadiste bahsi geçen 'garip'liği öz olarak izah etmektedir.

İslam'ın Garip ve Galip Haline Bir Bakış

Hakka ait hiçbir hakikati tanımayan ve cahiliyenin hakim olduğu bir toplumda, onların arasında Rasûlullah'ın müjdeleyici, uyarıcı ve aydınlatıcı davetine karşılık yalanlar uydurulup iftiralar atıldı.

Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* davetiyle İslam'ı kabul edip Müslüman olanlar İslam ile beraber aynı zamanda 'garip'lik libasını da üzerlerine almış oluyorlardı.

Kimi Müslümanlar bir kabileye sığınıyor, bazıları da hicret ederek müşriklerin eziyetlerinden ve tuzaklarından kurtulmaya çalışıyorlardı. Bazılarının kendilerini koruyabilecekleri silahları ve sığınabilecekleri bir yerleri dahi yoktu. Bu ve benzer sebeplerden dolayı birçoğumuzun siyerden bildiği gibi işkence, şiddet, sıkıntılar ve cinayetlerle yüz yüze kaldılar.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* başta olmak üzere ilk nesil Müslümanlar garipliğin her şeklini görüp yaşadılar.

'Garip' bir toplumsal zeminde kıyamete kadar sürecek sağlam temeller atan İslam, sonraki süreçte de kalpleri ve kaleleri fethetmeye başladı. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* vefatına kadar ve sahabeler *radıyallahu anhum* döneminin büyük bir kısmında bu yükseliş ve gelişme süreci devam etti.

Bu dönemde İslam çok güçlüydü ve her açıdan da yüksek bir direnci vardı. Müslümanlar da artık garip değil, galip idiler. Yönetim Müslümanlardaydı ve çok büyük bir kuvveti teşkil ediyorlardı.

Ümmetin içerisine yeni ve yenilik adıyla sokulmak istenen her ne varsa, o yüksek direnç ve çelik iradenin karşısında tuz gibi eriyordu. Ya içeri girmesine izin verilmiyordu veya meşru daireye dahil olmak mecburiyetinde kalıyordu. İtikatta, fikirde, amelde ve diğer meselelerde İslam'a aykırı olan ve Nebevî menhece uymayan girişimlerin ve hamlelerin o dönemde Müslümanları zayıf düşürecek olumsuz bir etkisi yoktu.

Ümmet, vahdet ve ahenk üzere hareket ettiğinden bu istikametin dışına çıkma cüreti gösterme bahtsızlığında bulunanlar da mutlak hezimete ve rüsvay edici zillete mahkûm oluyorlardı.

Allah'ın dinin hakim olduğu bu devr-i saadetin geçirilme sürecini de Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* şu hadisi şerifi haber vermekteydi:

" 'Siz, sizden önceki insanların yollarına karış karış, aşın arşın uyacaksınız; hatta onlar kertenkele deliğine girseler bile, sizde onlara uyup o deliğe gireceksiniz.', 'Ya Rasûlullah! Onlar Yahudi ve Hristiyanlar mıdır?' diye sorduk, 'Ya başka kim olacaktır?' diye cevap verdi." [3]

Guraba ve Garabet

Bu hadisin ışığında günlük vakıamıza baktığımızda Yahudi ve Hristiyanlardan kertenkele deliğine girenlere henüz rastlamadık. Fakat olur da bir gün o da gerçekleşebilir diye uzun kuyruklu, beşer parmak ve dörder ayaklı bu sü-

3. *Buhari, El-i'tisam; Müslim, Kitabu'l İlim; İbni Mace, Kitabul' Fiten; İmam Ahmed, Müsned.*

rüngenlerin tıynetinde olanlar; Yahudi, Hristiyan ve müşriklerin yollarına tabi olmaktan geri durmamaktadırlar.

Gidişat öyle gösteriyor ki Yahudi ve Hristiyanlara kertenkele deliğini de, aynı mayadan insanlar göstereceklerdir.

Kalpleri çıfıt çarşısı gibi olanların eylemleri ve istikametleri apaçık belli olduktan sonra halâ *'Garip'*lik sıfatını taşıma iddiaları plastik saksıdaki yapma çiçekler gibi gerçekten uzaktır.

Başta zikrettiğimiz hadis-i şerifte belirtildiği gibi, bugün İslam'ın hali ilk başladığı günkü gibi *'garip'*dir.

Bugün, ilahi ahkâmın egemen olduğu bir ülkeden söz etmek mümkün değildir. İslam'ı, şirk ideolojileriyle birlikte küresel blenderda lime lime ederek yeryüzünün bütün kâfirlerince hoş görülebilir bir kıvamda yutulup, rahatça hazmedilebilecek hale sokmadan öğrenmek, amel etmek ve davet yapmanın yolu Müslümanlar için tuzaklı bariyerlerle doludur.

Kökeni ve niteliği şirk olan mevcut sisteminin, tevhid akidesine göre tanımını ve tanıtılmasını açık bir dille yaptıklarında örnekleri sadece siyer kitaplarından değil, günümüzde hayatın içinden şahit olduğumuz ağır yaptırımlarla karşılaşmaktadır son devir *'Garip'*leri.

Tevhid imamı Peygamberlerin *aleyhimusselam* davet sünnetinin ihyası ve hakikatlerin aleni olarak dile getirilmesi sorumluluğunun ifası, Müslüman için sıkıntılı bir hayatı neredeyse kaçınılmaz kılmaktadır.

Her konuşmalarının bir bölümünü geviş getirir gibi fikir ve irade hürriyetine tahsis eden demokrasi bezirgânları, bu asrın *'Garip'*leri olan muvahhid Müslümanlar hakkındaki düşmanca söylem ve tutumlarını gizlemeye gerek dahi duymuyorlar.

Çünkü bu *'Garip'*lerin arkasında Allah'a tevekkülü terk edip laik ve demokratik şirk düzenin *'kutsal(!) tapınağı'* olan parlamentoya doğru *'kertenkele menheci'* üzere yol alan partileri veya baroları, odaları, sendikaları ya da görsel medyaları bulunmaktadır.

Müslümanların bu türden yoksunlukları pek umursadıkları da yok. Şirk sistemi ve otoritesi, aynı zamanda dindaşları olan diğer beşeri ideoloji sahiplerince eleştirilebilir, muhalefet edilebilir, yanlış ve kusurları da yüksek sesle dile getirilebilir. Sistemin içerisindeki konumunu korudukça daha sert söylemlerde bulunabilmektedirler. Bu söylem ve tutumlarının şirk sisteminin kurumsal yapısının yükselmesi ve direncinin artmasına vesile olduğunu söylemek bile mümkündür.

Guraba ehli, genel olarak şirk ve küfrü, günümüz vakıasının gereği olarak da mevcut şirk otoritesini sorgulayıp reddettiğinde ise, sistemin tüm alarm ve saldırı mekanizmaları devreye geçmekte, geçirilmektedir.

Müslüman sıfatının doğumla kazanılıp her ne olursa olsun ölüme kadar devam ettiğini düşünen zevatın, tevhid akidesine düşmanlıkta safını küresel küfür güçlerine taraf olarak belirlemiş olan laik-demokratik düzenin ibrikçi başlığına talip olmaları, her ne kadar can sıkıcı da olsa umulmadık hayırlara vesile olacaktır, inşallah.

Asrımızın *'Garip'*leri ile kertenkele takipçileri arasındaki netleştirici ve her şeyden ayırıcı özellikleri daha da netleşmektedir. Bu da basiret, feraset ve fetanet ehlince görülebilmektedir.

Tevhid akidesini kendilerine mihenk edinen bu asrın, *'garip'* olduğu kadar asil ve aziz nesli, bütün şeytani çığırışları bastıran apaçık davetleriyle, bu yolda sebat etmede de örnek olmaktadırlar.

Hem itikad hem de yaşayış itibariyle ciddi manada davete muhtaç olanlar, tüm dünya

Tevhid akidesini kendilerine mihenk edinen bu asrın, 'garip' olduğu kadar asil ve aziz nesli, bütün şeytani çığırışları bastıran apaçık davetleriyle, bu yolda sebat etmede de örnek olmaktadırlar.

Müslümanlarını kurtarıp felaha erdirme iddiası ve *'asa-yı Musa'* niyetiyle demokrasi payandasına sarılmaktadırlar. Bilerek ve ısrarlı bir çabayla ellerine aldıkları demokrasi asası ile bir yerlerden velev ki su fışkırsa da susuzluklarını dahi gideremeden istihraç denizinde boğulacaklardır. Garip İslam'ın Guraba Muvahhidleri de adeta bataklığın içinden veya çevresinden alabildikleri kadar çamuru sıkıp süzüm süzüm süzerek tek bir katre de olsa tahir ve istifade edilebilir bir 'su' elde edebilmenin feryat halinde uğraşını vermektedirler. Kertenkele takipçilerinin anlayışları, yönelimleri, davranışları ve ilişkileri artık bütünüyle tribünlerden ve tv. koltuklarındaki izleyici kitlelerinden gelecek memnuniyet ifadeleri ve sevgi gösterileri ile reyting odaklıdır. Artık devir *'Demokratik Ninna'* şölenlerine, mezradakilerden rezidanstakilere kadar katılım sağlama devridir!

Garip İslam'ın serdengeçti yiğitleri ise bırakınız şirk toplumundaki zalim mutrafinleri; tabelalarından tevhid ve vahdetten başka bir şey yazmayan *'pazarlıkçı'* kesimlerden gördükleri buğz ve baskılara da maruz kalmaktadırlar. Çünkü onların tevhid akidesine göre kaç gramlık ağırlıkta ve kaç santimlik ölçüde olduklarını en iyi bilenler işte bu gariplerdir.

Öyle anlaşılmaktadır ki Müslümanlık iddiasındaki insanların çoğu, aynı zamanda her yerde bulunmak istemektedirler. Doğal olarak Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* övgüyle bahsedip müjdelediği *'garip'*lerden de olmayı arzulamaktadırlar. Bu arzularına ulaşma istikametindeki en büyük engel ise bizzat kendileridir.

Çünkü bir işi yaparken veya bir yola koyulurken çalışma talimatnamesini ve yol haritasını, sadece toplumun yönelimleri ve talepleri ile, dönemin genel kabul gören yöntemlerini *'menhec'* olarak tespit ve tayin etmektedirler. Hal böyle olunca, ilk başta kendi ayaklarına prangalar geçirmiş oluyorlar.

Sosyal hayatta, kültürel faaliyetlerde, eğitim ve ticaret sahalarında rengârenk olsun diye İslam'dan bazı unsurların toplum hayatında az da olsa görünür olduğu bilinmektedir. Bu görünüm sadece kalabalık olduğu için bir ordunun zafere ulaşamayacağı gerçeğini hatırlatır bize. Bunun nedeni de çok açık: Çünkü *'barut yok'!*

Rivayet olunur ki kurtuluş savaşı sıralarında kısa bir süre sonra düşmanla savaşacak olan birlikleri teftişe çıkan kumandan, bir bölük komutanına: *''Eksiğiniz var mı?' diye sorar. Genç komutan biraz da sıkılarak: 'Evet, var Paşa hazretleri!', kumandan: 'Nedir?' diye sorup eksikleri not alması için yanı başında duran yaverine emir verir. Genç bölük komutanı başlar eksikleri saymaya: 'Bir... Barut, iki...' kumandan ilk sırada zikredilen eksiği duyar duymaz susturur genç komutanı: 'Tamam! Diğerlerini saymaya lüzum yoktur!' '*

Güçlü ve azgın bir düşman ordusuyla savaş meydanında karşılaşmadan hemen önce barut/cephane yokluğu nasıl ki mutlak yenilgiyi mukadder kılacaktır, tevhid akidesinden mahrum olmak da kişi ve yahut toplum için ebedi azap demektir. Nebevî övgüye mazhar olan *'garip'*lik payesinden de mahrum kalmaktır. Garip İslam'ın Guraba davetçilerini mezar tipi beton şehirlerde hapseden tağutların yıktıklarını imar etmeye çalışanlar yine, yeniden ve her zaman bu yürekli muvahhidlerdir. Sapkın ve saptırıcı önderlerin ifsat ettiklerini ıslah etmeye çalışarak ömürlerini Garip İslam'a adayanlar 'Guraba'dan başkası değildir.

Birkaç üniversite diplomasıyla *'imam odasını'* süsleyen, birkaç tane de dil bilen, resmi ideolojiyi yani şirk akidesini İslam kalıbına sokarak(!) halkı hipnotize eden saptırıcı din tüccarlarının talan ve ziyanlarının telafisine gariplerden başkası yanaşamaz bile. İnsanların bozduklarını onaran ve eksilttiklerini tamamlamaya çalışanlar da son devrin garipleridir.

Tevhidin garip davetçileri; Uhud dağı gibi görünen çakıl taşlarının yerine, müjdesi ve menzili uhrevî hayatı da içine alan güçlü ve etkili bir cephane tedarik etmeye çalışmaktadırlar.

Garip: Kendilerine yönelik Washington-Moskova-Tahran menşeli ahlaksız iftiralara kulak asmadan kârlı bir alış-veriş için cihad meydanlarında can pazarına çıkan ümmetin medar-ı iftiharı muvahhid, kahraman mucahidlerdir.

Yeryüzü 'Garib'leri

Garip: Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* *"Ne mutlu o gariplere!"* diye müjdelediği, onuru ve özgürlüğü Allah'a kullukta bulan, yürekten haykırdığı tevhidi, değil dünyaya güneş sistemindeki gezegenlere bile değişmeyen kor yürekli muvahhidlerdir.

Garip: Beton-demir ve et-kemik yığını gamsız ve gayretsiz kalabalıklar içerisinde yalnızlığın yüksek manevi hazzını hissedebilen 21. yüzyılın *'ashab-ı kehf'* idir.

Garip: Nebevî menhec ile *'kertenkele menheci'* arasındaki farkı ateş çukuruyla cennet bahçeleri arasındaki fark gibi net olarak görebilen; cömertliğiyle Ebu Bekir'i, şecaatiyle Ömer'i, hilmi ile Osman'ı, ilmiyle de Ali'yi *radıyallahu anhum* model alan zihni açık dili kilitli, zekasının ufukları görünmeyen 'suffa ashabı' ilim talebeleridir.

Garip: Güzel ahlakı kemale erdirmek için gönderilen Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* davet sünnetini ihya ve ifa ederken, muhafazakar demokrat tağutların zorba güçlerince Yusuf'un *aleyhisselam* mekanında çözülmeye ve unutulmuşluğa mahkum edilmeye çalışılan çağımızın göz aydınlığı, tevhid öncüleridir.

Garip: Çağdaş şirk düzenine, küfür önderlerine ve uzantılarına karşı Seyfullah *radıyallahu anh* ve Esedullah *radıyallahu anh* gibi gösterilmesi gereken tavrı hiç çekinmeden gösterirken, bedeni zayıf da olsa yüreği güneş gibi olan sahâvet ehli agidler/yiğitlerdir.

Garip: Kendilerine yönelik Washington-Moskova-Tahran menşeli ahlaksız iftiralara kulak asmadan kârlı bir alış-veriş için cihad meydanlarında can pazarına çıkan ümmetin medar-ı iftiharı muvahhid, kahraman mucahidlerdir.

Garip: Aziz ve Celil olan Allah'ın Müslümanlara bağışladığı izzet, şeref, üstünlük ve yüksek faziletlerle beraber gözleri rıza, hoşnutluk ve müjdelenme yurduna dalmış olan uykusuz gecelerin ziyneti, tevhid davasının neferleridir.

Garip: Dünya hayatında çok da uzun sürmeyecek çetin imtihanlardan sonra zevali asla olmayacak bitimsiz esenlik ve saadet yurdunun sakinlerinden olmaya aday taifetu'l mansuradır.

Garip: Tevhid akidesini ve Nebevî Menheci; siyasi, hukuki, ticari ve toplumsal telakkilerin temel referansı olarak kabul edip, batının batıl değerlerini körce ve kölece taklit etmekten sakınan fıtratı temiz, halis Müslümanlardır.

Garip: İnsanların içinden çıkarılmış en hayırlı ümmet, ümmetin içindeki hayırlarda öncü olan topluluk, bu topluluğu oluşturan ve cennetin dünya hayatındaki bir örneği gibi olan Müslüman aile, aileyi Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* razı ve hoşnut olduğu tevhid akidesine yönelten baba, gezegenler arası seferler yapan uzay araçlarını üretmeye dahi kıyas kabul etmez derecede önemli olan çocuk eğitiminde gayret edip bir *'muvahhid'* daha yetiştirebilme derdinde olan okyanus yürekli olan annedir, fedakar ve cefakar Müslüman kadındır.

Garip: Temeli tevhid akidesine dayalı ilahi nizamın kesintisiz hitabını ruhuyla, vücuduyla, duygularıyla, aklıyla ve kalbiyle dinleyen ve bu davete en güzel bir şekilde tabi olarak hayra çağıran, iyiliği emredip kötülükten men eden müminlerdir.

Garib Sıfatlı Tahrip Kalıpları

İktidarın, sermayenin ve bürokrasinin tepelerinde gönüllerince tepindikleri halde İslam'ın garipleri listenin ilk sıralarında, isimlerini yazdırmak isteyen küresel şirk havuzunun şehla balıkları gibi hakka karşı şaşı olanlar…

Aziz İslam'ı, çerçevesini demokrat tağutların

çizdiği kurumsal bir statüye indirgeyip hapsettikten sonra, bu çalışmaların dinen ne kadar da gerekli ve yararlı(!) olduğunu geveleyen diyanetin minber papağanı mini bel'amları.

'Kendisi muhtacı himmet bir dede.

Nerde kaldı gayrıya himmet bir ede'

Misali gerçekte ciddi anlamda davete muhtaç oldukları halde, sözü mana avam halka yönelik davet faaliyetlerinde bulunduğunu zanneden avareler.

Tağuti düzeni koruyan ve devamlılığını söyleyen temel kurumların başında gelen küfür ordusunun saflarında, kışlanın bahçesindeki yeni dikilmiş bir fidanın nöbetini tutmak dahi olsa, onların emirlerine itaat ederek aralarında bulunup sıla hasreti çeken, tağutun selvi boylu çakı gibi neferleri.

Giyim-kuşam ve adabı muaşeret meselelerinde kendilerini selefi olarak tanımlayıp, itikadî olarak ayırıcı ve ayrıştırıcı hususlardaki selefilikleri ancak bu çağın şirk ideolojilerine nispet edilebilecek derecede bulunan ve bu anlamda sahih tevhid itikadından uzak olan sahabe görünümlü sefahet[4] ehli olanlar.

Gizli tarafları bulunan, kolay anlaşılmaz, akıl erdirilmez, sisli-puslu sır kapılarının eşiğinde işaret bekleyen iradeleri hacizli ve kalpleri kilitli olan gümrah güruhlar.

Asıl vatanından ayrılıp dünyaya geldiği için kendisini gurbette sayarak Yunusleyin hezeyanlar savuran dervişler topluluğu.

Kendi elleriyle yaptıklarının sonucu olarak karşılaştıkları musibetler ve mahrumiyetlerin faturasını *'Kader'*e yükleyip kendilerini ak sütten çıkmış ak kaşığın ak sapı gibi görenler.

Akıl Yoksunluğu Akılsızlık

Tevhid akidesinden kopuk, şirk içerisinde şuursuzca yaşayan ve ölümcül hastalıklarla pençeleşen bir bünyeyi arındıran halk, cilt bakımı merhemi önerilerinde bulunuyormuş gibi, zerreyi kürre eden ayrıntılar üzerinden *'Kâmil Müslümanlığı'* vaaz eden ilahiyatçılar, gazeteciler, şıhlar, hoca efendiler ve kartvizitlerine kurumsal demokrat kimliğini de ekleyen tevhidi(!) cemaatler.

İslam'ın tespit ve tayin edip açıkladığı meşru ve helal çerçevesini pek sıkıcı bulup, hevaî sloganlarla kertenkele menheci üzere esfeli safiline doğru yönelip, mihvere göre sürekli çark eden modern Müslümanlar(!)

Akı kara, karayı ak gösterme çürütmeciliğinde yüksek başarı(!) gösteren, İslam'a tamamen zıt fikirleri ve amelleri fazilet olarak gören, hırsızlıkta mahir, dolandırıcılıkla şah olan, İslam'ın kutsal değerlerini bozuk para gibi harcamaya cüret eden, saray entrikaları kumkumasında birbirlerinin kuyruğuna bile basmadan it dalaşına girişen, usturuplu yalanlar labirentleriyle ve göz bağcılığıyla devri firavunun sihirbazlarına dahi *'haşa!'* dedirtecek deccalvari çağrılarla milyonlarca insana şirk kapılarını ardına kadar açıp, helak yollarına sevk eden sapkın ve saptırıcı küfür önderleri.

Evet, zaman döndü dolaştı ve yeniden Müslümanın her açıdan garip kaldığı, İslam'ın 'garip' devrine ulaştı.

Aziz ve celil olan Rabbimiz bizleri *'garip'* de olsa tevhid kalesi İslam'ın izzetiyle izzetlenmeye muvaffak kılsın -amin-.

Saymaya asla güç yetiremeyeceğimiz nimetleriyle müminlere büyük lütuflarda bulunan Allah'a hamd ederiz.

4. *Akıl yoksunluğu, akılsızlık.*

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

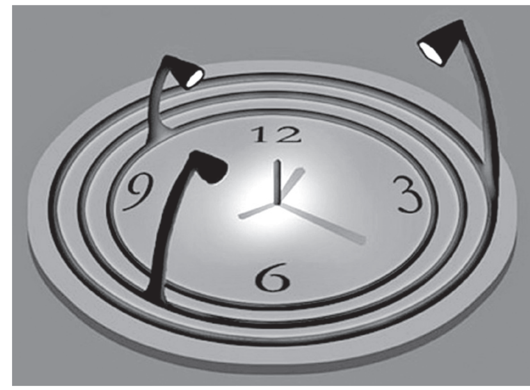
Yakalayın Zamanı!

Bir başka zaman hırsızı da, hayatımızda önceliklerimizin olmayışıdır. Güne ne zaman, nasıl başlayacağını planlayan; yapılacak işlerde, görüşülecek kişilerde...

Birçoğumuz zamanın hızla akışından, işlerimizi yetiştirememekten şikayetçiyizdir. Öyle bir baskı kurmuş ki zaman üstümüzde, elimizi bağlamış, ağzımızı bantlamış, *'ben kaçıyorum, yakalayabilirsen yakala'* diyor sanki. Sözüm ona bu zamanı yetiştiremeyenlerimiz de nereye koşsun? Hareket edemiyorlar ki(!) yoğun mu yoğunlar. Ne mi yapıyorlar? Ütü, bulaşık, çamaşır, yemek, ev temizliği, çocuğun bakımı, kocanın derdi, haftada bir de bir ders halkasına katılıyorlar. Tüm bunlar dillerine dolamışlar (dolamışız) kitaba, ilme, zikre, fikre, bakımın dışında çocukla oyun oynayıp özel ilgilenmeye vakit bulamıyoruz diyorlar.

Elbette bu işler yabana atılacak şeyler değil. Hakkıyla yerine getirildiğinde epey bir meşguliyet sebebi. Ancak gündem etme nedenimiz, mazeret olarak ileri sürülen işlerin de hakkı pek verilmiyor gibi…

İtirazlar yükseliyor mu dillerden bilemiyorum ama dost acı söylermiş. Ben gördüklerimi kağıda dökeyim, mümkünse itirazlara da cevap verebilirim.

Kardeşler, Allah zamanı yarattı ve herkese eşit paylaştırdı. Bir günlük zaman dilimini 24 saat olarak tayin eden Allah, kimseye fazladan joker saat ikram etmedi. Adem'den *aleyhisselam* bugüne, tüm sorumlular sorumluluklarını bu 24 saatlik zaman dilimine sığdırdı, sığdırıyor, sığdıracak, sığdırmalı.

Geçmişle günümüz arasında bir kıyas yapmak doğru olmayacağı için siz değerli hanım kardeşlerime uzun zamandır tanıdığım bir hanımın hayatını örnek vererek devam etmek istiyorum.

Meslektaşınız (ev hanımı) olan hanımla tanıştığım zaman tam altı çocuğu vardı. (Daha evlenirken eşinin koyduğu şartlardan biri çok çocuk sahibi olmakmış şu an sekiz çocukları var) Sizin yoğun iş diye sıraladığınız tüm sorumlulukların fazlası, onun sırtındaydı. Buna rağmen bakın ablanın yaşam temposu nasıldı?

Çocukları Belçika'da doğmuşlar, Fransızca biliyorlardı. Kahire'ye yerleşince yeni bir dil daha öğrenmeye başladılar. Arapça… Keşke bir dil olsa… Yanında İngilizce ve Almanca… Okul dersleri hemen hemen hepsinin başarılıydı. Ders dışında el becerileri gelişsin diye anneleri, el işi hocası ayarlamıştı. Haftada bir gün Türk çocukları ile bir araya gelip hadis öğreniyor ve etkinlik yapıyorlardı.

Altı çocuğun yaşadığı ev… Hayali kaos… Ama gerçekte hiç de öyle değildi. O evi sadece yemek saatlerinde ve misafir geldiğinde dağınık görebilirdiniz. O da, yemeğin hemen ardından evin en büyük kızları (ki yaşları o zaman 10 idi) sofrayı toplar, faraş ve süpürgeleriyle yerleri temizlerlerdi. İşte dağınıklık da bitti… Çocukları kirli elbiseler ile hiç görmedim. Dolapları çok düzenliydi. Hatta bu düzenin sağlanmasında 5 yaşındaki (şimdi on bir yaşında) Esma'nın da payı vardı. Anne çocuklarıyla sanki iş bölümü yapmış, herkes sorumluluklarını bellemişti.

Ben size filmin özetini vereyim. Anne yarım açtığı gözleri ile çocuklardan birini kahvaltısız okula yollamış. Beslenme listesini kim takar pastaneler neden açılmış? Okul arkadaşları bu tembel anne nedeniyle çocuğa poğaçacı amca lakabı takmış…

Yemekler özenle hazırlanıyor, bizim yaptığımız gibi çocukların önüne hep aynı menü konulmuyordu.

Ablamız evine ve çocuklarına verdiği önemi kendinden de esirgemiyordu. Kişisel bakım, sağlıklı yaşam için spor, ve manevi donanımı için ne gerekiyorsa yapıyordu. Tüm bunlar olurken evinden misafir de eksik olmuyordu.

Şimdi soralım kendimize… Bu hanımın tüm işlerini yetiştirebilmesine rağmen, bizim buna muvaffak olamamamızın nedeni ne olabilir? Evi düzenleyeyim derken, kocayı ihmal etmemizin, çocukları öncelerken evi heyelan alanına çevirmemizin, kendimize zaman ayıramayışımızın ya da elimize kitabı, Kur'an'ı bir türlü alamayışımızın sebebi ne olabilir? Elbette bir çok alternatifi olmakla beraber zannımca ve daha doğrusu gördüğüm kadarıyla bunun en temel sebebi bizim uykuya çok düşkün oluşumuzdan başka bir şey değildir.

Ne yat saatimiz belli, ne kalk saatimiz… Gün oluyor gece bire ikiye kadar karı-koca, çoluk-çocuk ayakta… Gün oluyor aynı taife misafirlik dönüşü nedeniyle sokakta… Bu kadar geç yatan bir ailenin üzerine gün doğuyor, ama aile batarken yakalıyorsa nasıl yetiştirsinler işlerini kalan kısacık zamanda?

Uzatmayalım. Ben size filmin özetini vereyim. Anne yarım açtığı gözleri ile çocuklardan birini kahvaltısız okula yollamış. Beslenme listesini kim takar pastaneler neden açılmış? Okul arkadaşları bu tembel anne nedeniyle çocuğa poğaçacı amca lakabı takmış… Kimin umurunda… Öğle namazından biraz evvel hayata gözlerini açan anne işe nereden başlasın? Uyku tüm bedeni dinlendireceği yerde yormuş (zamansız olduğu için) bırak ev bugün de pis kalsın(!)

Zamansızlıktan yakınan hanım, geç kalktığı yetmeyip sabah tüm sorumluluklarını aksattığı gibi bir de telefonu alıp önce gezmeye gitmek için yer ararmış, sonra da ona eşlik edecek arkadaş. Akşam namazına yakın gezmeden dönmüş. Koca yolda, çocuk serviste. Alelacele önlerine konulacak özel yemeğin(!) suyu tencereye konulmuş… Menüde yine makarna… Yemeğin ardından çay, meyve ve şekerleme (yine uyku) faslı… Sonra daha önce dediğimiz gibi ya ailecek bir yere gidilmiş ya da başka bir aile misafir olarak davet edilmiş… Kitap, zikir, fikir nerede kaldı?

Oysa sabah erken kalkmış olsaydık bu filme bambaşka bir senaryo yazılacaktı. Evin işi de yapılacak, arkadaş ziyaretine (gezmeye değil) de vakit kalacak, kişinin kendini geliştirmesine de… Büyüklerimiz ne demiş:

Erken kalkan yol alır…

Bir başka zaman hırsızı da, hayatımızda önceliklerimizin olmayışıdır. Güne ne zaman, nasıl başlayacağını planlayan; yapılacak işlerde, görüşülecek kişilerde öncelik sıralaması oluşturan birey, zamansızlık derdinden kurtulacaktır.

Herkesin bildiği bir hikayeyi bir kez de bu satırlardan yinelemekte fayda görüyorum. Ders hocası kürsüye gelir. Elinde büyükçe bir kavanoz vardır. Ve taş parçaları… Hoca bu taşları kavanoza atarak sorar:

— Arkadaşlar sizce bu kavanoz doldu mu?

Taşlar hayli yer kaplamıştır. Bir taşın daha girmesi mümkün görünmemektedir. Öğrenciler:

— Evet doldu, derler.

Hoca bu sefer küçük çakıllar çıkarır ve kavanoza atarak taşların arasından geçmeleri için hafifçe silkeler. Yine sorar aynı soruyu. Gençler bu sefer gülümseyerek, işin içinde bir hinlik sezinleyerek:

— Yok hocam dolmadı, derler. Nitekim Hoca çoktan kumu boşaltmaya başlamıştır bile kavanoza. Soruyu tekrar etmesine fırsat vermeyen öğrenciler:

— Hocam bir şeyler daha sığar oraya, derler. Ve Hoca sürahideki suyu da kavanozdan taşana kadar doldurur. Ve öğrencilerine ne ders çıkardıklarını sorar bu deneyden. Her birinin verdiği yanıttan sonra hoca der ki:

— Kavanoz sizin hayatınızı simgeler. İlk koyduğumuz taşlar ise sizin önceliklerinizdir. Yani siz, aileniz, çocuklarınız ve hedeflerinizdir(ilim, ibadet hayatınız, dersleriniz). Diğer şeyleri kaybetseniz de onlar kalır ve hayatınızı doldurur. Çakıl taşları ve diğerleri ise hayatınızda daha az değeri olan hobileriniz, arkadaşlarınız, işlerinizdir. Şayet kavanoza önce kum veya çakıl taşlarını doldursaydınız ya da suyu en başta kullansaydınız taşları o kavanoza asla sığdıramayacaktınız.

Aynı şey hayatımız için de geçerlidir… Vaktinizi ve enerjinizi ufak tefek şeylere harcar, israf

ederseniz, önemli şeyler için vakit kalmayacaktır…

Dikkatinizi ahiret ve dünya mutluluğunuz için değer taşıyan önceliklerinize çevirin…

(Devam edecek inşallah...)

MİRSAD AĞINT

İhlas

Öyle ya! Beden gıda ile, ruh da Allah ile beraberlikte ayakta durur. Yiyeceksiz çok gün geçirmişti Hanne. Takatten düştüğü anlar olmuştu. Ama hepsine dayanan Hanne, zikir olmadan yapamıyordu.

Hanne alnındaki terleri yavaşça sildi. Artık eskisi gibi rahat edemiyordu. Ne de olsa bir can daha taşıyordu bu yorgun bedeninde. Kendine dikkat etmeliydi ki, sağlıklı bir şekilde dünyaya gelsin bu yavrucak. Bazen yediği-içtiği şeylerin, karnındaki cana, can kattığını düşünüyordu da, Rabbinin azametine hayranlığı daha da artıyordu.

Kalp atışlarını hissedebiliyordu yavrusunun. O, çok değerliydi Hanne için. Hayır, hayır, *'Her anne adayı için doğacak çocuk çok değerlidir zaten!'* itiraz etmeyin hemen. Bu başka! Onun ayrı bir yeri vardı Hanne'nin yanında!

Hanne rahmindeki bu canlıyı Allah'a adamıştı. Aylardır yerin ve göğün Rabbine sunacağı hediyeyi hatırlamakla meşguldü. Kim Rabbine kötü bir hediye sunmak ister ki?

Düşünmüştü Hanne! Ne adayabilirdi Allah'a? O'nun katında ismini salihlerle yazdırtacak, *'Kulum! Bu amelini beğendim ve kabul ettim'* müjdesine onu eriştirecek bir şey! *'Ahh, ahh!'* iç geçirdi Hanne. Böyle bir cevaba ne kadar da muhtaçtı. Bundan başka ne isterdi ki Rabbinden?

Güneş ışıklarını topluyordu yeryüzünden. Birazdan yıldızlar gökyüzüne dizilecekler, ayın gelişine hazırlık yapacaklar. Ama bu gece ayın gelişinden daha önemli bir şey var sanki. Gökler hareketli. Yıldızlar birbirlerine göz kırpmakla meşgul. Yeryüzünden gelecek haberlere kulak kabartmışlardı.

Çölün tozlarını nazikçe havaya kaldıran, yüzleri yalayıp geçen esinti İmran'ın içini doldurdu. Günün sonunda biraz hurma, biraz da süt almış evine giderken içine çektiği çöl kokusu onu eskilere götürdü. Bazen oluyordu böyle. Bir koku alıyor, bir anda zihninde hatıralar ard arda sıralanıyordu. Şimdi de Hanne'yi hatırladı. Adağını kabul etmesi için nemli gözlerle yalvardığı gecede Hanne'nin hücresini bu koku doldurmuştu. Acaba adağın kabulüne bir işaret miydi?

İşte şimdi evinin önünde, o koku hala burnunda, aklı Hanne'de. Kapıyı tıklattı İmran.

— Selamun aleykum!

— Aleykum selam İmran! Hoş geldin!

— Hoş bulduk. Bugün nasılsın?

— Çok şükür iyiyim. Ver elindekileri!

— Olmaz! Sen geç otur. Bugün bir şey yedin mi?

— Biraz ekmekle yağ yedim.

— Sana hurma getirdim. Biraz da süt.

Utana sıkıla konuşmasını sürdürdü İmran:

— İstediğin meyveyi yarın alacağım inşallah. Bugün ancak bunları alabildim.

— *'Hatırlatmasan unutmuştum bile'* diyerek rahatlattı kocasını Hanne.

Ayakta çok durmuştu. Yavaşça yere oturdu. Her anı, bir şekilde Allah'ı anmayı adet edinmişti. Ama adaktan sonra bunu daha da arttırmıştı. İş yaparken, otururken, gezerken, yemek yerken dili daima Allah'ın zikri ile ıslaktı.

Öyle ya! Beden gıda ile, ruh da Allah ile beraberlikte ayakta durur. Yiyeceksiz çok gün geçirmişti Hanne. Takatten düştüğü anlar olmuştu. Ama hepsine dayanan Hanne, zikir olmadan yapamıyordu. Biraz uzak kaldı mı Allah'tan, ruhu sıkılıyordu. Şu uçsuz bucaksız çöller işte o zaman dapdaracık bir hücre gibi oluyordu.

İmran'ı beklerken Allah'ı anmaya başladı. Bir anda gelen şiddetli bir ağrı ile iki büklüm olmuştu. Sanki gelecek gibiydi. İmran'a seslenmek istedi. İniltiye benzer bir şeyler çıkıyor gibiydi dişlerinin arasından ama kendisini bile duymadı. Ağrı geldiği gibi bir anda duruverdi.

'Bu da neydi şimdi böyle!?' dedi Hanne. İmran odaya girdiğinde ise ikinci bir daha başlamıştı. Hanne'nin alnındaki ter kabarcıkları ile bir köşeye kıvrılması İmran'ı endişelendirdi.

— Neyin var Hanne? Doğum sancıların mı arttı?

Sadece kafa sallayabildi Hanne. Tekrardan rahatlamıştı. O zaman zihnini toparladı ve adağına kavuşmasının çok yakın olduğunu hissetti. Sancılarına rağmen yüzünde güller açmıştı sanki. Hanne'nin yarım dakika önceki hali ile şu anki durumunun zıtlığına bir anlam veremeyen İmran, şaşkınlık içinde sırf eşi gülümsüyor diye tebessüm etti.

— *'Kız kardeşime haber ver. Hemen gelsin'* dedi Hanne.

İmran *'tamam'* bile demeden kendini sokağa attığını epey sonra farketti. Onu gören yıldızlar sanki *'çabuk ol'* diyorlardı. Bir İmran'a, bir Hanne'ye bakıyorlardı.

Hanne'nin kız kardeşi, İmran'ın anlattıklarından bir şey anlamamıştı ama *'Hanne'* geçen cümlelerle İmran'ın hareketlerini bir araya getirince meseleyi çözmüştü. Yanına iki kadın alıp yola çıktı.

Arkadan onlara yetişmeye çalışan İmran hala bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Bir ara kadınlarla arasındaki mesafe açılınca *'Önden gidenler gerçekten kadınlar mı acaba?'* diye geçirdi içinden.

Eve vardıklarında ağrı ile rahatlama arasında defalarca gelmiş gitmiş Hanne'yi buldular. Son sancı çok şiddetli oldu.

Hanne'nin evinde hüzün ve mutluluk bir arada. Elbette kız kardeşi ve iki kadın hüznün farkında değil.

İmran, kız çocuğu sahibi olmanın sevincini yaşarken bir yandan da düşünceli bir halde gökyüzüne bakıyor: Ne hayalleri vardı Hanne'nin! Erkek çocuk doğacak ve onu Allah'a adayacaktı diye düşünüyordu. Yıldızlar ise bambaşka!

Sanki bu geceyle alakalı bir şeyler fısıldanmış. Annesinin yanındaki iffet abidesi Meryem'e utangaç gözlerle bakıyorlar. Meryem'in ağzına hurma konduğunu görünce, Rabbinin onu yazın kış, kışın yaz meyveleri ile nimetlendireceğini müjdelemek istiyorlar. Ve hüzünlü hüzünlü göklere bakan İmran!

Hanne ise, etrafındakilerin neredeyse her 10 saniyede bir *'Şimdi nasılsın?'* sorularına cevap vermekle meşgul. Zihni ise Allah'a sunacağını söylediği adağında:

'Rabbim! Ben kız doğurdum. Ne olacak şimdi? Adağımı nasıl yerine getireceğim?'

Yavrusu zar zor açtığı gözleriyle bir şeyler anlatmak istiyor sanki annesine.

Kanın damarlarda dolaştığı gibi insanın damarlarında gezen şeytan, Hanne'nin evinde son hamleler yapmanın peşinde:

'Kız çocuğundan Allah'a adak mı olur Hanne? Daha birçok çocuğun olur. Erkek olunca adağını yerine getirirsin olur, biter.'

'Hem kimseye söylemezsin bu düşünceni. Sadece İmran biliyor. Emin ol, o da senin fikrini değiştirmeni bekliyordur.'

'Allah'ın dinin bir kız çocuğuna mı ihtiyacı var sanki?'

'Hani Allah en güzel adağa layıktı? En güzel adak kız çocuğu mu yani?'

Ve daha nice vesveseler...

'Defol şeytan!

Sana Hanne'nin evinden ekmek yok!

Allah'ın vaadi haktır. İhlasın olduğu yerde sonun hezimettir. Ve bugün burası ihlasın kalesi!'

Hanne kalbine gelen vesveseleri uzaklaştırdı. Defettiği her vesvese onu Rabbine daha da yaklaştırdı. Çocuğunun kokusunu içine çekti. Ve mırıldandı:

'Rabbim! Ben onun adını Meryem koydum. Ben onu da zürriyetini de kovulmuş şeytandan sana sığındırırım.'

İmran da huzurla doldu. Sanki yıldızları anlamış gibiydi. Yavrusunu izlemek için içeri girdi.

Hanne, Gözün aydın olsun! Rabbin adağını kabul etti. Meryem'ini, ilgilensin diye Zekeriya Peygamberin himayesine verdi.

Zekeriya, Meryem'i gördükçe, çocuk sahibi olma arzusu canlandı. O yaşlı hali ile Rabbine yalvardı. İçli dualarına Yahya ile, hem de onun bir Peygamber olacağı müjdesiyle icabet olundu.

Hanne, senin Meryem'in var ya! İşte o kutlu adağın Rabbinin izni ile İsa Peygamber'e hamile kaldı. İsa da *aleyhisselam* yine Rabbinin izni ile ölü bedenlere ruh, yaşayan ölülere hayat verdi.

Hanne, biliyor musun? İsa *aleyhisselam* cahiliye karanlıklarını delecek, kıyamete kadar beşeriyete ışık olacak Ahmed'i *sallallahu aleyhi ve sellem* müjdeledi.

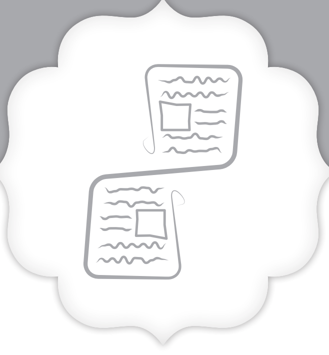
Hanne'nin sırf bu ihlaslı amelinin bereketiyle bunca güzelliği bize bahşeden Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamdolsun.

Çağlar sonra Hanne olmaya aday bir kadın, göz yaşlarını gizleyen gecenin karanlığında ağır ağır Ali İmran Suresi'ni okudu. Uzun uzun tefekkür etti. Rabbine yalvardı. Sözünde durması için O'ndan sebat istedi.

Simsiyah bulutların arkasında kalmış yıldızlar özlemle *'Amin'* dedi.

Pazar Miskinliği

Kadın, dün akşam, iş dönüşü marketten aldığı üç çeşit peyniri diziyor masaya. Markette peynirleri alırken bunu hayal etmemişti. Kocasını kahvaltıya çağırmak için defalarca seslenmesi gerekeceğini...

Aile hayatının bir pazar günü kaldı. Mutluluklar, sohbetler, birlikte olmalar pazar günlerine biriktiriliyor. Yaşanmayan hayat pazarları yaşanacak.

İki yumurtayı birbirine vururken kırılan yumurta kabuğu değil sanki kalbi.

Bu kaçıncı seslenişi kocasına. Her seslenişte kocası yorganı daha çok çekiyor başının üzerine. Her sesleniş balyoz gibi iniyor beynine.

Adam içinden söyleniyor. Bir pazar günüm var dinlenecek. Her gün sabahın köründe işe gidiyorum. Çalışıyorum, çabalıyorum çoluk çocuğum için. Bir gün de benim dinlenmeye hakkım olsun. Şöyle ağız tadıyla kendimi yaya yaya uyumak, miskin miskin gazete okumak istiyorum.

Kadın, dün akşam, iş dönüşü marketten aldığı üç çeşit peyniri diziyor masaya. Markette peynirleri alırken bunu hayal etmemişti. Kocasını kahvaltıya çağırmak için defalarca seslenmesi gerekeceğini hayal etmemişti. Hayalleri toz pembeydi. Yemek bahane, uzun uzun sohbet edeceklerdi kocasıyla. İşten güçten oradan buradan konuşacaklar, iki lafın belini kıracaklardı.

Bir kere daha gidiyor yatak odasına. Hadi, diyor, kahvaltı hazır.

Adam her seslenişte biraz daha gömülüyor yatağa.

Gecenin üçünde yatan biri sabahın 'köründe' nasıl olacak da kalkacaksa?

Kadın çayları dolduruyor. İki bardaktan biri doldurulduğu gibi öylece duruyor. Çocuklardan küçük olan hâlâ uyuyor. Ağzına bir şeyler atıyor, üç yaşındaki kızına bir şeyler yediriyor. Lokmalar boğazından aşağı inmiyor.

Paşa kocası on birde nihayet teşrif ediyor aile hayatına. Elini yüzünü bile yıkamadan kendini masada buluyor. Karısının sert bakışlarını nihayet çözüyor. Zor bela kalkıp banyoya yöneliyor. Adam masaya kuruluyor yeniden. Beyni uyuşmuş gibi. Bu kadar uyumaya rağmen taş taşımış kadar yorgunluğuna şaşırıp kalıyor. Ters zamanda uyumaktan sulanmış beyin hücreleri tahammülünü sıfırlıyor. İçi sinir küpü. Sağa sola çatmak için bahane arıyor. Bahane tam önünde duruyor.

"Bu çay niye soğuk?" diye bağırıyor.

"Sence?" diye karşılık veriyor karısı. "Sence?"

Ya da...

Kainat muhabbetle yoğrulmadı mı?

Adam erkenden yatmış. Güneş doğmadan çoktan ayakta. Kainatla birlikte dergah-ı İlahiye'ye el açıp Mutlak Varlığa bağlılığını yenilemiş eşiyle. Perdeleri açıyor, gün tüm aydınlığıyla evin içine doluyor. Melekler bu iki hayat arkadaşını selamlıyor. Her ikisinin de kalbi huzurla çarpıyor.

Adam, oğlanı sen hazırla kızı da ben giydiririm, diyor. Evin hapishaneyi andıran duvarlarından kainatın uçsuz bucaksız, duvarsız genişliğini temaşa edecekler.

Sahilin kenarındalar. Adam oğlanı pusete yerleştiriyor. Kız annesinin elini tutarak paytak paytak yürüyor. Denizden gelen esinti ciğerlerini değil sadece yüreklerini de dolduruyor. Kainatı selamlıyorlar hep birlikte. Kız annesinin elinden kurtulmayı başarıp, bir bankın altında miskin miskin uzanan kediye doğru koşturuyor.

Eve dönerlerken, taze simitlerini kocaman sepetinden çıkarıp tezgahına dizen simitçiden iki simit alıyorlar. Aldıkları simit değil, muhabbet.

Eve vardıklarında, hepsinin bedeninde zindelik kol geziyor. Kadın mutfağa koşturuyor. Dünden aldığı üç çeşit peyniri masaya diziyor sevinçle. Çayı demliyor.

İki yumurtayı kırarken kabuğun altından çıkan mucizeye bir kez daha hayret ediyor.

Adam kızına kitap okuyor.

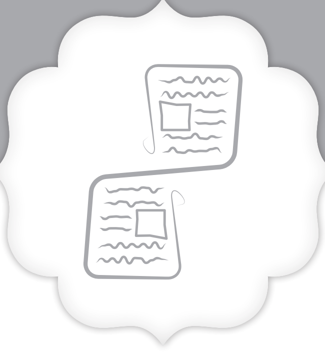
Karısı sesleniyor. Kahvaltı hazır.

Bir masanın etrafına diziliyorlar. Kahvaltı bahane. Muhabbet ediyorlar.

Kadın kocasının dördüncü çayını dolduruyor.

Bardağa doldurduğu çay değil aslında, muhabbet.

ADEM GÜNEŞ

İnsanlar, Kişiliklerini Koruyabildiği Kadar Evliliğini de Koruyabilir

Nefislere hitap edildiği kadar ayakta tutulacak bir oluşum değildir evlilik. Eğer evliliklere bu gözle bakılırsa, insanların yaşlılık hâllerinde, düşkünlük ve sakatlanma hâllerinde o aileler yerle bir olur.

Becerememişler evliliği. Ayrılmaya karar vermişler.

Orta yaşın üzerindeler. Kadın 39, erkek 42 yaşında. Üç tane de çocukları var. Büyük kızları lise son sınıf öğrencisi. Ve ailede yaşanan bu sorunlar nedeni ile kız iyice içine kapanmış.

Bana "Ayrıldığımızda çocuğumuz en az nasıl zarara uğrar?" diye danışmaya gelmişler.

Böylesi durumlarda içime ince bir sızı düşer.

Sordum: Ayrılmasanız olmaz mı? Bir aile danışmanına gitseydiniz, bir hakemden yardım alsaydınız.

Gitmişler, ama bir sonuç alamamışlar.

Sonuç alamama bir tarafa, aldıkları danışmanlık, ayrılık sürecini daha da hızlandırmış.

Kadın bu süreçte kendisinin nasıl da yıprandığını gözleri dolarak anlattı: "Hocam, yapmadığım fedakârlık kalmadı. Evliliğimi kaybetmemek için kişiliğimi kaybettim. Bana dediler ki eşini kendine bağlamak için onun 'nefsine' hitap et. Dekolte kıyafetler giy. Çek erkeğini kendine. Ben tesettüre azami riayet eden bir kadınken, evimin içinde çocuklarımın karşısında kendimi kötü hissetsem de olmadık kıyafetlerle kocamın karşısına çıktım. Ama nafile. Ben böyle giyindikçe, dönüp bana bakacağı yerde giydiğim kıyafetler nedeni ile onurumu kırıcı sözler söyledi. Çok düşündüm hocam, hiç uğraşmayın. Ayrılmaya kararlıyım ben."

Çünkü bu kadın, ayrılmamak için kişiliğinden taviz vermesi için aile danışmanından tav-

siyeler almış. Kendisini rahatsız hissetse de eşinin 'nefsine hitap etmesi' ve kendisini kocasına 'sunmaya' çalışarak çıkış yolu araması önerilmiş.

Ama evlilik böyle bir şey değil ki.

Önceki gün bir e-mail aldım.

Bir dindar hanım, şöyle soruyordu: "Hanım arkadaşlarımızla fikir alışverişinde bulunurken, bir sorunun içinden çıkamadık. Malum, hanımların beylerine süslenmesi tavsiye edilmiştir. Eşlerimize güzel görünmek için süslenirken, çocuklarımızın mahremiyet eğitimini zedelemiş olur muyuz? Özellikle ergenliğe girmiş olan çocuklarımızın karşısında eşlerimiz için giyeceğimiz kıyafetler, çocuklarımızın anneye bakışını nasıl etkiler?"

Bu sorudan ve yukarıdaki boşanma olayının "onur kırıcı" yanından anladım ki kadınlar bir yerde yanılıyor.

Galiba bir fısıltı gazetesi, kadınlara evliliklerini ayakta tutabilmeleri için eşlerinin nefsine hitap etmeleri tavsiyesinde bulunuluyor.

Bu, onur kırıcı bir davranıştır.

Ve evlilik böyle bir şey değildir.

Nefislere hitap edildiği kadar ayakta tutulacak bir oluşum değildir evlilik.

Eğer evliliklere bu gözle bakılırsa, insanların yaşlılık hâllerinde, düşkünlük ve sakatlanma hâllerinde o aileler yerle bir olur.

Evet, kadının süslenmesi tavsiye edilmektedir; ama bu süslenme, bir "kölenin" kendisini beğendirmek üzere "efendisine" sunması gibi bir şey de değildir. Bu konuda ailelere tavsiyede bulunanlar yanılmamalıdır.

Belki şöyle izah etmek gerekir…

Evet, zaten süslenmek, kadının fıtratının gereğidir. Süslendikçe fıtratının coşkusunu ve kadın olmanın heyecanını yaşar. Ancak kişinin kendi içindeki bu coşkulu hâli yaşayabilmesi için, bu süslenmiş hâlini görecek ve bu süslenmiş hâline "beğenisini" ifade edecek biri olması gerekir ki içindeki kıpırtılara can gelsin. İşte bu, eştir. Bu açıdan bakıldığında kadının süslenmesi, kendisini eşine 'sunması' değil, aksine 'kendisine beğeni ile bakan eşi vasıtası ile duygularını coşku içinde tutmasıdır.'

Ayrıca, bir kadının kendisini süslemesi, illa "açık giyinmek" demek de değildir.

Maalesef günümüzde popüler kültürün tesiri ile en mütedeyyin insanlarda bile süslenmek demek, dekolte kıyafet giymek olarak algılanıyor.

Hâlbuki süslenmek, kişinin ruhuna uygun giyinmesidir. Kendisi ile çelişmeden, kendini rahat hissetmesi demektir.

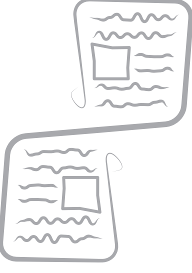
Ve en "süslü" kişi de kendisi gibi olabilen kişidir.

Burada aile danışmanlarına büyük iş düşüyor.

Aileyi koruyayım ve eşleri birbirlerine yakınlaştırayım derken, eşlerin kişiliklerini kaybettirecek tavsiyelerde bulunmak, ayrılış sürecini yavaşlatmaz, daha da hızlandırır.

Unutmamalı ki insanlar, evliliklerini, kişiliklerini koruyabildiği kadar koruyabilir.

Hala Akıllanmayacak mısınız?

Bize güç veren, bize takat veren, bizi destekleyen amelleri asla terk etmemeliyiz. Hele hele bunları başkalarına tavsiye ettiğimiz halde terk etmemiz ne büyük bir samimiyetsizlik, ne kadar da kötü bir nifaktır.

Bütün insanların tekrar diriltilip, Rabblerine doğru yöneldikleri vakitte, mahşer alanındayız. İnkarcı yüreklerde müthiş bir korku ve endişe, mümin kalplerde heyecan dolu ümit kırıntıları...

İşte Kur'an'ı okuyup anlamaya çalışan bir davetçi. İnsanlara nasıl bu dini anlattığını, Kur'an'dan ne kadar güzel örnekler verdiğini, Siyer-i Nebi'yi ezbterleyip, sahabe hayatından tablolarla insanları nasıl etkilediğini düşünüyor. Mescid de kıldığı namazlar ne kadar da huşu içindeydi, ya dernekte verdiği ders, nasıl da herkesin gözleri dolmuştu...

Bütün bu ümitleri ile Rabbi'ne doğru, hesaba doğru ilerlerken birden içini bir ürperti alır, evde kıldığı namazlar gelir aklına, kimsenin görmedi, bilmediği mekanlardaki namazlar, ne kadar da baştan savmaydı. Ya karısı ve çocuklarına yapmaya çalıştığı dersler, nasıl da bağırıp çağırıyordu, sabredemiyordu...

Annesi, babası ve yakın akrabaları nerelerdeydi acaba, nasıl da ihmal etmişti onları, nasıl da üzüyordu annesini. Sokaktaki insana, dükkanına gelen müşteriye gösterdiği saygıdan az da olsa babasına niye göstermemişti. Aklına sıra sıra örnekler gelmeye başladı, kontrol edemiyordu, hemen bunları düşünmeyi bıraktı. O her şeyi Rabbi için yapmıştı, hep O'nun dinini anlatmış, hep O'na davet etmişti. Bunu yaparken kendini unutmuş, ihmal etmiş olamazdı.

Dinini bilen, insanlara da bunu anlatan çok iyi bir davetçiydi, önemli olan bu değil miydi? Kendine ayıracak vakti, boş zamanı kalmıyordu ki. Namazlarını yavaş kılsa derse geç kalacaktı, Pazartesi-Perşembe oruçtan ağzını kurutuyordu, anlatamıyordu, gece namazını çok istiyor ama sabah ki sohbete nasıl kalkıp yetişecekti, nasıl verimli olacaktı? Ama bunların geçerli birer bahane olmadıklarını derslerinde yine o anlatıyordu, şeytanın oyunları diyordu bunlara, nasıl, nasıl kendisi bunu yapmaya devam edebilmişti? Neden kendisi öğüt almamıştı? Bütün bu yaptıklarının, davetinin, amellerinin bir anlamı kalmamıştı gözünde. Ağzına, dilinin ucuna bir kelime geldi *'riya'* diyecek oldu ama hemen yutkundu. Ama niye bunları şimdi dü-

şünüyor, niye bunlar şu anda aklına geliyordu? Birden bütün bedenini bir titreme aldı, dizlerinin bağı çözüldü, adım atamaz oldu. Artık kime haykıracaktı pişmanlığını. Tevbeleriyle şu mahşer alanını inletse neye faydası olacaktı. Nereye, kime, nasıl kaçacaktı? Birden ezberlediği şu ayet dökülüverdi dilinden:

"İnsanlara birri emredip kendinizi unutuyor musunuz? Üstelik kitabı da okuyorsunuz. Hala akıllanmayacak mısınız?" [1]

Çevrenizdeki insanlara birri, takvayı, hayrı, iyiliği, doğruyu ve hakikati emrediyor, nasihat ediyor, tavsiye ediyor da kendinizi, nefislerinizi, ailenizi, cemaatinizi unutuyor musunuz? Önemsemiyor musunuz? Kendi halinize bakınıyor musunuz? Ne haldesiniz görmüyor musunuz? Üstelik kitabı, Kur'an-ı Kerim'i, Sünnet-i Nebi'yi sürekli okuyup duruyorsunuz. Siz Kur'an'ı ve Sünnet-i Nebi'yi okumaktan, öğrenmeye çalışmaktan yüz çevirmiş, sırtını dönmüş, terketmiş cahil halk tabakasından değilsiniz ki? Siz bilmiyor musunuz ki bütün ayet-i kerimeler, bütün hadis-i şerifler evvela sizden bahseder, herkesten önce sizi uyarır, her şeyden önce size hitap eder.

Bütün bunları biliyorsanız, sözleriniz ile amelleriniz arasındaki bu çelişki de ne? Nasıl ağzınızdan birr çıktığı halde amelleriniz şer içinde yüzüyor? Siz bu kitabı sadece başkalarını uyarmak, diğerlerine anlatmak, etraftakilere tavsiye etmek için mi okuyorsunuz? Böyle giderse, buna devam ederseniz, kendinizi unutup başkalarını uyarmaya dalarsanız, akıbetinizin ne olacağını düşünmüyor musunuz? Niçin aklınızı başınıza alıp, önce, her şeyden önce kendinizi ıslah etmekle işe başlamıyorsunuz?

1. 2/Bakara, 44

Amelleriniz ile sözleriniz arasındaki bu çelişki davetinize ne kadar çok zarar veriyor görmüyor musunuz? Hala akıllanmayacak mısınız?

İnsanlara birri (iyilikte ve ihsanda bulunmayı) emredip kendinizi unutup, anne ve babanıza saygısızlık edip, onlara bağırıp çağırıyor, akrabalar ile ilişkileri tamamen kesip, arayıp sormuyor, yetimleri, fakirleri, yoksulları hiç düşünmüyor musunuz? Üstelik kitabı da, kitaptaki şu ayetleri de:

"Bir vakit İsrailoğullarından söz alıp: 'Allah'tan başkasına ibadet etmeyin! Anneye babaya, akrabaya, yetimlere, yoksullara güzel muamele edin, İnsanlara tatlı söz söyleyin, namazı hakkıyla eda edin, zekatı verin!' demiştik. Sonra pek azınız hariç, sözünüzden döndünüz. Hala da yüz çevirmektesiniz." [2]

"Rabbin, kendisinden başkasına asla ibadet etmemenizi, anaya babaya iyi davranmanızı kesin olarak emretti. Eğer onlardan biri, ya da her ikisi senin yanında ihtiyarlık çağına ulaşırsa, sakın onlara 'öf' bile deme; onları azarlama; onlara tatlı ve güzel söz söyle." [3] okuyorsunuz. Hala akıllanmayacak mısınız?

İnsanlara birri (Sabrı ve sebatı) emredip kendinizi unutup en ufak bir imtihan karşısında, basit bir musibet anında, Sünnetullah gereği karşılaşılan olumsuz durumlarda hemen hayıflanıyor, korkuyor, çekiniyor, geri duruyor, kaçıyor musunuz? Üstelik kitabı da, kitaptaki şu ayetleri de:

"Yoksa siz, daha önce geçmiş ümmetlerin başlarına gelen durumlara maruz kalmadan cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlar öyle ezici mihnetlere, öyle zorluklara duçar oldular, öyle şiddetle sarsıldılar ki, Peygamber ile yanındaki müminler bile: 'Allah'ın vaad ettiği yardım ne zaman yetişecek?' diyecek duruma geldiler. İyi bilin ki Allah'ın yardımı yakındır." [4] okuyorsunuz. Hala akıllanmayacak mısınız?

İnsanlara birri (Gıybet etmemeyi, arkadan konuşmamayı, alaya almamayı) emredip, kendinizi unutup ben bunu onun yüzüne de söylerim gibi bahaneler ile kardeşlerinizi dilinizden

2. 2/Bakara, 83
3. 17/İsra, 23
4. 2/Bakara, 214

düşürmüyor, en ufak hatalarını dahi gündem edip yayıyor, ben insanları uyarıyorum diyerek arkasından ayıplarını konuşuyor musunuz. Üstelik kitabı da, kitapta ki şu ayetleri de:

"Ey iman edenler, bir kavim (bir başka) kavimle alay etmesin, belki kendilerinden daha hayırlıdırlar; kadınlar da kadınlarla (alay etmesin), belki kendilerinden daha hayırlıdırlar. Kendi nefislerinizi (kendi kendinizi) yadırgayıp küçük düşürmeyin ve birbirinizi olmadık kötü lakaplarla çağırmayın İmandan sonra fasıklık ne kötü bir isimdir. Kim tevbe etmezse, işte onlar, zalim olanların ta kendileridir. Ey iman edenler! Zannın birçoğundan sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahtır. Birbirinizin kusurlarını ve mahremiyetlerini araştırmayın. Birbirinizin gıybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz! Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tevbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir." [5] okuyorsunuz. Hala akıllanmayacak mısınız?

İnsanlara birri (İhlası, takvayı, riyadan kaçınmayı, her işi sadece Allah'ın subhanehu ve teâlâ rızası için yapmayı) emredip, kendinizi unutup, *'Tamam Allah rızası için yapıyorum ama bununla birlikte insanlarında bilmesinin ne zararı var?'* deyip, teşvik olsun cinsinden bir takım bahanelerle amellerinizi insanlara gösteriyor musunuz? Üstelik kitabı da, şu hadisi şerifi de:

"Kıyamet günü ilk çağrılacaklar, Kur'an okuyan kari, Allah yolunda öldürülen mücahid ve bir de tasadduk eden mal sahibidir. Allah kariye: 'Ben, Rasûlü'me inzal buyurduğum şeyi sana öğretmedim mi? ' diye soracak. Kari: 'Evet ya Rabbi!' diyecek. 'Öğrendiklerinle ne amelde bulundun? ' diye Allah tekrar soracak. Kari: 'Ben onu gündüz ve gece boyunca okurdum' diyecek. Allah: 'Yalan söylüyorsun!' diyecek. Melekler de ona: 'Yalan söylüyorsun!' diye çıkışacaklar. Allah kariye: 'Bilakis sen, falanca Kur'an okuyor' densin diye okudun ve böylede denildi' der.

Sonra, mal sahibi getirilir. Allah: 'Ben sana bolca mal vermedim mi? Hatta o kadar bol verdim ki, kimseye muhtaç olmadın!' der. Zengin adam: 'Evet ya Rabbi ' der. 'Sana verdiğimle ne amelde bulundun? ' diye Allah sorar. Adam: 'Sıla-i rahimde bulunur ve tasadduk ederdim' der. Allah: 'Yalan söylüyorsun! Bilakis sen: 'Falanca cömerttir' desinler diye bunu yaptın ve böyle de denildi' der.

5. 49/Hucurat, 11-12

İnsanlara birri (İhlası, takvayı, riyadan kaçınmayı, her işi sadece Allah'ın subhanehu ve teâlâ rızası için yapmayı) emredip, kendinizi unutup, 'Tamam Allah rızası için yapıyorum ama bununla birlikte insanlarında bilmesinin ne zararı var?' deyip, teşvik olsun cinsinden bir takım bahanelerle amellerinizi insanlara gösteriyor musunuz?

Sonra Allah yolunda öldürülen mücahid getirilir. Allah: 'Niçin öldürüldün?' diye sorar. Adam: 'Senin yolunda cihadla emrolundum. Ben de öldürülünceye kadar savaştım' der. Allah ona: 'Yalan söylüyorsun! ' der. Ona melekler de: 'Yalan söylüyorsun!' der. Allah: 'Bilakis sen: 'Falanca cesurdur' desinler diye bunu yaptın ve böyle de denildi' buyurur. Sonra Rasûlullah Ebu Hureyre'nin dizine vurup şöyle dedi: 'Ey Ebu Hureyre! Bu üç kimse, kıyamet günü, cehennemin, kendileriyle tutuşturulacağı Allah'ın ilk üç mahlukudur!" [6] okuyorsunuz. Hala akıllanmayacak mısınız?

Bütün bu soruları her bir ayet ve hadis için çoğaltmak mümkün kardeşim. Rabbimizin huzurunda bu sorular ile muhatap olmak istemiyorsak, mutlaka şu andan itibaren bu soruları kendimize sormaya başlayıp, hemen cevaplarını hazırlamalıyız. Dünyanın ve toplumun dertleriyle bu kadar meşgul iken, kendimizi nasıl unuttuğumuzu, ailemizi nasıl ihmal ettiğimizi hatırlamalıyız. Bu durumla nasıl bir nifakın içine düştüğümüzü görmeliyiz. Oysa Rabbimizin bize emredip, yönlendirdiği bütün ameller, bu çileli ve sıkıntılı yolda bizim en büyük azığımızdır. Bize güç veren, bize takat veren, bizi destekleyen amelleri asla terk etmemeliyiz. Hele hele bunları başkalarına tavsiye ettiğimiz halde terk etmemiz ne büyük bir samimiyetsizlik, ne kadar da kötü bir nifaktır.

Rabbim seni ve beni affetsin kardeşim. Rabbim amellerimizi ıslah etmeyi, hem lisan-ı bedenimiz hem de lisan-ı halimiz ile bu pak dini tebliğ edip yaşamayı nasip etsin inşallah.

6. Müslim, İmaret 152, hadis no: 1905.

NEFSİNİ GÜZELLEŞTİR

Nefsini koru ve taşı
Onu güzelleştirecek yere
Huzur içinde yaşar gidersin
Muhatap olursun güzel sözlere.
İnsanlara iyilikle muamele etmezsen,
Dostundan cefa görür
Çekersin zamanın elinden
Sabret yarına kadar azsa bugünün rızkı
Umulur ki giderilir vaktin sıkıntıları.

Dostluğunda hayır yoktur
Giriyorsa renkten renge bir kimse
Ve eğiliyorsa gittiği yöne
Rüzgar nereden eserse.
Ne kadar çoktur dostlar sayıldığında
Halbuki ne kadar azdırlar
Musibet anlarında.[1]

İmam Şafii *rahimehullah*

1. *Beyhaki, Menakıbu'ş Şafii, 2/106.*

ebuensar@tevhiddergisi.com

Kitabu't Tevhid

Abdurrahman Es-Sadi

Kitap: Kitabu't Tevhid

Yazarı: Abdurrahman Es-Sadi

Yayınevi: Guraba

Hamd ancak alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet eder ve ancak O'ndan yardım dileriz. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

"Ey iman edenler Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Bu sayımızda da yeni bir kitap tanıtma imkanı bahşeden Allah'a hamd olsun. Bu ay tanıtacağımız kitap, Guraba Yayınları'ndan çıkan *'Kitabu't Tevhid'* olacaktır. Tanıtacağımız bu eserin diğer akaid kitaplarından farklı birkaç özelliği vardır. Onlar da tevhid ve tevhidi bozan her unsur için bir bab açması ve zikrettiklerinin tamamının bizim yaşadığımız coğrafyada var olmasıdır. Yazar bu babları kısa ve çok özlü açıklamalarla bitirmiştir. Konuları fazla yoruma gitmeden tamamen ayet ve hadisler ışığında açıklaması da kitaba bir başka güzellik katmıştır. Üç yüz on sayfalık kitapta altmış yedi babta tevhidi bozan unsurlar işlenmiştir.

Kitaptan bazı başlıklar zikredecek olursak: *'Tevhidin kısımları, tevhidin günahlara kefaret olması; belaya karşı halka, ip vb. şeyler takmak; rukye ve muskalar; ağaç, taş vb. ile teberrük etmek; başkası için kurban kesmek; başkasının adına adakta bulunmak; başkasından istiğase de bulunma; şefaat babı; kabirlerle ilgili kısımlar; sihir ve sihrin türleri; kahinlere başvurma; nuşra (sihri çözme); tiera (uğursuzluk); astroloji; yıldızlardan yağmur umma; din bilginlerini rab edinme; isim ve sıfat konusu...'* ve daha bir çok konu bu kitapta bir araya getirilmiştir.

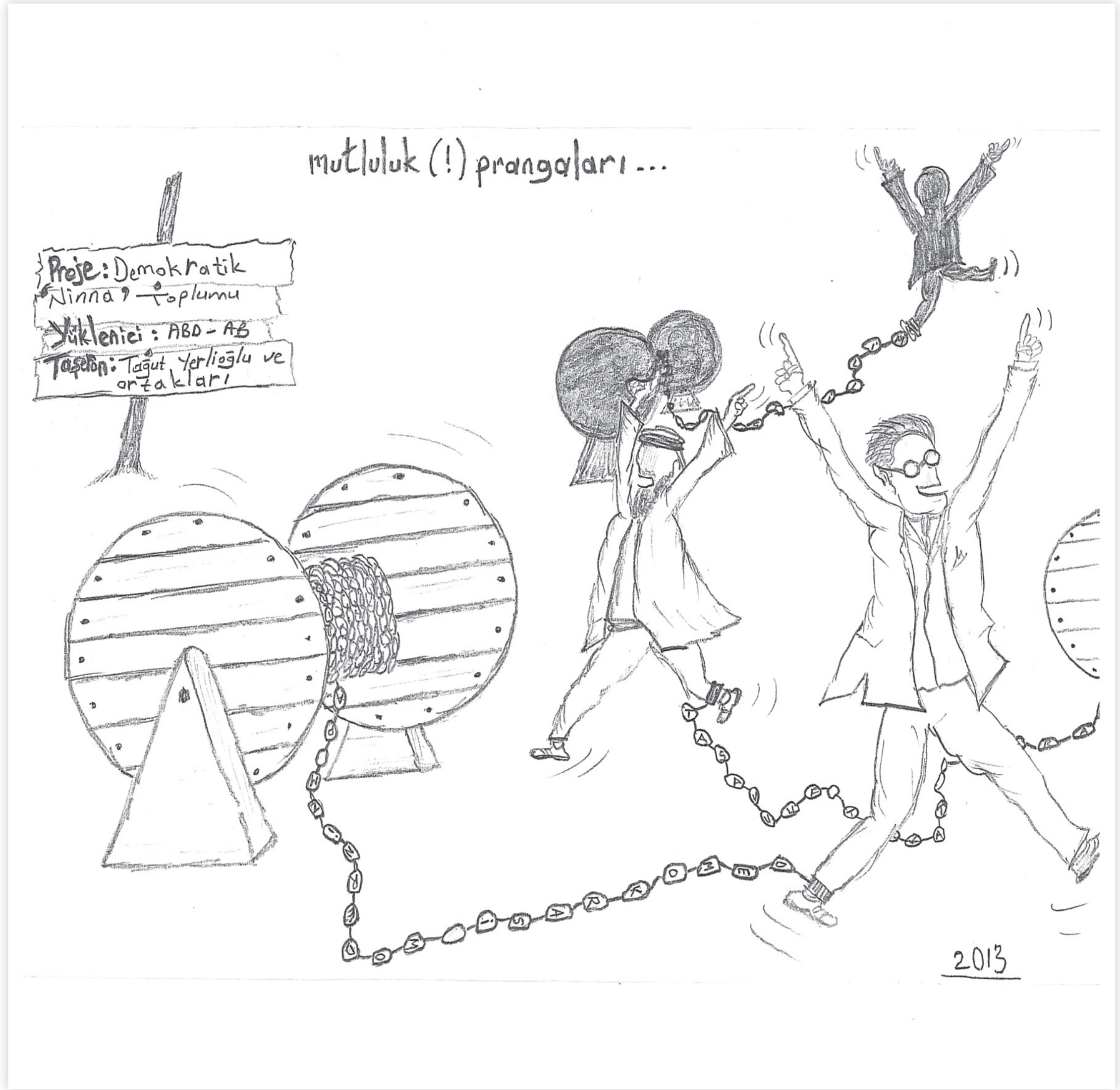
Kitapta dikkatimizi çeken bir eksikliği de okurlarımızla paylaşalım. Coğrafyamızın en büyük en yaygın şirki, hastalığı ve fitnesi olan hakimiyet tevhidi üzerinde maalesef hiç durulmamıştır. Bu da Allahu alem yazarın yaşadığı coğrafya ile bizim coğrafya arasında birtakım farklılıkların bulunmasından kaynaklanıyor olsa gerekir. Allah en iyisini bilendir.

Davamızın sonu Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd etmektir.

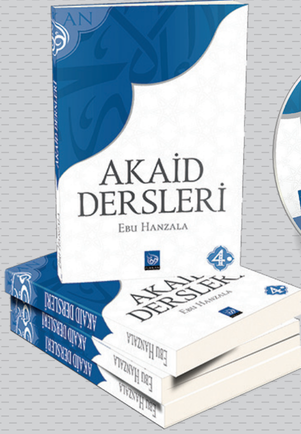

1. 3/Ali İmran, 103

KARİKATÜR

mutluluk (!) prangaları...
Proje: Demokratik
Toplumu
Yüklenici: ABD - AB
Taşeron: Tağut Yerlioğlu ve ortakları
2013

"Çağın Fikir Karmaşasına Vahyin Rehberliğinde Çözüm!"

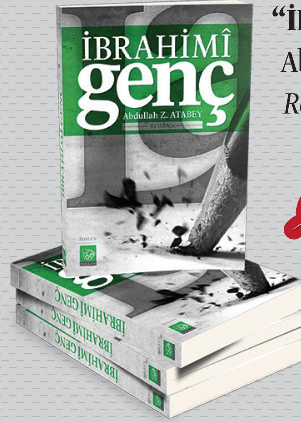

"AKAİD DERSLERİ"
Ebu HANZALA
Roman Boy

CD Hediyeli
GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ yeni Baskı

"İBRAHİMÎ GENÇ"
Abdullah Z. ATABEY
Roman Boy

Yeni

"GÜNCEL İTİKAD MESELELERİ"
Ebu HANZALA
Roman Boy

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ yeni Baskı

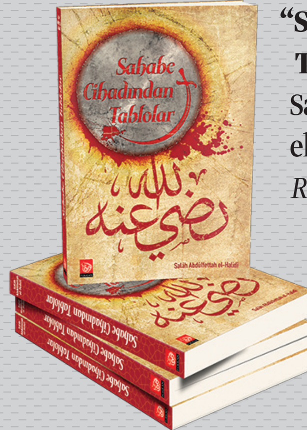

"YİĞİT MUVAHHİDLERİN ÖYKÜSÜ"
Anonim
Roman Boy

yeni Baskı

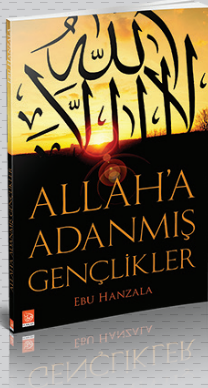

"TÜM RASULLERİN ORTAK DAVETİ"
Ebu HANZALA
Roman Boy

"SAHABE CİHADINDAN TABLOLAR"
Salâh Abdûlfettah el-Halîdî
Roman Boy

"WERÎN İSLAM'Ê"
(**Haydi İslam'a**)
Ebu Sehran es-Surî
Cep Boy
**Kürtçe*

"ALLAH'A ADANMIŞ GENÇLİKLER"
Ebu HANZALA

Yakında!..

TALEP ADRESLERİ:

POSTA İLE TALEP:
Emre UYAR P.K. 51
Güneşli-Merkez Postanesi
Bağcılar/İSTANBUL
WEB: *www.tevhiddergisi.com*
MAİL: *info@tevhiddergisi.com*
TEL: *+90 534 086 95 76*

“Tağut’a Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah’a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!”

(39 / Zümer, 17)

ABONELİK: +90 534 086 95 76

info@tevhiddergisi.com • www.tevhiddergisi.com